

Sola scriptura

Uzmanības centrā:

- Kā šodien saprast Lutera 95 tēzes (2.lpp.)
- Dr. Mārtiņa Lutera 95 tēzes (6.lpp.)
- Par motivācijas nometni (16.lpp.)
- D. Geidmaņa referāts (24.lpp.)

Šajā numurā:

Senāta ziņas:
LA nolikums
par pārbaudījumiem 10

LA maksas
pakalpojumu
cenrādis 13

LA Bibliotēkas
lietošanas
noteikumi 14

The Global
Leadership
Summit 2017 16

Jaunie
Akadēmijas
studenti un tie,
kas atgriežas 17

Ercenģeļa
Mihaēla un visu
eņģeļu diena:
29. septembris 20

Jaunie
evanģēlisti 22

1. septembris:
Zinību diena 23

Konspekti
Ievadam VD:
1.-4. lekcija 33

“Gluži tāpat, Es jums saku, ir prieks Dieva eņģeļiem par vienu grēcinieku, kas atgriežas.” /Lk. 15:10/

Arhibīskapa Jāņa Vanaga pārdomas

Ojārs Vācietis uzrakstīja rindas, kas reiz tik ļoti uzrunāja manas paaudzes jaunatni, ka tās droši ieņēma pirmo vietu atmiņu kladēs rakstāmo atziņu topā:

Tu vari būt par pašu dzelzi cietāks,
Un tomēr būsi nemanāms un sīks-
Ja nenostāsies tajā dzīves vietā,
Kur tu visvairāk esi vajadzīgs.

Mārtiņš Luters noteikti nebija nemanāms un sīks. Viņš droši ieņem vietu starp personībām, kas visvairāk ietekmējušas cilvēces dzīvi. Luters bija drosmīgs un nelokāms, kad vajadzēja, taču diez vai var teikt, ka viņš bija cietāks par dzelzi. Viņš bija dzīves apliecinātājs, kurš izcēla vienkārša kristieša mūža vērtību Dieva priekšā. Pēc viņa domām Dieva acīs kristīgi audzināt bērnus, uzturēt kārtībā savu namu un godīgi darīt savu darbu ir vērtīgāk nekā mūka solījumi un askēzes varoņdarbi. Tas neliecina par dzelžainu vīru, kas nicina visu ikdienišķo. Taču Luters nostājās tajā dzīves vietā, kur visvairāk bija vajadzīgs tāds kā viņš.

Kas tad Luterā bija tik ļoti vajadzīgs tā brīža Eiropai? Par to joprojām tiek rakstītas grāmatas, taču trīs minūšu uzrunā es varu pieminēt tikai vienu lietu. Viņš bija vīrs kurš pats bija piedzīvojis pagrieziena punktu ikviena cilvēka svarīgākajā meklējumu ceļā: “Kā es

stāvēšu Dieva priekšā?” Vispirms, ceļojot negaisa laikā, kad uz āru izlauzās iekšā jau briedusī apņemšanās – es savu dzīvi veltīšu Dievam! Pēc tam, atduroties kā pret sienu savos centienos izpatikt Dievam ar askētiskiem pūliņiem, viņam atklājās pārsteidzošā Dieva mīlestība – tikai Kristus, tikai žēlastība, tikai ticība. Dievs ir atbrīvotājs un glābējs. Kristu pie Golgātas krusta aizveda nevis Dieva alkas sodīt un pazudināt, bet gan viņa žēlastības pilnā vēlēšanās piedot un izglābt. Kristus viens pats ir paveicis visu, lai izglābtu visus. Cilvēka lielā iespēja ir viņu satvert ticībā. To Luters gribēja pateikt savam laikmetam, kurš acīmredzot bija izslāpis pēc tādas vēsts. Tā nebija Lutera vēsts. Tā bija pati Kristus evaņģēlija vēsts.

Domājot par to, cik ļoti Reformācija izmainīja pasauli pat gluži laicīgās jomās, liekas pārsteidzoši, ka tik lielum pagriezianam gan kristīgajā reliģijā, gan arī izglītībā, mākslā, arhitektūrā, mūzikā, valsts pārvaldē un sabiedrības iekārtā, ekonomikā un visā rietumu civilizācijā, izšķirošo grūdienu deva viena cilvēka godīgi un bez izlocīšanās uzdots jautājums: “Kā es stāvēšu Dieva priekšā?” Arī Latvijas sabiedrība ir izslāpusi pēc pozitīvām pārmaiņām daudzās dzīves jomās. Es ceru, ka svētku diena rosinās daudzus uzdot sev to pašu jautājumu. Kā es stāvēšu Dieva priekšā? Tur ir sākums norisei, kurā tiek atdota forma kaut kam deformētam, jeb svešvārdā re-formācijai. Tādu deformētu un atjaunojamu lietu netrūkst ne sabiedrībā, ne pašu dzīvē. Lai Dievs mums palīdz nonākt pie labā pagrieziena uz atjaunotni!

+ Jānis Vanags,
LELB arhibīskaps,
LA rektors

Kā šodien saprast Lutera 95 tēzes

Domāju, ka vairumam luterāņu ir labi zināms, ka šajā mēnesī mēs atzīmējam 500 gadus kopš reformācijas kustības aizsākuma. Tāpat ir labi zināms, ka par šī aizsākuma brīdi tiek uzskatīts viens konkrēts notikums, proti, Mārtiņa Lutera sarakstīto 95 tēžu publicēšana, piestiprinot tās pie Vitenbergas pils baznīcas durvīm. Mēs zinām,

kādas bija šī notikuma tālākās sekas – Lutera izslēgšana no baznīcas, baznīcas šķelšanās, dažādi strīdi un nemieri, un pat militāri konflikti. Bet kas attiecas uz pašām 95 tēzēm – to saturs mums luterāņiem bieži vien ir diezgan neskaidrs. Šīs tēzes ir populāras kā simbolisks un vizuāli spilgts notikums. Šis iespaids tiek nostiprināts ar mākslinieciskiem paņēmieniem, gleznās un filmās attēlojot dusmīgo mūku ar āmuru rokās, kurš ar saviem klaudzieniem pa baznīcas durvīm sacel visus kājās. Klausoties dažādajos komentāros, kas šajā gadā tiek veltīti šim notikumam, dzirdam izteikumus par “indivīda uzdrošināšanos”, “bezbailību iepretī autoritātēm”, aicinājumu “katram uzrakstīt savas 95 tēzes” utml. Sava taisnība šajos izteikumos var atrasties, taču tie nekā mums nepalīdz saprast to, kas tieši notika pirms 500 gadiem un kāpēc tieši šīs tēzes izraisīja to, ko tās izraisīja. Bet reformācija ir vēsturisks notikums nevis simbolisks akts, tāpēc es aicinu šajā mēnesī mēģināt ieraudzīt šo notikumu tā vēsturiskajā un teoloģiskajā kontekstā.

Latviešu valodā Lutera 95 tēzes ir bijušas pieejamas jau ilgu laiku tulkojumā no vācu valodas. Šis tulkojums ir atrodams arī mūsu baznīcas gadagrāmatā 2017. gadam (186.-193. lpp.). Taču Lutera šīs tēzes sarakstīja latīniski, nevis vāciski, kā jau bija pieņemts tā laika baznīcas un akadēmiskajā vidē. Pievēršoties šim tekstam savās studijās un lasot latīņu oriģinālu, konstatēju, ka esošajā latviešu tulkojumā ir daudzas neprecizitātes un pārpratumi, kas iespējams ir radušies tulkojot no tulkojuma, tāpēc apņēmos šo tekstu iztulkot no jauna, cerībā, ka tas mums palīdzēs labāk saprast šo dokumentu, kura publicēšanu šodien atzīmējam kā Reformācijas dienu. Manis veiktais tulkojums seko šim ievadrakstam. Savukārt šī raksta mērķis ir sniegt ieskatu 95 tēžu kontekstā un terminoloģijā. Atsevišķiem vārdiem un izteikumiem tēzēs esmu sniedzis paskaidrojumus zemsvītras piezīmēs, taču ir lietas, kuras nepieciešams šeit paskaidrot izvērstāk.

Daži no šī perioda rakstiem savā teoloģiskajā saturā ir daudz radikālāki un nozīmīgāki nekā 95 tēzes. Piemēram, tanī pašā gadā Lutera bija sarakstījis 97 tēzes pret sholastisko teoloģiju, ar kurām viņš asi vērsās pret Aristoteļa filozofijas izmantošanu teoloģijā, tā nostādamies pret visu viņa laikā pastāvošo teoloģiskās izglītības sistēmu. Bet katoļu baznīcā, kurā ir dažādas atšķirīgas skolas un novirzieni, kā šodien tā arī toreiz bija iespējama arī diezgan liela uzskatu dažādība, neskatoties uz to, ka reizēm varēja nonākt uz sārta.

Iespējams, ka Lutera būtu varējis ilgi un netraucēti mācīt un sludināt Vitenbergā, nenonākot konfliktā ar baznīcu, kamēr vien viņš nenokaitinātu kādas ietekmīgas personas. Bet tieši tas arī notika, kad Lutera nopublicēja savu aicinājumu uz disputu par indulgencēm. Varētu teikt, ka tie jautājumi, kurus Lutera skāra šajās tēzēs, no dogmatiskā viedokļa bija “atvērti”, jo nebija vēl nostiprināti baznīcas koncilos. Nekas nevarēja liegt disputēt par šiem jautājumiem. Bet tad jāpauz – kā šīs tēzes varēja izraisīt Lutera konfliktu ar baznīcu? Domāju, ka šo tēžu galvenā problēma bija tas, ka ar tām viņš aizskāra to, kas vācu zemju svarīgākajam bīskapam (Maincas arhibīskapam Albrehtam) un pāvestam (Leo X)

bija svētākais un dārgākais – viņu svētie maki, jo nauda visos laikos ir bijusi augstā godā un Dieva vietā. Bet šiem vēsturiskajiem apstākļiem pievērsīsimies vēlāk.

Kas attiecas uz 95 tēžu saturu, es vēlētos lasītājiem atgādināt, ka Luters šo tēžu tapšanas laikā vēl tikai veidojas par reformatoru. Šajā brīdī Luters vēl nav "luterānis", ja tā var izteikties. To ir svarīgi atcerēties, jo reformācijas lielās gadskārtas jūsmā var rasties arī tāds iespaids, ka šīs tēzes ir kaut kas ļoti nozīmīgs luteriskajai teoloģijai. Taču tas tā gluži nav. 95 tēzes nav "reformācijas manifests". Luters tajās vēl lielā mērā piekrīt tiem uzskatiem, kurus vēlāk noraidīs. Piemēram, viņš tajās runā par šķīstītavu tā, it kā tā eksistētu, kamēr teoloģiski nobriedušais Luters skaidri sacīs, ka mācība par šķīstītavu nāk no melu tēva Sātana. Mums kā luterāņiem ir svarīgi atcerēties, ka ne viss, ko Luters ir sarakstījis, ir luterisks. It īpaši tas jāņem vērā, lasot viņa darbus, kas tapuši pirms 1520. gada. Tas arī ir par iemeslu tam, ka 95 tēzes mums pirmā brīdī var šķist svešādas un grūti saprotamas – tajās parādās termini un jautājumi, par kuriem mēs luteriskajā baznīcā nerunājam. Tāpēc tālāk pievērsīsimies tēžu teoloģiskajam kontekstam.

Lai saprastu 95 tēzes, vispirms ir jāaplūko Romas katoļu baznīcas grēksūdzes sakramenta saturs un prakse. Mēs zinām vārdus no Lutera "Mazā katehisma", kur viņš saka: "Grēksūdzei ir divas daļas: pirmkārt, mēs izsūdzam grēkus (*confessio*), un, otrkārt, mēs saņemam no mācītāja absolūciju jeb grēku piedošanu (*absolutio*) kā no paša Dieva". Turpretī Romas katoļu baznīcā kā toreiz tā arī tagad grēksūdze sastāv no trīs daļām – nožēlas (*contritio*), atzīšanās (*confessio*) un gandarīšanas (*satisfactio*). Absolūcija jeb grēku piedošana ietilpst atzīšanās daļā, pēc privātās grēksūdzes priesterim.

95 tēzes ir cieši saistītas ar trešo grēksūdzes daļu – gandarīšanu.

Romas katoļu baznīcā tiek mācīts, ka grēka sekas ir vaina Dieva priekšā un mūžīgais sods. Kristībā cilvēks no tiem abiem tiek atbrīvots. Taču pēc kristības cilvēks no jauna var atkrist tik smagā grēkā, ka tas viņu atkal nošķir no Dieva žēlastības. Kristība ir vienreizējs sakraments – to nevar atkārtot. Tāpēc šajā atkrišanās, kas bieži tiek salīdzināta ar kuģa avāriju, grēciniekam tiek sniegta glābšanās riņķis – grēksūdze, kuru var atkārtot atkal un atkal.

Taču tai nav tik liels spēks kā kristībai. Grēksūdzē cilvēks tiek atbrīvots no grēka vainas, taču mūžīgais sods tiek vienīgi samazināts uz laicīgo sodu. Tas nozīmē, ka pēc grēka vainas piedošanas ticīgajam tiek uzlikts par pienākumu veikt priestera noteiktus gandarīšanas darbus, kas tradicionāli izpaužas pildot 3 veidu labos darbus – lūdzot, gavējot un dodot žēlsirdības dāvanas – un citos darbos, kas atvasināti no šiem trim. No vienas puses – gandarīšanas darbiem bija savs noderīgums, jo tie varēja kalpot kā apliecinājums tam, ka tava nožēla un atgriešanās ir patiesa. Turklāt ar savu grēku mēs bieži vien sāpinām savu tuvāko – grēka vaina var tikt piedota, taču sāpinājums paliek. Tāpēc grēku nožēlotājam gandarīšanā tiek uzlikts par pienākumu atlīdzināt tuvākajam nodarīto, kas, protams, arī nav peļami.

Taču problēmas ar gandarīšanas darbiem sākas tad, kad cilvēks sāk tos uzskaitīt. Jēzus evaņģēlijā saka: "Svētīgi sirdsšķīstie, jo viņi redzēs Dievu." (Mt. 5:8) Ja mani grēki ir piedoti, taču man uzlikto gandarīšanu neesmu pilnā mērā izpildījis, vai esmu sirdsšķīstis? Ja neesmu izpildījis visas prasības, kas notiks ar mani pēc nāves?

Pēc katoļu teoloģijas sanāk, ka kamēr uz tevis vēl gulstas laicīgais sods, tu neesi nedz svēts, nedz sirdsšķīstis. Bet tu neesi arī galīgi pazudis, jo tavi grēki ir piedoti. Baznīcas risinājums šai situācijai bija mācība par šķīstītavu. Taisnā ceļā pie Dieva var nonākt tikai nedaudzi, īpaši svēti cilvēki. Pārējiem ir vieta starpstāvoklī starp nāvi un debesīm – šķīstītavā jeb purgatorijā. Izpirktā, bet nepilnīgā dvēsele tur nonāk, lai izciestu to sodu, kas nav izpildīts dzīves laikā. Bet nejauksim šķīstītavu ar elli, jo no šķīstītavas izeja ir viena – uz debesīm pie Dieva. Taču tā noteikti nav vieta, kur kāds no laba prāta gribētu uzskavēties!

Darbi, ar kuriem tiek izciests laicīgais sods, var būt dažāda apjoma un paveicami dažādā laika posmā. Katram no šiem darbiem var tikt piešķirta noteikta vērtība. Grūti gan spriest – kā šīs lietas iespējams izvērtēt. Bet ja dažādiem darbiem ir dažāda vērtība, tas nozīmē, ka ar vieniem darbiem ir iespējams atsvērt citus. Tāpēc baznīca ticīgajiem izrādīja iecietību (*indulgentia*), atlaižot iepriekš uzlikto sodu vai aizstājot vienu gandarīšanas darbu ar citu, kas vieglāk izpildāms.

Ir plaši izplatīts priekšstats, ka indulgence bija aprakstīta lapiņā, kuru Lutera laikā bija iespējams iegādāties par naudu, tā atpērkoties no grēkiem. Bet tas nav īsti tiesa, jo šīs lapiņas bija tikai sava veida izziņa, kas pauda vēsti par indulgences saņemšanu. Bet veidi, kā var tikt saņemta indulgence, var būt visdažādākie. Indulgences spēks var tikt piešķirts tādiem darbiem kā lūgšanās kādā īpašā vietā; svētceļojums; naudas ziedošana cēlam mērķim, utt. Vēl ir jāievēro, ka ar indulgenci tiek piedota nevis grēka vaina, bet gan gandarīšanas prasības jeb sodi. Vismaz tāda bija indulgences prakses teorija. Vai tā to saprata vienkāršā tauta – tas ir cits jautājums. Tā arī bija viena no problēmām, kas sadusmoja Lutera, jo daudzi iedomājās, ka iegādājoties indulgenci vairs nav nepieciešama nožēla un grēksūdze. Līdzīga pārpratuma rezultātā latviešu valodā protestantu

vidū ir ieviesies apzīmējums “grēku atlaides”, taču diskutējot ar katoļiem ņemsim vērā, ka viņi runā par “sodu atlaidām”.

Ir arī mīts, ka indulgences ir kaut kas tāds, kas bija aktuāls Lutera laikā, bet šodien nekā tamlīdzīga nav. Tas arī nav tiesa, jo indulgences jeb sodu atlaides vēl arvien ir daļa no katoļu ticības dzīves. Šodien netiek izdalītas rakstveida izziņas apmaiņā pret naudu, taču arvien vēl pastāv dažādi dievbijības darbu uzskaitījumi, kurus ievērojot vari būt drošs, ka iegūsi pilno sodu atlaidi.

Sākotnēji indulgences bija pieejamas vienīgi dzīviem ticīgajiem. Bet uzskaitot un rēķinot gandarīšanas darbus, vēlo viduslaiku baznīcā radās vēl viena problēma – varēja gadīties, ka ticīgie ir tik ļoti apkrauti ar gandarīšanas prasībām, ka pēc viņu nāves šis parāds varēja summēties par gadu simtiem un tūkstošiem, kas jāizcieš šķīstītavas mokās. Šīs mokas neviens, protams, nevēlas piedzīvot. Tāpat arī neviens nevēlēties pieļaut, ka tās izcieš viņa tuvie un mīļie. Ja vien būtu kāds veids, kā viņiem palīdzēt... Baznīca, kas ticīgajiem ir allaž pretimnākoša, spēja līdzēt šajā problēmā. 1476. gadā pāvests Siksts IV izsludināja pilno indulgenci kādas katedrāles pārbūvēšanas atbalstam Francijā. Bet atšķirībā no iepriekšējās prakses, šī bija pirmā reize, kad indulgenci varēja iegūt arī par tām dvēselēm, kas ir šķīstītavā. Siksta piemēram sekoja arī nākamie pāvesti, un šis ir viens no galvenajiem indulgenču prakses aspektiem pret ko savās 95 tēzēs vērsās 1483. gadā dzimušais Mārtiņš Luters.

1517. gadā, kuram šodien īpaši pievēršamies, Luters ir augustīniešu mūks, ordinēts priesteris, kā arī teoloģijas doktors. Kā priesterim viņam bija arī regulāri jāsprediķo Vitenbergas Sv. Marijas un Pils baznīcās. Kūrfirsts Fridrihs Vitenbergas pils baznīcā bija savācis visai apjomīgu relikviju kolekciju, kuru aplūkošanai bija piešķirta liela indulgences vērtība. Šī iemesla dēļ Luteram bija arī vairākkārt jāsprediķo par indulgences noderīgumu, it īpaši baznīcas iesvētīšanas gadskārtās.

Viņš to arī cītīgi darīja pēc savas labākās sirdsapziņas un saprašanas. Luters sākotnēji nenoliedza indulgences kā tādas, bet mēdza norādīt uz trūkumiem šajā praksē. Viņš sludināja, ka ja reiz indulgence ir kaut kas tik liels un nozīmīgs, tad nevajadzētu pret to attiekties vieglprātīgi. Draudzi viņš aicināja neuzlūkot indulgences labvēlību kā kaut ko lētu un viegli iegūstamu. Dažkārt ar saviem izteikumiem viņš aizkaitināja Fridrihu, kurš bija ļoti lepns par savu relikviju kolekciju. Domājams, ka 31. oktobris tēzu publicēšanai nebija nejauši izvēlēts, jo nākamā diena – Visu svēto diena – bija diena, kad apmeklējot misi Pils baznīcā, varēja nopelnīt īpaši lielu indulgenci.

Taču svarīgākais apstāklis, kas Luteru pamudināja uz indulgenču kritiku, bija pāvesta Leo X 1515. gadā autorizētā pilnās indulgences sludināšana vācu zemēs. Līdzīgi kā Siksta indulgence, arī šī bija pieejama mirušo dvēseļu labā. Ienākumi no tās bija paredzēti Sv. Pētera bazilikas pārbūvei Romā. Šīs pārbūves rezultāti šodien vēl arvien ir aplūkojami un izsauc tūristu apbrīnu. Bet bieži vien netiek pieminēts fakts, ka šīs indulgences ienākumi bija paredzēti vēl kādam mērķim. Viena puse tika novirzīta bazilikas pārbūvei, kamēr ar otru pusi tika atmaksāts Maincas arhibīskapa Albrehta parāds, kas bija radies dēļ tā, ka viņam vajadzēja samaksāt apjomīgu naudas summu Romas kūrijai, lai kļūtu par arhibīskapu. Taču 1517. gadā Luters par šiem Albrehta darījumiem neko nezināja. Indulgences sludināšana tika uzticēta dominikāņu mūkam Johanam Tecelam, taču viņš drīz nonāca grūtībās ar šo uzdevumu. Pirmām kārtām – Fridrihs, kurš pārvaldīja Saksiju, aizliedza Tecelam darboties viņa pārvaldītajās teritorijās.

Tas tika darīts gan ekonomisku iemeslu dēļ, lai nepieļautu naudas aizplūšanu prom no savām zemēm, kā arī dēļ tā, lai noturētu ļaužu interesi par viņa relikvijām Vitenbergā, tā saglabājot indulgenču monopolu Saksijā.

Otrkārt – arī zemēs, kur Tecelam bija ļauts sludināt, tirdzniecība diezko nevedās, un arī Lutera uzstāšanās apgrūtināja viņa darbību, jo 95 tēzes ātri nonāca viņa darbības vietās.

Kad guldenis lādē ieripo, dvēsele no šķīstītavas izlido.

Johans Tecels
(aktieris: Alfred Molina)

Atgriezīsimies pie jautājuma – kā šīs tēzes varēja izraisīt visu tālāko notikumu virkni? Kad Luters nāca klajā ar 95 tēzēm, baznīcas durvis nebija vienīgā vieta, kur viņš tās publiskoja. Ir liecības, ka Luters tās nosūtīja vairākiem draugiem un kolēģiem. Taču liktenīgā kļūda (vai laime?) bija tā, ka aiz cieņas un paklausības autoritātes priekšā, viņš tās nosūtīja arī arhibīskapam Albrehtam, domādams, ka ir nepieciešams viņu informēt par to patvaļu, ar kādu viņa zemēs tiek veikta konkrētās indulgences sludināšana, nezinādams, ka šī sludināšana notiek tieši saskaņā ar Albrehta apstiprinātu nolikumu, un nezinādams arī par viņa materiālajām interesēm šajā lietā. Tāpēc nav nekāds brīnums, ka ļoti ātri Lutera lieta tiek pārsūtīta uz Romu un izskatīta gan Albrehta, gan pāvesta teologu komisijās. Spriedums bija skaidrs: “Dabūjiet cilvēku, pantu piemeklēsim.” Tāpēc Luters tiek izsaukts uz Romu, bet kūrfirsts Fridrihs parāda savu izdaudzināto gudrību, pieprasot Lutera lietas izskatīšanu vācu zemēs, tā paturot savas universitātes vērtīgo doktoru savā apsardzībā un izglābjot viņa dzīvību. Visbeidzot varam pievērsties arī pašam 95 tēžu tekstam.

Viena lieta, ko mums vajadzētu ņemt vērā, ir tas, ka šis teksts nesastāv no atsevišķi stāvošiem izteikumiem. Tie nav kādi aforismi vai domugraudi, kurus mēs varētu aplūkot katru individuāli. Šīs tēzes ir izkārtotas pēc noteikta plāna, sekojot tā laika disputu retoriskajiem principiem. Vēl viens svarīgs aspekts ir tas, ka jebkuras tēzes ir tēzes kaut kam, nevis patstāvīgs rakstu darbs. Šajā gadījumā tās ir tēzes disputam. Disputu tēzēs īsā, kodolīgā formā tiek izteikts tas, kam daudz izvērstākā veidā un ar atbilstošiem pamatojumiem jātiek aizstāvētam disputā. Viduslaiku universitātēs valdīja vārda kultūra. Studentiem un pasniedzējiem savas zināšanas un viedokļi bija jāapliecina mutiskās cīņās, disputos, nevis rakstot apjomīgus rakstu darbus kā šodien. Disputi bija ikdienišķa universitātes dzīves sastāvdaļa. Saskaņā ar Vitenbergas universitātes nolikumu, gaidāmo disputu tēmas bija iepriekš jāizziņo, disputu tēzes publicējot uz pilsētas baznīcu durvīm. Tāpēc pašā šajā darbībā, piestiprinot tēzes pie baznīcas durvīm, nebija nekā neparasta vai ārkārtēja. Kā jau es minēju raksta sākumā – tā ir mākslinieku fantāzija, kas šim notikumam ir piešķirusi tādu patosu. Ir interesanti, ka pieteiktais disputes par indulgencēm tā arī nenotika. Taču vienlaikus varam uzskatīt, ka disputa iecere tomēr piepildījās, tikai daudz lielākā apmērā, nekā plānots – reformācijas notikumā.

Ja mēs ņemam vērā Lutera laika disputu retoriskos principus, tad 95 tēzēs varam ieraudzīt sekojošo struktūru,¹ kas var noderēt, iepazīstoties ar šo tekstu. Pirms tēzēm ir ievadvārdi (*exordium*), kuros izskan aicinājums piedalīties disputā par doto tēmu. Zīmīgs ir aicinājums piedalīties arī rakstiski, kas nebūt nav tipiski disputa pieteikumam.

1.-4. tēze ir vēstījums (*narratio*), kurā tiek runāts par grēknožēlas raksturu. Šīs tēzes netiek izvirzītas apspriešanai, bet ir pamatpieņēmumi, uz kuriem balstīt tālāko pārspriedumu. Zīmīgi, ka Lutens iesāk ar Jēzus vārdiem: "Atgriezieties no grēkiem!" Latīņu Bībeles tulkojumā šajos vārdos tiek ielikta atšķirīga jēga: "Veiciet gandarīšanu par saviem grēkiem!" Grieķu oriģinālā šāda nozīme nav nolasāma. Lutens to zināja, tāpēc ar 1.

tēzi viņš parāda, ka pastāvošo gandarīšanas praksi nevar pamatot šajos Jēzus vārdos.

5. tēzi varētu uztvert kā disputa pamattēzi (*argumentum*) – pāvests var atlaist tikai tos sodus, kurus ir uzlicis viņš pats vai baznīcas kanoni.

No 6. līdz 80. tēzei šī galvenā doma tiek izvērsta un pamatota (*confirmatio*). Pamatojumā Lutens norāda uz pāvesta autoritātes robežām un uzsver:

- ka viņa vara nesniedzas šķīstītavā (5.-20. tēzei);
- noraida indulgenču sludinātāju aplamos apgalvojumus (21.-40. tēzei);
- parāda, ko kristiešiem vajadzētu mācīt attiecībā uz indulgencēm (41.-55. tēzei);
- apspriež indulgenču prakses teorētisko pamatojumu, proti, mācību par "baznīcas dārgumu" krātuvi, no kuras tiek izsniegtas indulgences (56.-68. tēzei);
- pamāca, kā vajadzētu attiekties pret indulgenču sludinātājiem (69.-80. tēzei).

Pamatojumam seko atspēkojuma daļa (*confutatio*), kurā Lutens izspēlē retorisku viltību. Ievērojot retoriskos principus, atspēkojuma daļā vajadzēja būt iebildumiem, kas vērsti pret izvirzītajām tēzēm. Bet tā vietā lai vērstos pats pret sevi, Lutens šeit diskusijā ievada "apķērīgo laju", kurš vērsas pret pāvestu ar neērtiem jautājumiem (81.-91. tēzei).

Visbeidzot seko noslēguma vārdi (*peroratio*), kuros Lutens aicina lasītāju nepaļauties uz viltus drošību, bet sekot mūsu galvai Kristum caur sodiem un ciešanām (92.-95. tēzei).

Lai svētīgs mums visiem šis reformācijas atceres laiks, pārdomājot mūsu baznīcas vēsturi!

Autors: Kaspars Bankovskis

Kaspars Bankovskis,
Lutera Akadēmijas,
Teoloģijas programmas,
1. kursa students

¹ Sniegtais tēžu iedalījums ir aizgūts no: Timothy J. Wengert, *Martin Luther's 95 Theses with Introduction, Commentary and Study Guide*, Fortress Press: 2015.

[Dr. Mārtiņa Lutera 95 tēzes]

Aicinājums uz disputu par indulgenču¹ sludināšanas pamatojumu.

Mīlestībā uz patiesību un vēlmē to izgaismot Vitenbergā par zemāk uzrakstīto tiks noturēts disputs, ko vadīs cienīgtēvs Mārtiņš Luters, brīvo mākslu un svētās teoloģijas skolotājs, kurš turpat ir arī pastāvīgs lektors. Tādēļ viņš lūdz, lai tie, kuri nevar klātbūtnē ar mums disputēt mutiski, to darītu rakstiski.

Mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdā. Āmen.

1. Mūsu Kungs un skolotājs Jēzus Kristus, sacīdams: "Atgriezieties no grēkiem!"², ir vēlējies, lai visa ticīgo dzīve būtu grēknožēla.
2. Ar šo vārdu nav jāsaprot sakramentālā grēknožēla (t. i., grēksūdze un gandarīšana, kas tiek veikta ar priesteru kalpošanas starpniecību).
3. Tomēr tā arī neattiecas tikai uz iekšējo grēknožēlu. Tik tiešām, iekšējā nav nekas, ja miesa netiek dažādi mirdināta ārēji.
4. Tādējādi sods³ paliek tik ilgi, kamēr paliek ienaidis pret sevi (t. i., īstena iekšējā grēknožēla), proti, līdz ieiešanai debesu valstībā.
5. Pāvests nedz grib, nedz spēj atlaist jebkādas citus sodus kā vien tos, kurus ir uzlicis vai nu viņš pats, vai kanoni.⁴
6. Pāvests nespēj atlaist nekādu vainu citādi, kā vien pasludinot un apstiprinot, ka to atlaidis Dievs. Kā arī, protams, viņš to spēj atlaist tajos gadījumos, kas atstāti viņa ziņā; ja tas netiek ņemts vērā, tad vaina pilnībā paliek.
7. Dievs nevienam neatlaiž vainu citādi, kā vien visās lietās to pakļaujot pazemībā savam vietniekam – priesterim.
8. Grēknožēlas kanoni ir attiecināmi vienīgi uz dzīvajiem, un saskaņā ar šiem pašiem kanoniem tos nevar attiecināt ne uz vienu, kas ir uz nāves gultas.
9. Tāpēc Svētais Gars mums dara labu ar to, ka pāvests savos dekrētos allaž iekļauj izņēmumus nāves un ārkārtas gadījumiem.
10. Nemācīti un slikti rīkojas tie priesteri, kuri mirstošajiem kanoniskos sodus atstāj šķīstītāvi.
11. Šī nezāle – kanoniskā soda pārvēršana par šķīstītāvas sodu – šķiet, patiešām ir tikusi iesēta, kamēr bīskapi gulēja.
12. Kādreiz kanoniskais sods tika uzlikts nevis pēc, bet pirms absolūcijas, lai tas būtu par patiesas nožēlas pārbaudi.
13. Mirstošie nāvē top no visa atraisīti, un kanonu likumu prasībām tie jau ir miruši. Viņiem pienākas no tām būt atbrīvotiem.
14. Mirstošā cilvēka vājā veselība un nepilnīgā mīlestība nepieciešami nes līdzī lielas bailes. Un, jo lielākas bailes, jo mazāka tā bijusi.
15. Ar šīm bailēm un šausmām vien (lai nepieņemam pārējo!) jau pietiek, lai veidotu šķīstītāvas sodu, jo tās ir tik tuvu izmisuma šausmām.
16. Izskatās, ka elle, šķīstītava un debesis savā starpā atšķiras tāpat kā izmisums, stāvoklis tuvu izmisumam un drošība.
17. Šķiet nepieciešams, ka dvēselēm šķīstītavā kā mazināsies šausmas, tā arī vairosies mīlestība.
18. Šķiet, ne ar ko nav pierādīts – nedz ar prāta spriedumiem, nedz Rakstiem –, ka tās atrastos ārpus nopelnu vai mīlestības pieaugšanas stāvokļa.
19. Nešķiet arī pierādīts, ka tās, vismaz ne visas, būtu drošas un pārliecinātas par savu svētīgumu, pat ja mēs būtu par to pilnīgi pārliecināti.
20. Tad nu ar "visu sodu pilnīgu atlaišanu" pāvests saprot nevis vienkārši "visu sodu", bet tikai to sodu, kurus viņš pats ir uzlicis.
21. Tādēļ maldās tie indulgenču sludinātāji, kuri apgalvo, ka ar pāvesta indulgencēm cilvēks top atbrīvots no visiem sodiem un pestīts.

¹ Indulgence (lat. *indulgentia*, burtiski: "labvēlība", "ieciētība") – atlaida. Latviešu valodā ir sastopams arī apzīmējums "grēku atlaides", bet tas neatbilst termina sākotnējam saturam, jo ar indulgenci netiek atlaists grēks, bet gan sods, kas uzlikts tam, kuram grēks tiek atlaists. Tāpat atlaidas (ar ko cilvēks tiek no kaut kā atbrīvots) nav atlaides (cenas u. tml. samazinājuma nozīmē).

² Sk. Mt 4:17.

³ Latīniski – *poena*, no kā atvasināta *penitentia* (grēknožēla). Ar sodiem šeit un turpmāk tekstā ir saprotami gan grēku sūdzētājam priesteru uzliktie gandarīšanas darbi, gan arī pārbaudījumi un piemeklējumi, ar kuriem Dievs ticīgo pārbauda visa mūža garumā.

⁴ Penitenciālie kanoni – noteikumi par to, kāda veida gandarīšanas darbi ir jāveic par noteiktiem grēkiem.

22. Dvēselēm, kas ir šķīstītavā, viņš tiešām neatlaiž neko no tā, kas viņām saskaņā ar kanoniem būtu bijis jāatlīdzina šajā dzīvē.
23. Ja vispār ir iespējams kādam dāvēt pilnīgi visu sodu atlaišanu, tad droši vien tikai vispilnīgākajiem, tas ir, pavisam nedaudziem.
24. Tādēļ pieviltiem ir jābūt lielākajai daļai to ļaužu, kuriem bez kādas izšķirības ar šīm dāsnažām runām tiek piesolīta sodu atlaišana.
25. Kāda vara ir pāvestam pār šķīstītavu vispārēji, tāda pati ir jebkuram bīskapam un kurātam⁵ savā bīskapijā un draudzē atsevišķi.
26. Pāvests dara ļoti labi, ka viņš dvēselēm sniedz atlaišanu nevis ar atslēgu varu (kuras viņam [šajā gadījumā] nav), bet gan ar aizlūgumu par tām.⁶
27. Cilvēku viedokļus sludina tie, kas saka: "Tiklīdz nauda lādē šķind, dvēsele no šķīstītavas laukā skrien!"⁷
28. Skaidrs gan ir tas, ka, naudai lādē nošķindot, var pieaugt peļņa un alkatība. Bet, vai tiks uzklausīta baznīcas aizlūgšana, ir atkarīgs tikai no Dieva prāta.
29. Kurš gan zina, vai maz visas dvēseles, kas ir šķīstītavā, vēlētos tapt izpirktas? Kā tas ir vēstīts par svēto Severīnu un svēto Paskālu.⁸
30. Nevieni nav drošs par savas nožēlas patiesumu, vēl jo mazāk – par pilnīgas atlaidas saņemšanu.
31. Cik reti sastopams ir cilvēks, kurš patiesi nožēlo, tikpat reti arī tāds, kurš patiesi iegādājas indulgences, proti, ļoti reti.
32. Tie, kuri atlaidu vēstuļu dēļ iedomājas, ka var būt droši par savu pestīšanu, taps mūžībā notiesāti līdz ar saviem skolotājiem.
33. Ir jābūt ārkārtīgi piesardzīgam pret tiem, kuri apgalvo, ka šīs pāvesta atlaidas ir "Dieva neizmērojamā dāvana", caur ko cilvēks tiek samierināts ar Dievu.
34. Proti, šīs atlaidu labvēlības skar vienīgi sakramentālās gandarīšanas sodus, kas ir cilvēku iedibināti.
35. Nekristīgu mācību sludina tie, kas māca, ka nav nepieciešama nožēla tiem, kas grib izpirkt dvēseles vai iegādāties konfesionāliju.⁹
36. Jebkuram patiesas nožēlas pilnam kristietim pienākas pilnīga atbrīvošana no soda un vainas arī bez atlaidu vēstulēm.
37. Jebkuram patiesam kristietim, vai viņš būtu dzīvs vai miris, ir Dieva dota līdzdaļa pie visiem Kristus un Baznīcas labumiem arī bez atlaidu vēstulēm.
38. Tomēr pāvesta sniegtā atlaida un līdzdaļa nekādā ziņā nebūtu noniecināmas, jo (kā esmu sacījis¹⁰) tā ir dievišķās piedošanas pasludinājums.
39. Pat visskolotākajiem teologiem ir ārkārtīgi grūti ļaužu priekšā vienlaikus izcelt gan atlaidu devīgumu, gan nožēlas patiesumu.
40. Nožēlas patiesums tiecas pēc sodiem un tos mīl, bet atlaidu devīgums tos mīkstina un liek tos ienīst vai vismaz kļūst par iemeslu, lai tos ienīstu.
41. Par apustuliskajām atlaidām ir jāsludina ar piesardzību, lai ļaudis aplami neiedomātos tām dot priekšroku iepretim citiem labiem mīlestības darbiem.
42. Ir jā māca kristiešiem, ka ne mazākajā mērā tas nav pāvesta nodoms – atlaidu pirkšanu pielīdzināt žēlastības darbiem.
43. Ir jā māca kristiešiem, ka tas, kurš dāvā nabagiem un aizdod trūcīgajiem, dara labāk nekā tas, kurš iegādājas atlaidas.
44. Jo mīlestības darbos pieaug mīlestība un cilvēks kļūst labāks, turpretī ar atlaidām tas nekļūst labāks, bet vienīgi brīvāks no sodiem.
45. Ir jā māca kristiešiem, ka tas, kurš redz kādu trūkumā un liedzas tam ko dot, lai tā vietā iegādātos atlaidas, tas sev sagādā nevis pāvesta indulgenci, bet gan Dieva dusmas.
46. Ir jā māca kristiešiem: ja vien tiem nav vairāk par to, cik nepieciešams, tad līdzekļi tiem jāpatur sava nama uzturēšanai un nekādā gadījumā tie nav jāizšķiež par atlaidām.

5 Curatus – priesteris, kura aprūpei ir uzticēta konkrēta draudze.

6 Luters ar šo tēzi nekādā ziņā nenoliedz Kristus doto atslēgu varu (sk. Mt 16:19), bet viņš skaidro, ka atslēgu vara nesniedzas ārpus mūsu zemes dzīves. Pāvests to nevar lietot pie dvēselēm šķīstītavā.

7 Šis izteiciens esot bijis daļa no indulgenču tirgoņa J. Tecela uzstāšanās runas.

8 Saskaņā ar svēto leģendām Norikas Severīns (5. gs.) un Romas diakons Paskāls (5. gs.) esot vēlējušies uzkavēties šķīstītavā ilgāk par viņiem nolikto laiku, lai tādējādi iemantotu lielāku godu debesīs.

9 Confessionalia – pilnvaru vēstules, kas grēku nožēlotājam ļāva izvēlēties grēksūdzes pieņēmēju.

10 Sk. 6. tēzi.

47. Ir jāmāca kristiešiem, ka atlaidu pirkšana ir brīvprātīga, nevis pavēlēta.
48. Ir jāmāca kristiešiem, ka tad, kad pāvests izsniedz atlaidas, viņam ir lielāka vajadzība un vēlme, lai par viņu tiek pienestas lūgšanas, nevis nauda.
49. Ir jāmāca kristiešiem, ka no pāvesta atlaidām kāds labums ir tad, ja uz tām netiek balstīta paļaušanās. Bet, ja to dēļ tiek pazaudēta bijība Dieva priekšā, tad tās viņiem nāk par vislielāko postu.
50. Ir jāmāca kristiešiem: ja pāvests būtu zinājis, kādā veidā notiek atlaidu sludināšana, viņš drīzāk vēlētos, lai Sv. Pētera bazilika sadrūp pīšļos nekā tiek uzcelta no viņa avju ādas, miesas un kauliem.
51. Ir jāmāca kristiešiem, ka pāvestam pienākas un viņš tā vēlētos – no savas naudas dot tiem, no kuriem naudu izvilina zināmi atlaidu bazūnētāji, pat ja tādēļ nāktos izpārdot Sv. Pētera baziliku.
52. Veltīgi ir paļauties uz pestīšanu atlaidu vēstuļu dēļ, pat ja pāvesta pilnvarotais, jā, pat ja pats pāvests savu dvēseli par tām liktu ķīlā.
53. Tie, kuri atlaidu sludināšanas labad liek citās baznīcās pilnībā apklust Dieva vārdam, ir Kristus un pāvesta ienaidnieki.
54. Dieva vārdam tiek nodarīta netaisnība, kad vienā sprediķī atlaidām tiek veltīts tikpat vai pat vairāk laika nekā Dieva vārdam.
55. Pāvesta nodomam ir jābūt, ka, ja atlaidu sludināšana (kas ir ļoti maznozīmīga lieta) tiek atzīmēta ar vienu zvanu, vienu procesiju un vienu ceremoniju, tad evaņģēlijs (kas ir vissvarīgākā lieta) lai tiek pasludināts ar simt zvaniem, simt procesijām un simt ceremonijām.
56. Baznīcas dārgumi¹¹, no kuriem pāvests izsniedz indulgences, Kristus ļaužu vidū nav nedz pietiekami nosaukti, nedz darīti zināmi.
57. Tas, ka tie nav laicīgie labumi, ir skaidri redzams, jo tos daudzi bazūnētāji nelabprāt izdājā, bet vienīgi savāc.
58. Tie arī nav Kristus un svēto nopelni, kas arī bez pāvesta vienmēr gādā žēlastību iekšējam cilvēkam, bet ārējam – krustu, nāvi un elli.
59. Sv. Laurencijs ir sacījis, ka baznīcas dārgumi ir baznīcas nabagie, bet tas ir sacīts saskaņā ar šī vārda lietojumu viņa laikā.¹²
60. Ne bez apdoma mēs sakām, ka šie dārgumi ir baznīcas atslēgas (kas dāvātas ar Kristus nopelni).
61. Jo ir skaidrs, ka ar pāvesta varu pietiek vienīgi sodu un īpašo gadījumu atļaišanai.
62. Patiesais baznīcas dārgums ir visusvētākais Dieva godības un žēlastības evaņģēlijs.
63. Bet šis dārgums ir arī pelnīti visnīstākais, jo tas pirmos padara par pēdējiem.
64. Bet indulgenču dārgums pelnīti ir visieredzētākais, jo tas pēdējos padara par pirmajiem.
65. Tā nu evaņģēliskie dārgumi ir tikli, ar kuriem reiz zvejoja bagātos cilvēkus.
66. Indulgenču dārgumi ir tikli, ar kuriem tagad tiek zvejotas cilvēku bagātības.
67. Indulgences, par kurām bazūnētāji klaigā kā par vislielākajām dāvanām¹³, tiešām par tādām varētu arī uzskatīt, ja to attiecina uz gūstamo peļņu.
68. Tomēr patiesībā tās ir ļoti nenožīmīgas salīdzinājumā ar Dieva žēlastību un krusta dievbijību.
69. Bīskapiem un kurātiem pienākas ar visu cieņu pielaist apustulisko atlaidu pilnvarotos.
70. Bet vēl jo vairāk viņiem pienākas ar vēīgām acīm un dzirdīgām ausīm pielūkot, lai pāvesta pilnvarojuma vietā tie nesludina paši savus izsapņojumus.
71. Lai anatēma un lāsts ir pār to, kurš uzstājas pret apustulisko atlaidu patiesību!
72. Bet svētīts lai ir tas, kurš ir vēīgs pret atlaidu bazūnētāju sludinātā vārda izlaidību un patvaļu!
73. Kā pāvests taisnīgi ar bardzību vērsas pret tiem, kuri ar viltu pamanās jebkādā veidā kaitēt atlaidu pasākumam,
74. tā vēl jo bargāk viņš vērsīsies pret tiem, kuri atlaidu aizsegā ar viltu pamanās kaitēt svētajai mīlestībai un patiesībai.
75. Ir neprāts iedomāties, ka pāvesta atlaidas spētu atpestīt cilvēku, kaut arī viņš būtu izdarījis neiespējamo – piesmējis Dievmāti.
76. Mēs turpretim sakām, ka pāvesta atlaidas nespēj noņemt ne vismazāko no piedodamajiem grēkiem, cik tas attiecas uz vainu.
77. Bet, kad tiek sacīts: "Ja sv. Pēteris pašreiz būtu pāvests, viņš nespētu dot lielākas dāvanas," – tā ir zaimošana pret svēto Pēteri un pāvestu!
78. Mēs turpretim sakām, ka gan šim, gan jebkuram citam pāvestam ir pieejamas lielākas dāvanas, proti, evaņģēlijs, dažādi spēki, dziedināšanas dāvanas utt., kā ir sacīts 1Kor 12.

11 Baznīcas dārgumi jeb nopelni krātuve – mācība Romas katoļu baznīcas teoloģijā par to, ka Jēzus un viņa sekotāju labo darbu nopelni ir tik daudz, ka tie paliek pāri, tāpēc svēto kopības dēļ viņu nopelni var sniegt labumu arī citiem.

12 Šī ir atsauce uz kādu no svēto legendām, kas tika lasītas Lutera laikā: "Laurencijs sapulcēja kopā nabagos, tizlos un aklos un ievēda viņus pilnī, sacīdams: "Lūk! Šie ir mūžīgie dārgumi...".", *Legenda aurea* (Strasbūra, 1492).

13 Šajā un nākamajā tēzē tiek apspēlēts vārds *gratia*, kas var nozīmēt gan "žēlastība", gan "atlīdzība", gan arī "dāvana".

79. Ir zaimošana sacīt: “Paceltais krusts, kas rotāts ar pāvesta ģerboņiem,¹⁴ ir līdzvērtīgs Kristus krustam.”
80. Tiem bīskapiem, kurātiem un teologiem, kuri pieļauj šādas runas ļaužu vidū, būs par to jāatbild!
81. Šī patvaļīgā atļaidu sludināšana panāk to, ka nosargāt pāvestam pienākošos godu no apsūdzībām vai apķērīgiem laju jautājumiem kļūst par grūtu uzdevumu pat izglītotiem vīriem.
82. Proti: kāpēc gan pāvests neiztukšo šķīstītavu vissvētākās mīlestības un vislielākās dvēseļu vajadzības dēļ, kas būtu visticamākais iemesls, ja jau viņš neskaitāmas dvēseles atbrīvo tik postošās naudas dēļ, lai uzceltu baziliku, kaut gan tas ir tik nenozīmīgs iemesls.
83. Tāpat: kādēļ joprojām notiek apbedīšanas ceremonijas un mirušo piemiņas dienas? Un kādēļ tas, kas to dēļ ir ziedots, netiek atdots atpakaļ, ja jau nav pareizi lūgt par izpirktajiem?¹⁵
84. Tāpat: kas šī ir par jaunu Dieva un pāvesta [rosinātu] dievbijību, ka naudas dēļ tie atļauj bezdievim un ienaidniekam izpirkt dievbijīgu un Dievam dārgu dvēseli un tomēr šīs pašas dievbijīgās un mīļās dvēseles vajadzības dēļ tie to neizpērk bez maksas, aiz mīlestības?
85. Tāpat: kāpēc gan grēknožēlas kanoni, kas faktiski jau sen kā ir atmesti un nelietošanas dēļ miruši, tomēr vēl arvien tiek ar naudu izpirkti¹⁶, piešķirot indulgences, it kā tie būtu vēl jo dzīvi?
86. Tāpat: kāpēc gan pāvests, kura bagātība šodien pārsniedz Krasa, visbagātākā vīra, treknumu,¹⁷ ceļ Svētā Pētera baziliku tikai par nabaga ticīgo līdzekļiem, nevis pats no savas kabatas?
87. Tāpat: ko gan pāvests var piedot vai piešķirt tiem, kuriem viņu pilnīgās nožēlas dēļ pienākas pilna piedošana un līdzdaļa?
88. Tāpat: vai varētu gan nākt vēl lielāks labums pār baznīcu kā tad, ja pāvests šo piedošanu un līdzdaļu, ko tagad viņš dod vienreiz¹⁸, jebkuram ticīgajam piešķirtu simt reižu dienā?
89. Ja jau pāvests ar atlaidām vairāk tīko pēc dvēseļu pestīšanas nekā naudas – kāpēc tad viņš atceļ tās vēstules un atlaidas, kas reiz jau piešķirtas, kaut gan tās ir tikpat iedarbīgas?
90. Šos tik precīzos laju argumentus apspiest vienīgi ar spēku, nevis atspēkot ar pretargumentiem nozīmē likt baznīcu un pāvestu par apsmieklu ienaidniekiem un kristiešus padarīt nelaimīgus.
91. Tātad, ja atlaidas būtu sludinātas saskaņā ar pāvesta garu un nodomu, tad visus šos iebildumus būtu viegli novērst, to pat nebūtu.
92. Tādēļ lai pazūd visi tie pravieši, kas Kristus ļaudīm saka: “Miers, miers,” – un miera nav!¹⁹
93. Lai labi klājas visiem tiem praviešiem, kas Kristus ļaudīm saka: “Krusts, krusts,” – un krusta nav!
94. Kristieši ir jāmudina, lai viņi censtos sekot savai galvai Kristum caur sodiem, nāvi un elli.
95. Un tā drīzāk paļautos, ka nonāks debesīs caur daudzām bēdām, nevis caur [neīsta] miera drošību²⁰.

1517. gadā

No latīņu valodas tulkojis Kaspars Bankovskis. Tulkots no *Weimarer Ausgabe* 1, 233–238.

14 Runa ir par indulgenču pārdevēju uzstāšanos un to pavadošo atribūtiķu.

15 Baznīcas noteikumi neļāva aizlūgt par svēto un bezdievīgo dvēselēm. Ja ar indulgencēm dvēseles tiek izpirktas no šķīstītavas, tad aizlūgumi un citas paredzētās ceremonijas par tām būtu jāpārtrauc, bet acīmredzot tas tā nenotika.

16 T. i., tiek izpirktas šo “mirušo” kanonu prasības.

17 Marks Licinijs Krass (115–53 pr. Kr.) bija romiešu karavadonis un politiķis. Savā laikā tika uzskatīts par visbagātāko romieti. Luters šeit lieto vārdspeili: šī romieša vārds, *Crassus*, nozīmē “biezs”, “resns”, “trekns”. Luters saka: pāvesta bagātība ir treknāka, *crassior*, par Krasa treknumu.

18 Pilnā sodu atlaida bija pieļaujama vienreiz mūžā, nāves tuvumā.

19 Sal. Jer 6:14.

20 Sal. Apd 14:22.

Senāta ziņas . . .

Akadēmijas Senātam šī jaunā, 2017./2018., mācību gada sākums ir bijis ļoti ražīgs, jo divās sēdēs tika izstrādāti un pieņemti lēmumi par pārbaudījumu nolikumu, Akadēmijas pakalpojumu cenrādi un bibliotēkas izmantošanu. Tā kā studenti diezgan aktīvi izmanto bibliotēku, dažādus Akadēmijas pakalpojumus un katru sesiju kārtu savus pārbaudījumus, tad šie trīs dokumenti studentiem ir ļoti saistoši un Akadēmijas Senāts ir nolēmis ar tiem padalīties arī caur "Sola scriptura", lai mēs visi būtu lietas kursā.

APSTIPRINĀTS:
LA Senāta sēdē Nr.8
no 29.08.2017., p.8

Lutera Akadēmijas Nolikums par pārbaudījumiem

1. Vispārīgie noteikumi

- 1.1. Nolikums reglamentē pārbaudījuma organizēšanas kārtību, iesaistīto pušu kompetenci un atbildību.
- 1.2. Pārbaudījumi Lutera Akadēmijā (turpmāk- Akadēmija) tiek organizēti saskaņā ar Latvijas Republikas (turpmāk-LR) normatīvajiem aktiem, Akadēmijas Satversmi, Akadēmijas normatīvajiem dokumentiem u.c. normatīvajiem dokumentiem, kuri ir spēkā LR un skar Akadēmijas kompetences jomu.
- 1.3. Nolikums reglamentē pārbaudījumu organizēšanas kārtību bakalaura (profesionālajā/ akadēmiskajā) studiju programmās.
- 1.4. Tiesības kārtot pārbaudījumus ir studējošajam, kurš ir izpildījis studiju programmas prasības un nokārtojis finansiālās līgumsaistības.

2. Lietotie termini

- 2.1. **Akadēmiskais parāds** - studējošā saistību neizpilde un/ vai pārbaudījumu nenokārtošana studiju programmā paredzētā studiju kursā.
- 2.2. **Apelācija** - sūdzība augstākā instancē, lai panāktu kļūdas vai netaisnības labošanu vai atcelšanu.
- 2.3. **Eksāmens/ ieskaite ar vērtējumu**- studiju pārbaudījuma forma , beidzoties studiju kursa apguvei.
- 2.4. **Imatrikulācija**- personas ierakstīšana augstskolā studējošo sarakstā (matrikulā).
- 2.5. **Eksmatrikulācija** - personas izslēgšana no augstākās izglītības institūcijā studējošo saraksta.
- 2.6. **Pārbaudījums** - noteikto zināšanu, prasmju un kompetenču vērtēšana studiju programmas apguves laikā.
- 2.7. **Kvalifikācijas eksāmens**- pārbaudījums, lai apliecinātu zināšanas, prasmes un kompetences kvalifikācijas ieguvei.
- 2.8. **Studiju darba aizstāvēšana**- studējošā veiktā pētījuma prezentēšana, kas apliecina teorētisko, praktisko zināšanu un profesionālo prasmju apguvi studiju programmā.
- 2.9. **Studiju prakses aizstāvēšana**- prakses noslēguma pārbaudījums, vērtējot studējošā sasniegtos rezultātus, atbilstoši definētajiem prakses uzdevumiem.
- 2.10. **Plagiāts** ir apzināta vai neapzināta sveša darba vai idejas pilnīga vai daļēja piesavināšanās, uzdodot to par savu un nenorādot patieso autoru.
- 2.11. **Valsts pārbaudījums**- kvalifikācijas darba, bakalaura darba aizstāvēšana augstākās profesionālās vai akadēmiskās izglītības studiju programmās.

3. Pārbaudījumu organizācija

- 3.1. Pārbaudījuma veidu un to organizēšanas kārtību nosaka katras studiju programmas saturs.
- 3.2. Uzsākot studiju kursa īstenošanu, docētājs iepazīstina studējošos ar pārbaudījumu prasībām.
- 3.3. Lutera Akadēmijas studentu zināšanu vērtēšanas pamatkritēriji ir šādi:
 - 3.3.1. pozitīvo sasniegumu summēšanas princips - zināšanas tiek vērtētas, summējot pozitīvos sasniegumus studiju kursa apguvē;
 - 3.3.2. prasību atklātuma un skaidrības princips - atbilstoši izvīzītajiem studiju programmas mērķiem un uzdevumiem, ir noteikts pamatprasību kopums, kas nepieciešams iegūto zināšanu novērtējumam;
 - 3.3.3. vērtēšanā izmantoto pārbaudes veidu dažādības principu - studentu zināšanu vērtēšanā tiek izmantoti

dažādi pārbaudes veidi;

- 3.3.4. vērtējuma atbilstības princips - pārbaudījumos studentam jāapliecina analītiskās zināšanas un radošās spējas, zināšanas, prasmes un kompetences, ko nosaka studiju kursa saturs.
- 3.4. Pārbaudījumu plānošanu nodrošina Studiju daļa, katru semestri sagatavojot un iesniedzot studiju prorektoram apstiprināšanai lekciju un studiju grafiku ar norādītajiem pārbaudījumu laikiem.
- 3.5. Studiju kursa noslēguma pārbaudījumu studentu zināšanu, prasmju, kompetenču vērtēšanas kritēriji ir šādi:

Apguves līmenis	Prasības
Ļoti augsts apguves līmenis (10 izcili, 9 teicami)	Izcili (10) - zināšanas, prasmes un kompetence pārsniedz studiju kursa apguves prasības, liecina spēju veikt patstāvīgus pētījumus un dziļu problēmu izpratni; 9 (teicami) - zināšanas, prasmes un kompetence pilnībā atbilst studiju kursa prasībām, piemīt prasme patstāvīgi lietot iegūtās zināšanas.
Augsts apguves līmenis (8 ļoti labi, 7 labi)	8 (ļoti labi) - pilnīgi izpildītas studiju kursa apguves prasības, taču atsevišķos jautājumos nav pietiekami dziļas izpratnes, lai zināšanas patstāvīgi lietotu sarežģītāku problēmu risināšanā; 7 (labi) - kopumā izpildītas studiju kursa apguves prasības, taču dažkārt konstatējama neprasme iegūtās zināšanas izmantot patstāvīgi.
Vidējs apguves līmenis (6 gandrīz labi, 5 viduvēji, 4 gandrīz viduvēji)	6 (gandrīz labi) - izpildītas studiju kursa apguves prasības, taču konstatējama nepietiekami dziļa problēmas izpratne un neprasme izmantot iegūtās zināšanas; 5 (viduvēji) - kopumā apgūts studiju kurss, taču konstatējama nepietiekama dažu problēmu pārzināšana un neprasme izmantot iegūtās zināšanas; 4 (gandrīz viduvēji) - kopumā apgūts studiju kurss, tomēr konstatējama nepietiekama dažu pamatkonceptu izpratne, ir ievērojamas grūtības iegūto zināšanu praktiskā izmantošanā.
Zems apguves līmenis (3 vāji, 2 ļoti vāji, 1 ļoti, ļoti vāji)	3 (vāji) - zināšanas virspusējas un nepilnīgas, studējošais nespēj tās lietot konkrētās situācijās; 2 (ļoti vāji) - ir virspusējas zināšanas tikai par atsevišķām problēmām, lielākā studiju programmas daļa nav apgūta; 1 (ļoti, ļoti vāji) - nav izpratnes par priekšmeta pamatproblemātiku, nav gandrīz nekādu zināšanu studiju kursā.

- 3.6. Pārbaudījumos zemākais pozitīvais vērtējums ir 4 „gandrīz viduvēji”.
- 3.7. Ja studējošā darbs atzīts par plaģiātu, tas netiek vērtēts.
- 3.8. Ja plaģiāts tiek atklāts valsts pārbaudījumos (*bakalaura darbā*), studējošais tiek eksmatrikulēts.
- 3.9. Atkārtota valsts pārbaudījumu kārtošana plaģiātā atzītajam studentam ir iespējama pēc gada par maksu, izstrādājot jaunu darbu.
- 3.10. Atkārtota vai novēlota pārbaudījuma kārtošana ir maksas pakalpojums. Ja studējošais nepiedalās pārbaudījumā attaisnojošu iemeslu dēļ (slimība, ģimenes apstākļi, u.c.), studējošam ir iespēja kārtot pārbaudījumu bez maksas. Lēmumu par pārbaudījuma kārtošanu bez maksas pieņem studiju prorektors.
- 3.11. Pārbaudījumu komisijas sastāvs tiek noteikts uz vienu akadēmisko gadu katrā studiju programmā šādā sastāvā:
- 3.11.1. valsts pārbaudījumā - priekšsēdētājs, 4 komisijas locekļi, sekretārs.
- 3.11.2. studiju prakses aizstāvēšanā- 2 docētāji;
- 3.11.3. kvalifikācijas prakses aizstāvēšanā- 2 docētāji;
- 3.11.4. studiju darba aizstāvēšanā - 2 docētāji;
- 3.11.5. iestājpārbaudījumā bakalaura studiju programmās - priekšsēdētājs, 3 komisijas locekļi, sekretārs.
- 3.12. Pārbaudījumu komisiju sastāvu nosaka studiju virziena vadītājs sadarbībā ar studiju prorektoru.

- 3.13. Rīkojumu par valsts pārbaudījumu komisijas sastāvu sagatavo Studiju daļa un iesniedz rektoram apstiprināšanai ne vēlāk kā mēnesi pirms pārbaudījuma.
- 3.14. Ja studējošais ir izpildījis studiju programmas prasības un nokārtojis finansiālās līgumsaistības, rektors izdod rīkojumu par pieļaušanu pie valsts pārbaudījumiem.
- 3.15. Studiju daļa sagatavo pārbaudījumu dokumentāciju (protokolu, individuālo norīkojumu u.c.), atbilstoši apstiprinātai veidlapai.
- 3.16. Lēmumu par grāda un / vai kvalifikācijas piešķiršanu pieņem komisija.
- 3.17. Valsts pārbaudījumu rezultātus paziņo studējošajiem, ievērojot Fizisko personu datu aizsardzības likumu.
- 3.18. Studiju daļas metodiskais reģistrē pārbaudījuma rezultātus atbilstoši 2007.gada 27.marta Ministru kabineta noteikumiem Nr.203 „Studējošā personas lietas noformēšanas un aktualizēšanas kārtība”.
- 3.19. Pārbaudījumu protokolu oriģināli tiek glabāti atbilstoši Akadēmijas lietu nomenklatūrai.

4. Studējošā tiesības un pienākumi pārbaudījumos

- 4.1. Studējošajam ir tiesības saņemt informāciju, kas saistīta ar pārbaudījumiem.
- 4.2. Studējošajam ir pienākums kārtot pārbaudījumus programmā plānotajā laikā. Attaisnojošu iemeslu dēļ studējošais var saņemt atļauju kārtot pārbaudījumus vēlākos termiņos bez maksas.
- 4.3. Studējošajam ir pienākums pārbaudījumā laikā izslēgt mobilo telefonu.

5. Docētāju tiesības pārbaudījumos

- 5.1. Izteikt aizrādījumu vai pārtraukt pārbaudījumu, ja students lieto neatļautos mācību palīg līdzekļus (mobilo telefonu, planšet datoru u.c.).
- 5.2. Uzdot precizējošus jautājumus, ja nav iegūta pietiekama informācija par studējošā zināšanu līmeni.
- 5.3. Pārtraukt pārbaudījumu, ja tā ilgums pārsniedz noteikto laiku vai ir iegūta vērtējumam nepieciešamā informācija.

6. Docētāju pienākumi pārbaudījumos

- 6.1. Novērtēt studējošā zināšanas, prasmes, kompetences un paziņot studējošā sasniegumus Fizisko personu datu aizsardzības likuma noteiktajā kārtībā.
- 6.2. Paskaidrot studējošajam saņemto vērtējumu.
- 6.3. Aizpildīt pārbaudījumu dokumentāciju un 5 darba dienu laikā iesniegt to Studiju daļā.

7. Pārbaudījumu un valsts pārbaudījumu apelācijas kārtība

- 7.1. Studējošais lēmumu par iestājpārbaudījuma vērtējumu var apstrīdēt 2 darba dienu laikā no vērtējuma publicēšanas dienas, iesniedzot rakstisku iesniegumu studiju prorektoram.
- 7.2. Studiju prorektors izveido komisiju 3 cilvēku sastāvā iesnieguma izskatīšanai. Komisijas sastāvā ietilpst akadēmiskā personāla pārstāvji, izņemot personas, kuras piedalījušās iesniedzēja pārbaudījuma vērtēšanā un vērtējuma noteikšanā. Komisija iesniegumu izskata ne ilgāk kā 5 darba dienu laikā no saņemšanas dienas. Komisija lēmumu rakstiski paziņo iesniedzējam.
- 7.3. Gadījumā, ja studējošo neapmierina komisijas lēmums, viņš to var apstrīdēt, iesniedzot apelācijas iesniegumu Akadēmijas rektoram.
- 7.4. Studējošais lēmumu par pārbaudījuma vērtējumu var apstrīdēt 2 darba dienu laikā no vērtējuma publicēšanas dienas, iesniedzot rakstisku iesniegumu studiju prorektoram.
- 7.5. Studiju prorektors izveido komisiju 3 cilvēku sastāvā iesnieguma izskatīšanai. Komisijas sastāvā ietilpst akadēmiskā personāla pārstāvji, izņemot personas, kuras piedalījušās iesniedzēja pārbaudījuma vērtēšanā un vērtējuma noteikšanā. Komisija iesniegumu izskata ne ilgāk kā 5 darba dienu laikā no saņemšanas dienas. Komisija lēmumu rakstiski paziņo iesniedzējam.
- 7.6. Gadījumā, ja studējošo neapmierina komisijas lēmums, viņš to var apstrīdēt, iesniedzot apelācijas iesniegumu Akadēmijas rektoram.
- 7.7. Valsts pārbaudījumu apelācijas gadījumā komisiju 3 cilvēku sastāvā apstiprina Akadēmijas rektors. Komisija iesniegumu izskata ne ilgāk kā 5 darba dienu laikā no saņemšanas dienas. Komisija lēmumu rakstiski paziņo iesniedzējam.
- 7.8. Rektora lēmumu var apstrīdēt Akadēmiskā šķīrējtiesā. Akadēmiskās šķīrējtiesas lēmumu var pārsūdzēt Administratīvā procesa likuma noteiktajā kārtībā.

Lutera Akadēmijas MAKSAS PAKALPOJUMU CENRĀDIS

Nr.p.k.	Pakalpojuma veids	Summa (EUR)
1.	Studiju maksa: pilna laika klātienes studijas	370.00 EUR semestrī
2.	Atkārtotas ieskautes vai eksāmena kārtošana	15.00 EUR
3.	Bakalaura darba atkārtota priekšizstāvēšana	30.00 EUR
4.	Bakalaura darba atkārtota aizstāvēšana	70.00 EUR
5.	Prakses atskautes nodošana pēc noteiktā termiņa	20.00 EUR
6.	Izziņas sagatavošana	1.50 EUR
7.	Akadēmiskās izziņas sagatavošana	5.00 EUR
8.	Materiālu kopija (melnbalta) no vienas puses (A4)	0.10 EUR
9.	Materiālu kopija (melnbalta) no vienas puses (A3)	0.20 EUR
10.	Materiālu kopija (krāsaina) no vienas puses (A4)	0.15 EUR
11.	Materiālu kopija (krāsaina) no vienas puses (A3)	0.30 EUR
12.	Materiālu kopija (melnbalta) no abām pusēm (A4)	0.20 EUR
13.	Materiālu kopija (melnbalta) no abām pusēm (A3)	0.40 EUR
14.	Materiālu kopija (krāsaina) no abām pusēm (A4)	0.30 EUR
15.	Materiālu kopija (krāsaina) no abām pusēm (A3)	0.60 EUR
16.	Materiālu drukāšana no vienas puses (A4)	0.10 EUR
17.	Materiālu drukāšana no abām pusēm (A4)	0.20 EUR
18.	Diploma dublikāta sagatavošana	30.00 EUR
19.	Diploma pielikuma dublikāta sagatavošana	20.00 EUR
20.	Diploma pielikuma noraksta sagatavošana	15.00 EUR
21.	Reģistrācijas maksa stājoties studijās	20.00 EUR
22.	Iepriekšējā izglītībā sasniegto studiju rezultātu atzīšana	20.00 EUR
23.	Informācijas avotu nodošanas termiņa kavējums	0.10 EUR x dienu skaits
24.	Nozaudēto informācijas avotu vērtības atlīdzināšana	trīskāršā apmērā, atbilstīgi aprēķinam, saskaņā ar Bibliotēkas inventāra grāmatām
25.	Skenēšana	0,05 EUR viena lapa

Senāta priekšsēdētājs

Bīskaps Hanss Martins Jenson

Lutera Akadēmijas BIBLIOTĒKAS LIETOŠANAS NOTEIKUMI

1. Vispārīgie noteikumi

- 1.1. Lutera Akadēmijas Bibliotēka (turpmāk – Bibliotēka) ir Lutera Akadēmijas (turpmāk- LA) struktūrvienība bez juridiskās personas statusa.
- 1.2. Bibliotēkas krājums ir LA īpašums.
- 1.3. Bibliotēkas lietotāja tiesības un pienākumus, uzturoties Bibliotēkas telpās Alksnāja ielā 3, Rīgā, LV-1050, nosaka Bibliotēkas Nolikums un Bibliotēkas lietošanas noteikumi, Augstskolu likums, Bibliotēku likums, un citi spēkā esošie normatīvie akti saistīti ar Bibliotēkas darbību.
- 1.4. Bibliotēkas lietošanas noteikumu izmaiņas un papildinājumus ierosina Bibliotēka vai Studējošo pašpārvalde un apstiprina Senāts.
- 1.5. Bibliotēkas maksas pakalpojumu cenrādi apstiprina Senāts.
- 1.6. Bibliotēkas lietošanas noteikumi ir saistoši LA personālam un citiem Bibliotēkas lietotājiem.
- 1.7. Bibliotēkas lietošanas noteikumu pielikumi ir to neatņemama sastāvdaļa.

2. Bibliotēkas lietotāja statusa iegūšana

- 2.1. Bibliotēkas lietotājs ir ikviena juridiska vai fiziska persona, kas izmanto bibliotēkas pakalpojumus un ir reģistrējies kā Bibliotēkas lietotājs.
- 2.2. Lai reģistrētos bibliotēkā, nepieciešama pase vai personas apliecība.
- 2.3. Reģistrējoties Bibliotēkā, tiek aizpildīts lasītāja formulārs un lasītājs tiek iepazīstināts ar Bibliotēkas lietošanas noteikumiem. Ar savu parakstu bibliotēkas lietotājs apstiprina šo noteikumu ievērošanu.
- 2.4. Mainot uzvārdu, dzīves vietu vai telefona numuru, tas jāpaziņo Bibliotēkai.
- 2.5. Reģistrējoties lietotājs iegūst tiesības izmantot Bibliotēkas krājumā esošos informācijas avotus un pakalpojumus.

3. Bibliotēkas lietotāju apkalpošanas kārtība

- 3.1. Informāciju par Bibliotēkas krājumu, informācijas avotu izmantošanu, darba kārtību un citiem ar Bibliotēkas lietošanu saistītiem jautājumiem sniedz bibliotekārs.
- 3.2. Visiem Bibliotēkas lietotājiem Bibliotēkas sniegtie pamatpakalpojumi ir bezmaksas, kā arī tiek nodrošināti maksas pakalpojumi atbilstoši LA maksas pakalpojumu cenrādim.
- 3.3. Bibliotēkas pamatpakalpojumi ir šādi:
 - 3.3.1. informācijas resursu izmantošana bibliotēkas telpās;
 - 3.3.2. uzzīņu sniegšana un konsultācijas uz vietas bibliotēkā, pa e-pastu;
 - 3.3.3. bibliotēkas izmēģinājuma pieejas un brīvpieejas datubāžu izmantošana;
 - 3.3.4. datoru un interneta izmantošana;
 - 3.3.5. izstādes;
 - 3.3.6. lietotāju apmācība par katalogu, kartotēku un citu informācijas meklēšanas sistēmu un elektronisko resursu izmantošanu.
- 3.4. Bibliotēkas maksas pakalpojumi:
 - 3.4.1. Kopēšana (melnbalta A4, A3 formāts);
 - 3.4.2. Drukāšana (melnbalta A4, A3 formāts).
- 3.5. Bibliotēkas lietotāji tikai lasītavā var izmantot šādus izdevumus-
 - 3.5.1. uzzīņu literatūru;
 - 3.5.2. vārdnīcas;
 - 3.5.3. enciklopēdijas;
 - 3.5.4. grāmatas, kas fondā ir vienīgais eksemplārs;
 - 3.5.5. periodiskos izdevumus;
 - 3.5.6. bakalaura darbus.

- 3.6. Bibliotēka mājas abonementā materiālus izsniedz LA studējošiem, akadēmiskajam personālam, vispārējam personālam, Latvijas Evaņģēliski luteriskās Baznīcas (turpmāk - LELB) mācītājiem un LELB Virsvaldes darbiniekiem;
- 3.7. Bibliotēkas izsniegto mācību grāmatu lietošanas termiņš ir studiju gads, bet pārējās literatūras izsniegšanas termiņš ir 20 dienas. Bibliotēkas lietotājs uz mājām drīkst saņemt vienlaikus ne vairāk kā 10 grāmatas.
- 3.8. Bibliotēkā saņemtais izdevums lietotājam jānodod līdz Bibliotēkas noteiktam termiņam. To iespējams pagarināt, ja saņemto izdevumu nepieprasa citi lietotāji.
- 3.9. Ja Bibliotēkas lietotājs grāmatas nodod Bibliotēkā pēc noteiktā termiņa, Bibliotēkai ir tiesības noteikt soda naudu saskaņā ar LA maksas pakalpojumu cenrādi.
- 3.10. Bibliotēkā aizliegts lietot mobilos telefonus.

4. Lietotāja tiesības

- 4.1. Bibliotēka nodrošina Bibliotēku likuma 23.pantā noteikto bibliotēkas lietotāja pamattiesību ievērošanu.
- 4.2. Bibliotēkas lietotājiem ir tiesības izmantot Bibliotēkas bezmaksas pakalpojumus atbilstoši 3.punkta nosacījumiem.
- 4.3. Lietotājiem ir tiesības saņemt informāciju par Bibliotēkas krājumu sastāvu, pakalpojumiem un izmantošanas iespējām.
- 4.4. Lietotājiem ir tiesības uz iespieddarbu un citu dokumentu rezervēšanu noteiktā kārtībā.
- 4.5. Lietotājiem ir tiesības dāvināt Bibliotēkai informācijas avotus, tehniskās iekārtas, ziedot naudas līdzekļus.
- 4.6. Bibliotēkas lietotājiem ir tiesības uz personas datu neaizskaramību. Bez lietotāja piekrišanas Bibliotēka šīs ziņas nedrīkst nodot vai izpaust trešajai personai, izņemot likumos paredzētos gadījumus. Ziņas par lietotāja izmantotajiem dokumentiem un informāciju ir konfidencialas.

5. Lietotāja pienākumi

- 5.1. Ievērot Bibliotēkas lietošanas noteikumus.
- 5.2. Reģistrējoties Bibliotēkā Bibliotēkas lietotāja pienākums ir uzrādīt personu apliecinošu dokumentu, iepazīties ar Bibliotēkas lietošanas noteikumiem.
- 5.3. Lietotājs nedrīkst izņest no Bibliotēkas grāmatas un citus dokumentus, kuru saņemšanu viņš nav noformējis pie Bibliotēkas darbinieka.
- 5.4. Saņemtos iespieddarbus un citus materiālu nodot Bibliotēka norādītā termiņā.
- 5.5. Saudzīgi izturēties pret iespieddarbiem, citiem dokumentiem un izmantojamo datortehniku. Iespieddarbos nedrīkst izdarīt atzīmes un svītrojumus, locīt vai citādi bojāt lapas. Par pamanītiem bojājumiem nekavējoties ziņot bibliotekāram, citādi par sabojāto izdevumu atbild lietotājs.
- 5.6. Nozaudētos vai sabojātos Bibliotēkas materiālus Bibliotēkas lietotājiem jāaizstāj ar līdzvērtīgiem izdevumiem vai jāatlīdzina trīskāršā apmērā, cenu nosakot saskaņā ar Bibliotēkas inventāra grāmatām.
- 5.7. Lasītavā izmantoto literatūru nenovietot atpakaļ plauktos, bet atstāt uz galda vai nodot bibliotekāram.
- 5.8. Jebkurai personai, kas atrodas Bibliotēkas telpās, jāievēro vispārējie uzvedības noteikumi: sarunas, troksnis un cita veida darbības, kas var būt traucējošas pārējiem lasītājiem, jāierobežo līdz minimumam.
- 5.9. Lietotāji, kuri neievēro Bibliotēku likumā un citos normatīvajos aktos, Bibliotēkas nolikumā, kā arī Bibliotēkas lietošanas noteikumos noteikto, kā arī trokšņo, traucē darbu citiem apmeklētājiem vai bibliotekāram, lieto pārtiku un dzērienus pie Bibliotēkas krājuma, datoriem un biroja tehnikas, atrodas Bibliotēkā alkohola reibumā, narkotisko un neatļautu psihotropo vielu ietekmē, neievēro higiēnas normas, ieved vai ienes Bibliotēkā dzīvniekus*, bojā Bibliotēkas inventāru un krājumu, var tikt izraidīti no Bibliotēkas telpām un viņiem var tikt liegts izmantot Bibliotēkas pakalpojumus uz laiku līdz vienam gadam.

* Izņemot gadījumus, kad dzīvnieks ir personas ar invaliditāti pavadonis.

Senāta priekšsēdētājs

Hanss Martins Jensons

Par motivācijas nometni

Motivācijas nometnes mērķis ir dot iespēju studentiem saņemt garīgu stiprinājumu studijām Luterā Akadēmijā. **Šogad nometne notiks no 30. novembra** (ceturtdiena: 17:00) **līdz 2. decembrim** (plkst.: 15:00), **Bruknas muižā**. Nometne notiek LA mācību procesa ietvaros, tāpēc tajā piedalās visi LA studenti, vadība un docētāji. Lūdzu par to runāties laikus savās darba vietās, draudzē un mājās, lai Jums varat sakārtot visus pienākumus un būtu iespējams piedalīties šajā nometnē.

Nometnes dienu programmā ir:

- mācību lekcijas,
- praktiskas nodarbības,
- sarunas un diskusijas,
- pārdomu un personīgu lūgšanu laiks, garīgi vingrinājumi,
- dienas lūgšanas un dievkalpojumi,
- sadraudzība un mielasts.

Detalizētu dienu plānu nometnes dalībnieki saņems e-pastā līdz 20. novembrim.

Dalība nometnē ir maksas pasākums – ziedojums, sākot no 10 EUR.

Lūgums visiem studentiem noteikti darīt zināmu par savu dalību nometnē, rakstot uz Akadēmijas e-pastu academy@latnet.lv līdz **24. novembrim**. Kā arī iesūtīt vai rakstveidā iesniegt LA rektorātā 1 – 3 jautājumus, ko Jūs vēlētos uzdot jebkuram LA pasniedzējam.

Lūdzu nekavēties, jo tas ir svarīgi nometnes organizēšanā!!!

Par nokļūšanu Bruknā katrs rūpējas pats, sazinoties ar studiju biedriem un sadarbojoties kopīga transporta nodrošināšanai.

2017

THE GLOBAL LEADERSHIP SUMMIT

2017. gada 10. un 11. novembrī Rīgā notiks jau septītā GLS (Global Leadership Summit) konference Latvijā.

Šogad konferences dalībniekus uzrunās:

- Lazlo Boks – Google vecākais konsultants;
- Markuss Lemoniss – CNBC šova The profit vadītājs, Camping Worl izpilddirektors;
- Gerijs Haugens – organizācijas International Justice Mission dibinātājs un izpilddirektors;
- Šerila Sandberga – Facebook operāciju vadības direktore;
- Pēteris Sproģis – GLS Latvija vadītājs, Latvijas Baptistu draudžu savienības bīskaps;
- Jānis Buks – bankas Luminor korporatīvā departamenta vadītājs.

Tēmas:

- Organizācijas attīstības potenciāla izvērtēšana;
- Inovātas darba kultūras veidošana;
- Radoša vadība straujo pārmaiņu laikmetā;
- Panākumus veicinošas īpašības un prasmes;
- Darba procesa radoša optimizācija;
- Kā plaukt un zelt, neskatoties uz apstākļiem.

Vairāki Latvijas uzņēmēji ir dāvinājuši iespēju 200 Latvijas vidusskolēniem un studentiem, nākamajiem uzņēmumu un organizāciju vadītājiem, piedalīties pasaules līmeņa vadītāju konferencē The Global Leadership Summit (GLS) **BEZ MAKASAS**. Dalības maksā, kuru Jums sedz Latvijas uzņēmēji, iekļauti izdales materiāli, četras kafijas pauzes un siltas pusdienas abās konferences dienās.

Luterā Akadēmijai – 15 vietas !!!

Pieteikšanās: līdz 30. oktobrim lūdzu Jūs atsūtīt e-pastā academy@latnet.lv ziņu, ka vēlaties apmeklēt GLS 2017.gada konferenci. Pēc tam savā e-pastā saņemsiet ielūgumu - ieejas karti uz konferenci.

Izmantojiet to, jo tā ir iespēja mācīties no pasaules izcilākajiem biznesa kompāniju un NVO sektora vadītājiem (konferencē video formātā) un no labākajiem Latvijas vadītājiem (klātienē), kas balsta savu pieredzi un redzējumu uz kristīgām pamatvērtībām, lai arī Jūs šī konference izaicinātu, iedvesmotu un dotu jaunu redzējumu, aicinot uzņemties vadību un atbildību savas profesionālās darbības jomā!

Helēna Andersone,
LA studiju prorektore

Jaunie Akadēmijas studenti un tie, kas atgriežas...

Armanda Brīdāga

Finanšu sfēras darbinieks,
Iepriekšējā izglītība:

Lutera Akadēmija, Draudžu
darbinieku programma; RPIVA,
Psiholoģijas bakalaurs.

Par mani...

Esmu no Salgales draudzes, šobrīd par savu draudzi varu saukt arī Rīgas Jēzus draudzi! Bērībā omīte veda uz Jelgavas Bezvainīgās Jaunavas Marijas Romas katoļu katedrāli, biju domājusi kristīties tajā draudzē. Tad mūsu pagastā no Amerikas atgriezās skolotājs Ilgvars Silagilis un sāku aktīvi apmeklēt Bībeles pulciņus, dievkalpojumus, kristīgās nometnes Valdemārpilī. Kad skolotājs uzcēla Dievnamu Emburgā, biju izlēmusi, ka vēlos kristīties un iesvētīties tieši Salgales draudzē.

Inga Bleidele

Grāmatvede, Svētdienas skolas
skolotāja

Iepriekšējā izglītība: Mg. oec.

Par mani...

Es izvēlējos studēt Lutera Akadēmijā sākotnēji, lai izprastu Svētos Rakstus, šobrīd – iet dziļumā, platumā un garumā. Par draudzi un kristīgo pieredzi runājot, Ikšķiles draudzē pirmo reizi atnācu uz 1. Adventa koncertu un tur arī paliku. Kristiete esmu kopš 2012. gada, kad sāku kapot Svētdienas skolā. No 2013. gada draudzes Svētdienas skolā nodarbības notiek pēc Godly Play metodes. Ir arī kāda atbildība draudzes valdē.

Hobiji, vaļasprieki, aizraušanās:
kalnu pārgājieni.

Sigita Dišlere

Ģeotehnikas inženieris; vides
konsultants un projektu vadītājs,
LELB Diakonijas centra vadītāja

Iepriekšējā izglītība: Augstākā izglītība
specialitātē inženieris ģeologs -
hidroģeologs; maģistra grāds ģeoloģijā; 2.
līmeņa profesionālā izglītība
uzņēmējdarbībā un vadībā.

Par mani...

Strādājot LELB Diakonijas centrā, sajutu to kā savu atbildību iegūt izglītību jomā, kurā darbojos. Izvēlējos Lutera Akadēmiju, lai padziļināti apgūtu tieši luteriskās teoloģijas pamatus.

Esmu Vecās sv. Ģertrūdes draudzē kopš 2011. gada, un draudzē es ienācu caur Alfa kursu. Kristīta esmu agrā bērībā katoļu draudzē un arī iestiprināta – 6 gadu vecumā. Būtu grūti dažos vārdos vai pat rindkopās aprakstīt savu garīgo pieredzi, turklāt tā nemitīgi mainās, veidojas un nekad nav statiska. Meklēju Dieva klātbūtni visās lietās, un vairāk par visu personisku sastapšanos un iepazīšanu.

Savā draudzē esmu kalpojusi laimam visās iespējamās kalpošanās, izņemot svētdienas skolu un kori. Šobrīd esmu atbildīga par svētdienas kafejnīcas kalpošanu, vadu pastorātu un esmu draudzes padomē. Tāpat esmu iesaistīta arī bāreņu kalpošanā, cietuma kalpošanā, "Brīvība Kristū", draudzes dienu un svētceļojumu organizēšanā.

<<< turpinājumu skat. blakus!!!

(Sigitas intervijas turpinājums)

Man ir 3 pieauguši bērni – jaunākajam ir 22 gadi. Hobiji ir, un ļoti daudz. Patīk slidot un slēpot, braukt ar riteni un skrituļot. Bērībā esmu trenējusies basketbolā, dejojusi sarīkojumu dejas, dziedājusi ansamblī un korī. Līdz pat nesenam laikam deju arī tautas dejas (no 14 gadu vecuma esmu dejojusi visos dziesmu un deju svētkos 30 gadu garumā). Patīk arī visi rokdarbi, labprāt darbojos dārzā. Patīk arī lasīt, ceļot un darīt vēl daudzas citas lietas...

ANITRA VANAGA

Profesija: juriste, LELB Baznīcas tiesību nozares vadītāja.

Izglītība:

Latvijas Universitāte, 2016. g., sociālo zinātņu maģistra grāds tiesību zinātnē; "Biznesa augstskola Turība", 2007.g.; profesionālais bakalaura grāds tiesību zinātnēs; Rīgas lietišķās mākslas vidusskola (RLMV) – 1982.g., dekorators.

Kāpēc LA?

Kad uzzināju par Draudžu darbinieku apmācības programmu Lutera Akadēmijā, nodomāju, ka šo iespēju vajadzētu izmantot ikvienam lajam, kas kalpo draudzē vai Baznīcā.

Šogad pavasarī, piedaloties ignāciskajās rekolekcijās Mazirbē, lūgšanā sadzirdēju šo aicinājumu – sekot Jēzum, iepazīt Viņu vēl tuvāk, kļūt par mācekli un liecinieku. Tomēr es vēl neapzinājos šo aicinājumu un nezināju kā rīkošos.

Tagad varu izdalīt precīzus šī aicinājuma soļus: rekolekcijas Mazirbē, Baznīcu nakts, Debesbraukšanas diena un Vasarsvētki. Visam pa vidu – man ļoti tuva un dārga cilvēka aiziešana mūžībā, kas man ļāva piedzīvot diakoniskās kalpošanas augļus savā dzīvē.

Vienlaicīgi jāatzīmē, ka notikumi manā personīgajā garīgajā ceļā, pārklājas ar norisēm Baznīcā. Kā zināms, garīgais amats ietver trīs kalpošanas: diakons, mācītājs un bīskaps. Pēc bīskapa Hansa Jensonā priekšlikuma un arhibīskapa Jāņa Vanaga iniciatīvas, LELB šobrīd notiek diskusijas par diakona amata nostiprināšanu mūsu Baznīcā un Satversmē, kas ietilpst to jautājumu lokā, ko gatavojas skatīt nākošajā Sinodē 2020. gadā.

Tā nu es atsaucos Gana balsij un izvēlējos studijas Lutera Akadēmijā, lai sēstos pie Mielasta galda, kuru Viņš ir jau uzklājis un sagatavojis... un klausītos Viņa vārdos.

Draudze un kristīgā pieredze:

Rīgas Lutera evaņģēliski luteriskā draudzē iesvētījos 1998. gada 28. novembrī. Līdz 2007. gadam kalpoju draudzes padomē un vadīju Informāciju grupu, rīkoju draudzes pasākumus. Šajā kalpošanā iesaistījos, jo tobrīd abi ar vīru darbojāmies kā uzņēmēji reklāmas un dizaina jomā. Izdevām draudzē žurnālu "Draudzes ziņas", vēlāk – "Vējš no Nacaretas", draudzes gadagrāmatu un citus izdevumus. Mums bija ļoti saliedēta un brīnišķīga kalpošanas grupa, vairākas reizes gadā organizējām kopīgus izbraukumus un rekolekcijas.

Lai gan šobrīd Rīgas Lutera draudzē notiek dažādas garīgas aktivitātes, tobrīd tā visa nebija. Meklējot plašākas zināšanas par Bībeli, pāris gadus apmeklēju nodarbības Starptautiskajā Bībeles institūtā (Āgenskalna baptistu draudzē), kur lekcijas lasīja pieredzes bagāti misionāri.

2008. gadā piedalījos pirmajās ignāciskajās rekolekcijās Marikas Zelčas vadībā. Kopš šī laika pamazām esmu gājusi dziļāk ignāciskajā garījumā – tas man ir devis iespēju piedzīvot Kristus klātbūtni, Viņa darbību ikdienā un aicinājumu. Paldies manam garīgajam līdzgaitniekam, kas regulāri "pieskatīja", deva uzdevumus un vērīgi sekoja manam ceļam.

Ģimene:

Precējusies, trīs pieauguši dēli – Mikus, Reinis un Jānis un mazbērns Jānis Gustavs Vanags. Vīrs Gatis – datorgrafikas pasniedzējs un fotogrāfs.

Hobiji, aizraušanās:

Pavasara-vasaras sezonā ar aizrautību strādāju lauku mājās – man patīk darīt vienkāršas lietas: pļaut zāli, rušināties dārzā, gatavot saimei ēdienu un tml. Ziemas vakaros es adu zeķes un apdāvinu ar tām draugus.

Artūrs Dimitrijevs

Latvijas Universitātes students, studēju par Vidusskolas matemātikas skolotāju, draudzē – Jauniešu darba vadītājs

Iepriekšējā izglītība: vispārējā vidējā izglītība – pabeidzu Madonas pilsētas 1. vidusskolu.

Par mani...

Iestājos Lutera Akadēmijā, jo interesē visas ar Dievu un ticību saistītās lietas. Vēlos iegūt padziļinātākas zināšanas par ticību un apsveru iespēju kaut kad uzsākt pilnas teoloģijas studijas, ar perspektīvu kļūt par mācītāju.

Cesvaines ev. lut. draudzē esmu no 2006. gada, kad man bija kristības, bet regulāri un labprātīgi sāku to apmeklēt kopš 2010. gada. Jau tad man tika uzticēta neliela kalpošana dievkalpojumā, kura ir pilnveidojusies visu šo 7 gadu garumā. Papildus esmu darbojies ar jauniešiem gan savā draudzē, gan apkārtnē, gan Madonas prāvesta iecirkņā draudzēs. Varētu arī teikt, ka visur, kur man lūdz palīdzību, vai arī es redzu, ka tāda ir vajadzīga, es cenšos iesaistīties.

Laikam jau neviena konkrēta hobija nav, bet ļoti labprātīgi pavadu laiku kopā ar citiem kristiešiem, īpaši jauniešiem.

Anete Vīmane

Friziere, Alfa kursa komandas dalībniece, lektore dievkalpojumos **Iepriekšējā izglītība:** vispārējā vidējā izglītība, daži gadi Latvijas Universitātē, profesionālā izglītība – frizieris.

Par mani...

Iestājos Lutera Akadēmijā, jo uzskatu, ka šī ir lieliska vieta, kur studēt mani interesējošas lietas kopā ar cilvēkiem, kuri arī ir šajā visā iekšā ar visu sirdi.

Gadus piecus atpakaļ staigāju apkārt Dubultu baznīcai un iekšēji jutu, ka man vajag tur būt. dzīvē bija posms, kurā biju ļoti apjukusi no visa, kas notiek apkārt, un arī no tā, kas notiek manī iekšēji. Tās bija pārmaiņas, kurās man bija nepieciešams garīgs atbalsts, un vienīgā, vispareizākā vieta kurp doties bija baznīca, pie Dieva. Pēdējos trīs gadus piederu Dubultu draudzei, lai gan apmeklēju Dubultu baznīcu kādu laiku ilgāk. Precīzi nemācēšu pateikt, bet tiku kristīta deviņdesmitajos gados Rīgas Mārtiņa draudzē. Turpat arī vēlāk izgāju iesvētes mācību, jo vajadzēja kristīt meitiņu. Baznīcā visaktīvāk darbojos Alfa kursā.

Man ir arī sava ģimene – meita Grieta, un draugs Vilnis – mēs abi studējam kopā.

Viennozīmīgi varu apgalvot, ka mana sirdslieta ir mans darbs. Šajā gadalaikā man ļoti patīk garas pastaigas pa mežu ar suni un sēņu lasīšana. Vasarā – interesantas ekskursijas un peldēšana.

*Apkopojā un intervēja: Andrejs Irbe,
Lutera Akadēmijas,
Teoloģijas programmas,
2. kursa students*

Vilnis Meiers

Šobrīd strādāju būvniecībā, daru dažādas praktiskas lietas, bet pamatā veicu dažādus iekšējās apdares darbus. Visvairāk patīk strādāt ar koku, kā arī ieviest dažādus inovatīvus risinājumus. Dubultu ev.lut.draudzē darbojos Alfa kursa komandā

Iepriekšējā izglītība: augstākā izglītība – Latvijas Universitātes Sociālo zinātņu fakultātē – sociālo zinātņu maģistrs komunikāciju zinātnē (2008. g.). Latvijas Universitātē – SZF 2. līmeņa profesionālais sociālais darbinieks (2005.g.). Rīgas Industriālais politehnikums – mēbeļu ražošanas tehnologs (1991.g.).

Par mani...

Lutera Akadēmijā, jo vēlos vairāk uzzināt par dažādām teoloģiskām tēmām. Mana ticība Dievam aug ar katru mirkli arvien lielāka un vēlos izzināt arī dažādus teoloģiskākus jautājumus, kurus varētu pielietot savā kristīgajā kalpošanā, un nopietnāk iesaistīties baznīcas dzīvē.

Esmu šķīries, ir divi bērni Andrejs un Katrīna. Gatavojos laulāties 25. decembrī ar Aneti Vīmani, kura arī studē Lutera Akadēmijā.

Aizraujos ar sēņošanu, bet vispār hobiji mainās regulāri. Arī studijas Lutera Akadēmijā ir hobijs, bet visai nopietns.

Erceņģeļa Mihaēla un visu eņģeļu diena – 29. septembris

“Izcēlās karš debesīs, Miķelis ar saviem eņģeļiem sāka karot ar pūķi. Pūķis un viņa eņģeļi turējās pretim. Bet tie nespēja, un tiem nebija vairs vietas debesīs. Lielais pūķis, vecā čūska, to sauc par velnu un sātanu, kas pievil visu pasauli, tapa gāzts; viņš tika nomests uz zemi un līdz ar viņu tā eņģeļi. Tad es dzirdēju stipru balsi debesīs saucam: “Tagad ir atnākusi pestīšana un mūsu Dieva spēks un valstība un Viņa Kristus vara, jo ir gāzts mūsu brāļu apsūdzētājs, kas tos apsūdzēja mūsu Dieva priekšā dienām un naktīm. Viņi to uzvarējuši ar tā Jēra asinīm un ar savas liecības vārdu un nav savu dzīvību mīlējuši līdz nāvei.”

(Atkl. 12:7-11)

“Tanī pašā stundā mācekļi gāja pie Jēzus un sacīja: “Kas gan ir lielākais Debesu valstībā?” Un Jēzus pasauca bērnu, nostatīja to viņu vidū un sacīja: “Patiesi Es jums saku: ja jūs neatgriezīties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksit Debesu valstībā. Tāpēc, kas pats pazemojas kā šis bērns, tas ir lielākais Debesu valstībā. Un, kas uzņem tādu bērnu Manā Vārdā, tas uzņem Mani. Bet, kas apgrēcina vienu no šiem vismazākiem, kas tic uz Mani, tam būtu labāk, ka tam piesietu dzirnu akmeni pie kakla un to noslīcinātu jūras dziļumā. Vai pasaulei apgrēcības dēļ! Apgrēcībai gan jānāk. Bet vai tam cilvēkam, caur ko nāk apgrēcība! Tāpēc, ja tava roka vai tava kāja tevi apgrēcina, tad nocērt to un met to prom; jo tas tev labāk, ka tu tizls vai kropļs ieej dzīvībā, nekā kad tev ir divi rokas vai divi kājas un tevi iemet mūžīgā ugunī. Un, ja tava acs tevi apgrēcina, izrauj to un met to prom; tas tev labāk - ar vienu aci ieiet dzīvībā, nekā kad tev ir divi acis un tevi iemet elles ugunī. Pielūkojiet, ka jūs nevienu no šiem mazajiem nenicināt, jo Es jums saku: viņu eņģeļi debesīs vienmēr redz Mana Debesu Tēva vaigu. Jo Cilvēka Dēls ir atnācis atpestīt pazudušo.” (Mt. 18:1-11)

Šodien mēs svinām Erceņģeļa Mihaēla un visu eņģeļu dienu. Jāsaka, eņģeļi ir mana mīļākā tēma. Kad biju mazs puika un tikko sāku savu kalpošanu Baznīcā, es daudz domāju par to. Es ceru, ka arī jums šīs izjūtas un domas nav svešas kaut vai tāpēc, ka Ziemsvētkos mēs daudz zīmējam, griežam, līmejam eņģeļu atveidus, kā arī veikalu vitrīnās redzam tos lielā skaitā. Kādi ir eņģeļi, priekš kam viņi ir, kā viņi izskatās? Turpinot lasīt Svētos Rakstus, es pamazām guvu atbildes uz visiem saviem jaunības jautājumiem.

Kas tad ir eņģeļi? Eņģeļi ir Dieva radītas, neredzamas, garīgas būtnes, bet cilvēks tos spēj ieraudzīt tikai tad, kad Dievs cilvēkam atver acis: “Tad Tas Kungs atvēra Bileāmam acis, un viņš ieraudzīja Tā Kunga eņģeli stāvam uz ceļa ar atvērtu zobenu rokā. Un viņš palocījās un nomētās uz sava vaiga.” (4. Moz. 22:31). Sakot “neredzams”, nav jāsaprot šo vārdu kā kaut ko iluzoru vai neesošu. Tieši pretēji, eņģeļi ir reāli pastāvoši un rīcības spējīgas būtnes, kas var runāt, vai pat nokaut. Otra lieta, ko atrodam, ir, ka eņģeļi, lai arī ir par cilvēku varenākas būtnes, ir sūtīti kalpot cilvēkiem: “Vai tie visi nav kalpotāji gari, izsūtāmi kalpošanai to labā, kam jāamanto pestīšana?” (Ebr. 1:14). Bet vēl mēs atrodam, ka eņģeļi ir divējādi: labie un kritušie jeb ļaunie eņģeļi, un, sakot “ļaurie”, nevajag maldīgi iedomāties, ka Dievs nevarētu ļaunumu ierobežot vai kontrolēt, vai arī, ka tas būtu kā kāds līdzvērtīgs pretspēks labajam, jo Dievs ļaunuma apkarošanai var sūtīt arī ļaunos eņģeļus.

Kādi ir labie eņģeļi? Labie eņģeļi ir svētas, garīgas būtnes, kurus Dievs jau ir apstiprinājis par mūžīgi svētlaimīgiem. To ir daudz, un viņu spēks ir varens. Tie slavē Dievu un izpilda Viņa pavēles: “Teiciet to Kungu, Viņa eņģeļi, jūs, Viņa stiprie sargi, kas Viņa pavēles pilda, klausīdami Viņa vārda balsi!” (Ps. 103:20) Eņģeļi bija klāt Kristus pestīšanas darba dažādos posmos, un tie pavada Kristu uz Pastāro Tiesu: “Bet, kad Cilvēka Dēls nāks savā godībā un visi eņģeļi līdz ar viņu, tad viņš sēdēs uz sava godības krēsla.” (Mt. 25:31)

Turklāt eņģeļi patiesi kalpo ticīgajiem viņu ceļā uz debesīm kā to lasītājiem šīs dienas Evanģēlija tekstā: “Pielūkojiet, ka jūs nevienu no šiem mazajiem nenicināt, jo es jums saku: viņu eņģeļi debesīs vienmēr

redz mana debesu Tēva vaigu.” (Mt. 18:10) Tāpat lasot daudzas citas Rakstu vietas mēs redzam, ka ķerubi, kas arī ir eņģeļi, viens no eņģeļu veidiem, apsargāja paradīzi (1. Moz. 3:24), eņģeļi apsargā pravieti Elisu (2. Ķēn. 6:12-17), serafi (vēl viens eņģeļu veids) sludina Dieva svētumu (Jes. 6:1-7), eņģeļi apsargā Dāvidu (Dan. 6:22), eņģeļu lielais pulks Ziemsvētku naktī slavēja Dievu (Lk. 2:13-14), eņģeļi aizveda Lācara dvēseli uz debesīm (Lk. 16:22) un eņģeļi vēstīja par Jēzus augšāmcelšanos (Lk. 24:4-5).

Kādi tad ir ļaunie eņģeļi? Ļaurie eņģeļi arī ir garīgas būtnes. Dievs radīja viņus sākotnēji labus, bet tie krita grēkā, un Dievs noliedza tos uz mūžību: “Jo arī eņģeļus, kas apgrēkojās, Dievs nesaudzēja, bet nometa tos pazemes tumšajās bedrēs, lai glabātu sodam.” (2. Pēt. 2:4) Ļaurie eņģeļi ir viltīgi, spēcīgi un savā ļaunumā izveicīgi. Arī viņu ir daudz: “Un viņš tam jautāja: “Kāds tev vārds?” Un tas viņam saka: “Vārds man legions, jo

mūsu ir daudz.” (Mk. 5:9). Tie ir Dieva un cilvēka visniknākie ienaidnieki, labā un visa patiesā noliedzēji, kas cenšas samaitāt un izpostīt Dieva darbus – kā Jēzus jūdiem sacīja templī: “Jūs esat no sava tēva – velna, un jums gribas piepildīt sava tēva kārtības. Viņš no paša sākuma ir bijis slepkava un nestāv patiesībā, jo patiesības nav viņā. Melus runādams, viņš runā pēc savas dabas, jo viņš ir melis un melu tēvs.” (Jņ. 8:44) Sevišķi ļaurie eņģeļi grib aizkavēt cilvēku pestīšanu, aizraujot tos sev līdzī mūžīgajā pazušānā: “Esiet skaidrā prāta, esiet modrīgi! Jūsu pretinieks – velns staigā apkārt kā lauva rūkdams un meklē, ko tas varētu aprīt. Tam turieties pretī stipri ticībā, zinādami, ka tās pašas ciešanas ir uzliktas jūsu brāļiem pasaulē.” (1. Pēt. 5:8-9) To pārvaldītājs ir velns, ko Bībelē sauc par

sātānu jeb apsūdzētāju, kārdinātāju, pretnieku un ļaunumu. Ļaunie eņģeļi Bībelē tiek saukti arī par nešķīstiem un ļauniem gariem.

Kā redzam eņģeļu ir daudz un tie ir ļoti dažādi gan pēc izskata, gan pēc būtības. Taču ir viens jautājums, kas vēl nav atbildēts: **kāda ir eņģeļu nozīme cilvēces pestīšanā? Kāpēc mums ir svarīgi atcerēties par viņiem un svinēt Baznīcas mērogā šos svētkus, saglabājot Labās Vēsts centrā Kristu kā cilvēces Pestītāju?**

Ko jūs jūtat, iedomājaties, iztēlojaties, kad dzirdat vārdu "eņģelis"? Tieši tā! Kad cilvēki dzird vārdu "eņģelis", prātā momentāli parādās kaut kas labs, gaišs, neaptraipīts, svēts, un izjūtas atbilstoši pielāgojas šim labajam tēlam – paliek viegli, cilvēki atveras un paliek priecīgi šāda, eņģelim līdzīga, cilvēka klātbūtnē, kas ar savu dzīvi un darbu rāda labu piemēru citiem, t.i., palīdzot nespējīgajiem, aizstāvēt vājos (gan sociāli, gan miesā vājos utt.), rūpējoties par saviem tuvākajiem. No vienas puses cilvēks ir spējīgs izlikties par tādu, sagaidot, ka veiktie darbi tiks pamanīti un varēs iegūt atzinību citu cilvēku acīs, bet no otras puses cilvēks, Kristus aicināts un pārmainīts, nemeklējot citu cilvēku atzinumu vai kādu citu labumu, tiešām spēj būt līdzīgs eņģelim savos darbos, savā kalpošanā. Taču darbi nav primārais. Primārais ir spēja atsaukties Kungam Kristum un spēja ticībā viņu satvert kā savu Pestītāju, pieņemot no Viņa beznosacījuma mīlestību un dāšno žēlastību. Darbi nāk pēc tam kā bonuss, tie izriet no ticības – tikai ticībā tiek

satverta grēku piedošana žēlastībā, un, kad caur ticību tiek saņemts Svētais Gars, tad sirdis tiek atjaunotas un iegūst jaunas tieksmes, lai varētu rasties labi darbi. Atcerēsimies, kāpēc mēs esam radīti – lai Dievs dalītos Savā mīlestībā ar mums un lai mēs būtu par Viņa radītās pasaules "līdzīgi radītājiem", kas kopā ar Dievu veido šo pasauli brīvu no ļaunuma, brīvu no sūpēm, brīvu no nicinājuma un visa cita ļauna.

Eņģeļi ir labs piemērs mums attiecībā uz kalpošanu, jo arī mēs tiekam aicināti kalpot savam tuvākajam un atbalstīt vienam otru visās bēdās un būt liksmiem, ja kādam notiek, kas labs un priecīgs. **Bet vai cilvēkiem ir jādzīvo kā eņģeļiem, proti, tikai kā kalpiem?** Nebūt nē. Ja eņģeļi ir Dieva kalpi, tad cilvēki ir Dieva bērni – starp kalpu un bērnu ir liela atšķirība. Raugoties uz ikdienu, kalpu saista stingri noteikumi un pienākumi attiecībā pret savu kungu, bet bērnu šie stingrie noteikumi nesaista, jo bērns bauda savu vecāku mīlestību. Ja kalps pārkāpj noteikumus, kungs, savās dusmās, izpilda sodu pilnā mērā, bet, ja bērns ir darījis slikti un atzīstas, ka ir darījis slikti, kungs izcieš sodu pats, lai bērns neciestu. Proti, kas tikai Bauslību sludina un savā dzīvē redz tikai to, ja cilvēks dzīvo tikai un vienīgi pēc principa: "ja tā, tad šitā", tas ir pielīdzināms kalpam. Bet cilvēks, kas, būdamas Dieva bērns, apzinās savu grēcīgo dabu un, Dieva priekšā, pats sevi pazemo šīs grēcīgās dabas dēļ, tas pretī saņem mūžīgo dzīvību, Dieva piedošānu. Caur Kristus upuri sods netiek pielīdzināts, kā pats Kristus saka: "Patiesi Es jums saku: ja jūs neatgriežaties un netapat kā bērni, tad jūs nenāksit Debesu valstībā. Tāpēc, kas pats pazemojas kā šis bērns, tas ir lielākais Debesu valstībā." (Mt. 18:3a-4) Bet, ja tā nenotiek vai vēl ļaunāk – apzinoties savu grēcīgumu un visas no tā izrietošās sekas, cilvēks tik un tā mudina uz ļaunu arī citus, kas ticībā vājāki, tad šeit parādās temats par apgrēcību.

Apgrēcība ir ticības un mīlestības ļaunprātīga izmantošana. Ticībai tiek nodarīts pāri tad, ja kāds māca ko citu, nekā ir rakstīts Svētajos Rakstos; jo tādējādi mūsu tuvākā ticība tiek aizvesta maldu ceļos. Par šo apgrēcību Kungs Kristus šajā Evaņģēlija vietā saka: "Kas apgrēcina vienu no šiem vismazākiem, kas tic uz Mani, tam būtu labāk, ka tam piesietu dzirnu akmeni pie kakla un to noslīcinātu jūras dziļumā." Mīlestība tiek ļaunprātīgi izmantota, ja tu savam tuvākajam nepalīdz un nekalpo lietās, kurās vari būt viņam noderīgs. Kā eņģeļi ir

mums noderīgi kalpi mūsu dzīves uzdevuma piepildīšanai, tā arī mēs ikviens esam noderīgs viens otram tādā pašā veidā, attiecoties vienam pret otru nevis kā pret kalpu, bet gan kā pret tādu pašu Dieva bērnu kādi esam mēs, kas bauda debesu Tēva mīlestību. To no eņģeļiem mēs varam mācīties, atceroties, ka esam nevis Bauslības vergi, bet Evaņģēlija bērni, Kristus mācekļi un sekotāji, kuriem vienmēr taps piedots, ja, Dieva mīlestību saņemusi, pilnīgā nopietnībā pieiesim pie Tā Kunga altāra grēksūdzes lūgšanā, kā arī ikdienas dzīvē savā starpā. Āmen.

Sagatavoja:
Andrejs Irbe,
Lutera Akadēmijas,
Teoloģijas programmas,
2. kursa students

Jaunie evaņģēlisti...

Andris Reiters

IT risinājumu pārdošanas vadītājs, Salaspils Mārtiņa Luterā draudzes priekšnieks

Amatā ievēšanas diena un draudze: 2017.g. 9. septembrī; Salaspils M. Luterā draudze

Kas bija tas, kas tevi mudināja kārtot evaņģēlista eksāmenu?

Iekšējais un ārējais aicinājums.

Kurā draudzē tu kalpo vai kalposi kā evaņģēlists un kādus pienākumus tu izpildi vai izpildīsi tevis minētā draudzē?

Es kalpošu Salaspils M. Luterā draudzē, aizvietojo mācītāju.

Novēlējums studentiem:

Kristus savus mācekļus aicina mazgāt kājas, ne galvas.

Uģis Salna

Pro bono projektu vadītājs biedrībā "Latvijas kultūras projekti" un "Mūsdienu mākslas centrs", uzņēmējs; Rīgas Luterā ev. lut. draudzes padomes loceklis

Amatā ievēšanas diena un draudze: 2017. gada novembris, Rīgas Luterā draudze;

Kas bija tas, kas tevi mudināja kārtot evaņģēlista eksāmenu?

Evaņģēlista eksāmena kārtošana man bija loģisks un likumsakarīgs solis, ņemot vērā jau pagājušajā rudenī saņemto aicinājumu un uzsāktu kalpošanu ar vārdu Rīgas Luterā draudzē.

Kurā draudzē tu kalpo vai kalposi kā evaņģēlists un kādus pienākumus tu izpildi vai izpildīsi tevis minētā draudzē?

Kapitula lēmumu par apstiprinājumu amatā noteiktā draudzē vai prāvesta rīcībā vēl neesmu saņēmis, tomēr zinu, ka Rīgas Luterā draudze ir lūgusi norīkot mani turpināt kalpošanu Torņakalnā.

Novēlējums studentiem:

Pats galvenais novēlējums ir sekot savam aicinājumam! Tas nozīmē ne tikai nevilcināties, kad sajūti sevī iekšēju gatavību kalpot un tad saņemt aicinājumu no draudzes. Tas noteikti nozīmē arī nesteigties. Ne velti mēs runājam par īsto aicinājumu kā par iekšēju un ārēju aicinājuma savienošanos, un tā ir ne mūsu pašu, bet Dieva griba. Un ja tas ir tavs aicinājums, tad, kā ir teicis kāds no agrāko laiku teologiem, – pasludini Kristu vienmēr. Ja nepieciešams, lieto arī vārdus.

Jānis Spudas

Parka dārznieks. Savā uzņēmumā – laukstrādnieks pēc dokumentācijas. Pēc būtības līdzīpašnieks, lauksaimnieks ar specializāciju dārzkopībā – audzējam dārzeņus.

Draudzes priekšnieks Penkules draudzē; pagaidu pārvaldes sastāvā, pilnvērtīgas padomes sastāvā. Kalpoju arī kā svētdienas skolas skolotājs Dobeles ev.lut. draudzē, kurā arī tiku nokristīts un iesvētīts pirms 4 gadiem.

Kas bija tas, kas tevi mudināja kārtot evaņģēlista eksāmenu?

Uz evaņģēlista amata eksāmeniem pieteicos un dokumentus iesniedzu pēdējā brīdī. Sākotnēji mācītājs izteicās, ka bīskaps aicinot visus, kas beidz 1. kursu, iet un pieteikties uz eksāmenu. Nebiju pārliecināts, ka tā ir Dieva griba, nevienam neko neteicu par šo aicinājumu. Pēc neilga laiciņa sieva vaicāja: "Kā būtu, ja es kļūtu par

evaņģēlistu? Tad es varētu ..." Tad, nu, sapratu, ka jāiesniedz dokumenti, kas arī ļoti veikli izdevās, ņemot vērā, ka dokumentu iesniegšanas termiņa beigas bija pēc divām dienām.

(intervijas turpinājums nākošā lappusē)

(intervijas turpinājums)

Kurā draudzē tu kalpo vai kalposi kā evaņģēlists un kādus pienākumus tu izpildi vai izpildīsi tevis minētā draudzē?

Šobrīd kalpoju Penkules draudzē un Bukaišu draudzē. Neoficiāla informācija ir, ka norīkos citās draudzēs, bet pa cik tā ir neoficiāla, tad konkrētas draudzes neminēšu, ka baumas nepalaižu un nesanāk nesmukums.

Novēlējums studentiem:

Eksāmena laikā uzdeva daudz un dažādus jautājumus. Uz kuriem visiem droši un pārliecinoši atbildēju. Bet bija kāds jautājums, kas lika pārskriet trīsām. Pēc būtības visai vienkāršs jautājums, ko uzdod jebkurā darba intervijā. Šo jautājumu uzdeva bīskaps emeritus Pāvils Brūvers. Šis jautājums bija: "Vai tu esi gatavs kalpot evaņģēlista amatā?" Tajā brīdī pārskrēja šīs trīsas. Jo līdzīgu jautājumu man uzdeva tieši pirms 14 gadiem un 364 dienām. Nākamajā dienā man ar sievu apritēja 15 gadu kāzu jubileja, kur uzdeva jautājumu, vai es esmu gatavs ņemt Kristīni par sievu. Tajā brīdī saproti, ka pasakot "Jā" būtībā atpakaļceļa vairs nav. Tu pilnībā nododies otram. Protams tajā brīdī ir daudz nezināmā. Kā būs? Kas būs? Vai es to varēšu paveikt? Tas viss tā tīri cilvēciski. Tajā brīdī cenšos sev atgādināt, kam esmu teicis "Jā" vārdu un atcerēties, ka man nekas nav un nebūs jādara vienam pašam. Vienmēr būs brāļi un māsas, kam prasīt atbalstu un padomu. Un liels paldies tiem, kas ir to devuši, gan ar lūgšanām, gan praktiskām lietām, tas dod lielu atspaidu. Kā kāds brālis no citas konfesijas teica: "Mums ir ļoti spēcīga aizmugure." Tikai daži grēki jāatmet – lepnums. Lepnums paprasīt palīdzību. Un visbeidzot visu laiku cenšos atgādināt sev, ka visām šīm lietām pāri stāv mūsu mīļais Tētis, visuvarētais un mīlošais Dievs. Drošu un svētīgu jums visiem darbu Tā Kunga druvā!

1. septembris – Zinību diena

Mācību gads kā vienmēr iesākas ar 1. septembri un neatkarīgi no tā, kura nedēļas diena tā ir, šogad tā bija piektdiena, Akadēmijas studenti no visiem kursiem un apmācības programmām bija ieradušies uz šo svinīgo brīdi, lai sveiktu jaunuos Akadēmijas studentus: 4 studentus Teoloģijas programmā un 12 studentus Draudžu darbinieku programmā. Bez jauno studentu apsveikšanas, sveicām arī vasaras jubilārus – katram sniedzot nelielu dāvaniņu, kas palīdzētu turpmākajām studijām.

Svinības iesākās ar dievkalpojumu, kuru noturēja Akadēmijas rektora vietnieks Rinalds Grants, un pēc tā sekoja saviesīgā daļa, kurā Akadēmijas prorektore iepazīstināja studentus ar šī semestra jaunajiem un esošajiem pasniedzējiem. Katram vajadzēja teikt kādu novēlējumu studentiem vai iedvesmojošu uzrunu. No atmiņas vēl joprojām neiziet pasniedzēja Gunta Kalmes vārdi: "Studentu no mācībām atbrīvo tikai slimības lapa un miršanas apliecība." Kā arī pasniedzēja māc. Rolanda Eimaņa piedzīvojuma atstāsts: par to, kā pasniedzējs

1. septembrī, laicīgā skolā, aicināja skolēnus izpildīt trīs vienkāršus uzdevumus, kurus visi arī izpildīja: piecēlās kājās, apgriezās ap savu asi un apsēdās. Tāpat darīja arī Luterā akadēmijas sanākušie studenti un darbinieki. Pēc tam pasniedzējs teica: "Jūs izpildījāt šos trīs uzdevumus, jo es jums palūdzu tos izpildīt, un jūs ar prieku tos arī izpildījāt. Vai tad mācībās nav savādāk?" Visas uzrunas rezultātā pasniedzējs atklāja, ka pat laicīgās skolas aktu zālē esošās divas musulmaņu ģimenes palika priecīgas no šādas uzrunas, un no skolas vadības vismaz viena kundze piegāja pie pasniedzēja ar vārdiem: "Kā es varu kristīties jūsu draudzē?" Uzrunas izskaņā pasniedzējs lika Akadēmijas studentiem aizdomāties: "Izdariet secinājumus!"

Visbeidzot, pēc garām runām un sveikšanām, visi kopā dziedājām pateicības dziesmu un baudījām bagātīgi uzklāto mielastu, pastāvot mīlestībā, sirsnīgās sarunās vienam ar otru, daloties ar saviem vasaras piedzīvojumiem un iedrošinot viens otru jaunajam mācību gadam.

*Apkopojā un intervēja: Andrejs Irbe,
Luterā Akadēmijas,
Teoloģijas programmas,
2. kursa students*

Referāts – aicinājums uz mācītāja kalpošanu un kalpotāja izaugsme apustuļa Pāvila pastorālteoloģijā Pāvila 1. vēstulē Timotejam – 4. daļa: Pāvila norādījumi Timoteja rakstura veidošanā:

Norādījums par veselīgu mācīšanu:

Pāvils pamāca (ταυτην την παραγγελιαν παρατιθειμαι) Timoteju ar atgādinājumu par viņa aicinājumu un ordināciju kalpošanā. Šis redzējums jāsaglabā ar patiesu ticību un skaidru apziņu. Tad viņš brīdina viņu ar divu piemēru, kuri tika atstādināti no savas kalpošanas. Mācītāji, izdzirdiet Pāvila vārdus!

Norādījums par labu cīņu:

¹⁸ Pēc pravietojumiem, kas par tevi izteikti agrāk, es tev, mans dēls Timotej, uzticu šo uzdevumu, lai tu šo pravietojumu spēkā cīnies krietno cīņu, ¹⁹ turēdamies pie ticības un saglabādams tīru sirdsapziņu, ko daži ir atmetuši, un viņu ticības kuģis ir sadragāts." (1Tim 1:18-19a)

Pravietojumi par Timoteju iespējams atsaucas uz vecājo kristiešu lūgšanām par viņu un pieķeršanos viņam. Pāvils tālāk raksta, ¹⁴ "Neesi nevērīgs pret dāvanu, ko esi saņēmis ar pravietojumu brīdī, kad prezbitēri tev uzlika rokas." (1Tim 4:14). Svētie uzlika savas rokas uz šo jauno sludinātāju un viņš tika svaidīts ar Svēto Garu sludināt Vārdu. Kalpotāja ordinācija "ir iecelšanu amatā, atzīstot atbilstošu dāvanu" (Erdman, 1966, 33.lpp.). Gan vieglos, gan grūtos laikos sludinātājam ir jāpārskata savs aicinājums ar tā dievišķo zīmogu. Šie pravietojumi un iedrošinājumi stiprina mūs būt efektīviem kareivjiem (στρατευη) kaujas laikos (την καλην στρατειαν).

Vārds "apņēmties" (παρατιθειμαι) ir bankas termins un saistīts ar saistībām pret noguldījumu (Kent, 1982, 91.lpp.). Dievs ir deponēts vislielāko ziņu Visumā viņa kalpošanas misionāru rokās. Pēc Pētera grēksūdzes Jēzus nodeva viņam nopietnu atbildību, izmantot atslēgu varu (Mt 16:16-19). Šīs atslēgas pārstāv evaņģēlija vēsti, kas atbrīvo dvēseles no grēka un nāves. Tas ir apbrīnojama uzticība, ko Dievs ir devis savu vecākajiem!

Esi par paraugu: vārdā, uzvedībā, mīlestībā, garā, ticībā, šķīstumā:

Pāvils pamāca Timoteju neļaut vecajos "domāt uz leju" (καταφρονειτω) uz viņu. Drīzāk viņam pašam nepārtraukti jābūt par dievbijības piemēru to priekšā.

Sv.Rakstu citāti

Mt 16:16-19 ¹⁶ Sīmanis Pēteris viņam atbildēja: "Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls." ¹⁷ Jēzus viņam atbildēja: "Laimīgs tu esi, Sīmani, Jonas dēls, jo miesa un asinis to tev neatklāja, bet mans debesu Tēvs. ¹⁸ Es tev saku: tu esi Pēteris, un uz šīs klints es celšu savu Baznīcu, un elles vārti to neuzveiks. ¹⁹ Es tev došu Debesu valstības atslēgas. Tas, ko tu siesi virs zemes, būs siets arī debesīs, un tas, ko tu atraisīsi virs zemes, būs atraisīts arī debesīs." John 13:34-35 ³⁴ Es jums dodu jaunu bausli – mīliet cits citu! Kā es esmu mīlējis jūs, tā arī jūs mīliet cits citu. ³⁵ Ja jums būs mīlestība savā starpā, visi zinās, ka jūs esat mani mācekļi." 1Kor 13:13 ¹³ Tā nu paliek ticība, cerība, mīlestība, šīs trīs; bet lielākā no tām ir mīlestība.

"Vienīgais lielākais instruments līderībā ir priekšzīmīgas dzīves parauga spēks. Puritānis Tomass Broks teica "piemērs ir visspēcīgākā retorika" (MacArthur, 1995, 172. lpp.). "Paraugš" (τυπος) nozīmē attēlu, modelis, piemēru vai tipu (Berry, 1979, 26. lpp.). Protams, baznīcai vajadzīgi jaunieši, kas ir par paraugu saviem vienaudžiem! Bet Timotejs bija viņa vēlajos trīsdesmitajos gados tai laikā, kad Pāvils bija vairāk nekā sešdesmit gadus vecs. Timotejs tika uzskatīts par jaunu viņa amatam "apustuliskais pārstāvis un vadītājs par visiem prezbitēriem Efezas un apkārtnes baznīcās" (Hendriksen, 1986, 157. lpp.), tātad tas bija arhibīskapa amats. Tomēr Pāvils sacīja viņam pieņemt šo autoritāti un būt par piemēru!

Kalpotājam ir jābūt par dievbijības paraugu sešās jomās:

1. **ar Vārdu (λογω)** – ganam jāmodelē svētums gan sarunās, gan viņa vēsti citiem

2Tim 2:23-25 ²³ Izvairies no muļķīgas un nemākulīgas spriedelēšanas, zinādams, ka tā noved pie strīdiem. ²⁴ Kunga kalpam nevajag strīdēties, bet pret visiem būt laipnam – tādām, kas pamāca un ir iecietīgs, ²⁵ tādām, kas pretinieku audzina ar lēnprātību. Varbūt Dievs reiz dos tiem mainīt prātu un vedīs pie patiesības saprašanas.

2. **uzvedībā (αναστροφη)** – grieķu vārds nozīmē "griezties apkārt" un tajā iekļauta ideja par *dzīves pagriezieniem un ceļiem* šajā kontekstā. Katrā dzīves pagriezienā tev jākalpo par piemēru!

3. **mīlestībā (αγάπη)** - Agapes mīlestība ir galvenā, kas parāda mūsu sekošanu Kristum ([Job 13:34-35](#), [1Kor 13:13](#)). Tā ir ziedošanās un upurēšanās tipa mīlestība. Tā tika demonstrēta Kristus lielajā mīlestībā, dodoties pie krusta ([1Jo 4:9-10](#)). Mācītājam jāpiemīt vairāk nekā sentimentālai, dēla mīlestībai pret savu tautu. Tai jābūt veltītai tāpat kā Kristus, Gans, ziedojās Viņa ganāmpulkam!

4. **Garā (πνευματι)** - mūsu gars tāpat kā mūsu attieksmi parāda to, kā mēs patiesībā jūtamies. Darbošanās nepareizā garā var nojaukt labu darbu.

5. **ticībā (πιστει)** – Pāvils pēdējā nodaļā ([1Tim 3:16](#)) tikko definēja patiesu ticību. Praktiski, tā ir veselīga dievbijības mācība ([1Tim 1:5](#), [6:3](#)). Empīriski, tā ir ticība Jēzū Kristū un pestīšanā ([1Tim 1:14](#), [6:12](#)).

6. **šķīstumā (ἁγνεια)** - Dieva misionāriem ir jābūt tādām morālam piemēram kā to apraksta Pāvils [1Tim 3:2](#) un tālākajos pantos. Klarks gudri brīdina, "sarunājieties atturīgi ar sievietēm, un jo īpaši ar jaunajām sievietēm, bija ļoti svēta un pieredzējuša Kristus kalpotāja padoms" (Clarke, 1832, 604 lpp.)²¹.

Hendriksens norāda, ka Timotejam bija jābūt par paraugu tam, kas "ticīgie ir", nevis tikai par paraugu "priekš" ticīgajiem (Hendriksen, 1986, 158. lpp.)²².

Pieci veidi savas lietderības palielināšanai

1. Pilnveido dāvanu:

Šeit ir pirmais no pieciem norādījumiem Kristus Vārda sludinātājiem par to, kā viņi var palielināt savu lietderību.

1. ¹⁴ **Neesi nevērīgs pret dāvanu (χαρισματος)**, ko esi saņēmis ar pravietojumu brīdī, kad prezbitēri tev uzlika rokas. ([1Tim 4:14](#)). Dāvanas, ko Dievs dod saviem cilvēkiem, ir domātas, lai cilvēki tās izkoptu un lolotu. Citur, Pāvils māca, ka kristiešiem vajadzētu lietot savas dāvanas ([Ro 12:6](#), [1Pe 4:10](#)), *lūgt* par viņu dāvanām un to augļiem ([2Kor 1:11](#)), un aizdegt šīs dāvanas ([2Tim 1:6-7](#)). Vārds "aizdegt" (ἀναζωπυρρειν) ir savienojums no vārdiem *uguns*, *dzīva būtne* un [atrasties kaut kā] *vidū*. Gans iedez savu Dieva dāvanu savas baznīcas vidū!

Plammers ganiem atgādina par to svētumu, kas saņemts ordinācijas brīdī ar roku uzlikšanu:

"Mēs uzliekam mūsu rokas pār tevi; bet tās nav parastas vēlēšanas ar cilvēku balsīm. Tas bija Dievs, kas tevi izvēlējās; Dievs deva jums jūsu pilnvaras, un līdz ar to spēku, lai to paveiktu. Tādēļ piesargies no viņa izvēles apkaunošanas un

Sv.Rakstu citāti

[1Jo 4:9-10](#) ⁹ Tā ir atklājusies Dieva mīlestība mūsu vidū: Dievs savu vienpiedzimušo Dēlu ir sūtījis pasaulē, lai mēs dzīvotu caur viņu. ¹⁰ Šī ir mīlestība – nevis mēs esam mīlējuši Dievu, bet viņš ir mīlējis mūs un sūtījis savu Dēlu – izlīgumu par mūsu grēkiem.

[1Tim 3:16](#) ¹⁶ Visatzīstami liels ir dievticības noslēpums: viņš ir parādījies miesā, Tēva attaisnots Garā, tapis redzams eņģeļiem, sludināts pagāniem, ticībā pieņemts pasaulē, uzņemts godībā.

[1Tim 1:5](#) ⁵ Šā aizlieguma mērķis ir mīlestība, kas nāk no tīras sirds, labas sirdsapziņas un nelielu ticības;

[1Tim 6:3](#) ³ Kas māca citādi un neseko mūsu Kunga Jēzus Kristus saprātīgajiem vārdiem un dievbijīgajai mācībai,

[1Tim 1:14](#) ¹⁴ Mūsu Kunga žēlastība ir pārmēru vairojusies, dodot ticību un mīlestību Kristū Jēzū.

[1Tim 6:12](#) ¹² Cīnies labo ticības cīņu, turi cieši mūžīgo dzīvību, uz ko tu esi aicināts, apliecinādam savu labo atzīšanas liecību daudzu liecinieku priekšā!

[1Tim 4:14](#) ¹⁴ Neesi nevērīgs pret dāvanu, ko esi saņēmis ar pravietojumu brīdī, kad presbiteri tev uzlika rokas.

[Ro 12:6](#) ⁶ Un mums pēc mums dotās žēlastības ir dažādas dāvanas, un, ja kādam dota pravietošanas dāvana, lai tā izpaužas saskaņā ar ticību,

[1Pe 4:10](#) ¹⁰ Kalpojiet cits citam ar to dāvanu, ko esat saņēmuši, kā labi daudzveidīgās Dieva žēlastības pārvaldnieki!

[2Kor 1:11](#) ¹¹ līdzdarbojoties arī jums ar savām lūgšanām par mums, lai pateicība par mums doto žēlastību nāktu no daudziem caur daudzu cilvēku lūgšanām par mums.

[2Tim 1:6-7](#) ⁶ Šā iemesla dēļ es tev atgādinu, lai tu no jauna liec sevī iekvēloties dievišķajam dāvinājumam, kas tevī dots ar manu roku uzlikšanu. ⁷ Dievs mums nav devis bailības garu, bet gan spēka, mīlestības un saprāta garu.

atstāšanas novārtā vai ļaunprātīgas Viņa dāvanas izmantošanas." (Plummers, 1903, 64.lpp.)²³.

Timoteja aicinājums kalpošanā tika apstiprināts "subjektīvi, izmantojot savu garīgo dāvanu, objektīvi, caur viņa pravieša aicinājumu, un kolektīvi, - caur apstiprinājumu no baznīcas" (MacArthur, 1995, 180. lpp.).

²¹ Clarke, A. (1832). A commentary and critical notes (Vol. 6). New York: Abingdon Press.

²² Hendriksen, W. (1986). New testament commentary thessalonians, timothy and titus. Grand Rapids, MI: Baker.

²³ Plummer, A. (1903). The pastoral epistles. In W. R. Nicoll (Ed.), *The expositor's bible* (Vol. 24). New York: A.C. Armstrong and Son.

Koncentrējies uz Mācību: 2. meditē, 3. izšķīsti tajā, 4. esi uzmanīgs, 5. turpini Kristū:

2. Meditē par veselīgajām mācībām (1Ti 4:15). Vārds "meditēt" (μελετα) (Gr.) nozīmē "būt rūpīgam, praktizēt, rūpēties par". Šajā gadījumā, vingrinājumi vai praktizēšana attiecas uz prātu un nozīmē domāšanu vai meditāciju. Septuagintā "meditāciju" pārstāv septiņi ebreju vārdi²⁴, ar kuriem biežāk sastopamie ir **hagā** (Ebr.=nopūsties, murmināt, arī meditēt) un **sīhā** (Ebr.=pārdomāt [klusumā], apcerēt, kaut ko atkārtot savā galvā. Kad ebreju Bībele tika pārtulkota grieķu valodā *haga* (Ebr) kļuva par *melete* (Gr), uzsverot meditācijas kustību dziļumā, virzienā uz cilvēka sirdi. Latīņu Bībelē vārdi *hagā/melete* pārtulkoti kā **meditatio** (Lat). Ebreju *hgh* nozīmē arī murmināt, čukstēt, tāpēc tā ir sirds iekšējā čukstēšana, tāpat tas nozīmē apdomāt, meditēt, apsvērt, skat. arī Ps 63:6, Ps 77:12" (Vincent, 1969, IV, lpp 253)²⁵.
3. **Esi, absorbējies** (ισθι) šajās mācībās. Gans velta visu savu dzīvi Vārdam un kalpošanai ganāmpulkam. "Esi ar šīm lietām ... Aizņem pats sevi pilnībā ar tām; padari tās ne tikai kā tavu priekšnieku, bet par tavām vienīgajām bažām", saka Klarks (Clarke, 1832, 605 lpp.). Makartūrs skaidro šādi: "pilnīgi aprīts. Labs mācītājs ir pārņemts no sava darba" (MacArthur, 1995, 180 lpp.). Mācītājam ir garīgi jāpilnveidojas tā, lai viņa progress baznīcai būtu acīmredzams. Vārds "progress" (προκοπιω) droši sākotnēji vien ir bijis jūras termins un nozīmēja "virzīties uz priekšu par spīti belzieniem," vai varbūt atvasināts no kalēja darba, kurš "ar katru āmura triecienu pagarina dzelzi" (Friedrich, 1979, VI, p. 704). Makartūrs māca, ka stoīķi ar šo vārdu saprata virzīšanos uz priekšu, izaugsmi mācībās, sapratnē un zināšanās (MacArthur, 1995, 181. lpp.). Vienaļga – lūgšanās, Bībeles studijās, vadīšanā vai garīgajā dzīvē mācītājs sauc panākt savu izaugsmi priekš Dieva!

²⁴ NASB ir 7 dažādi ebreju vārdi, tulkoti kā "meditēt": 1) **Hagah** (1897)=meditate: [Joshua 1:8-note](#), [Ps 1:2-note](#), [Ps 63:6-note](#), [Ps 77:12-note](#), [Ps 143:5-note](#), [Isa 33:18](#); 2) **Siyah**=meditate: [Job 15:4](#), [Ps 77:6-note](#), [Ps 77:12-note](#), [Ps 119:15-note](#), [Ps 119:23-note](#), [Ps 119:27-note](#), [Ps 119:48-note](#), [Ps 119:78-note](#), [Ps 119:148-note](#), [Ps 143:5-note](#) (meditate = hagah, muse = siyah), [Ps 145:5-note](#); [siyah\(7881\)](#) =meditation (fem.n.) 3) **suach**=meditate: [Ps 119:97-note](#), [Ps 119:99-note](#); [Genesis 24:63](#); 4) **'amar**=meditate: [Psalm 4:4-note](#); 5) **higgayown**=meditate: [Psalm 19:14-note](#); 6) **baqar**=meditate [Psalm 27:4-note](#) 7) **haguth** =meditate: [Psalm 49:3-note](#). Avoti: http://www.precepttaustin.org/application_meditate <http://www.cwgministries.org/hebrew-and-greek-dictionary-definitions-meditation> https://en.wikipedia.org/wiki/Christian_meditation Arī <https://en.wikipedia.org/wiki/Hesychasm> par ortodoksālās baznīcas klusās meditācijas tradīciju.

²⁵ Vincent, M. R. (1969). *Word studies in the new testament* (Vol.

4). Grand Rapids, MI: Eerdmans Publishing.

Sv.Rakstu citāti

1Ti 4:15 ¹⁵ Par to (*tauta* = šajās lietās) rūpējies (meleta = [pamatīgi] iedziļinies, [par tām] meditē), tam visam nododies (en toutois isthi = esi tajās [pilnībā, absorbēts]), lai tavas pūles (prokopē = progress, izaugsme = 4297 [e]) būtu redzamas visiem. → Par šīm lietām meditē, kļūstot tajās absorbēts, lai tava izaugsme būtu redzama visiem. Ps 63:6 ⁶ Tautiem kārumiem sāta man dvēsele, līksmām lūpām slavē (haga=meditē) mana mute. Ps 77:12 ¹² Pieminēšu, ko paveicis Kungs, – jā, pieminēšu brīnumus, ko tu darījis senatnē! 1Ti 1:5 ⁵ Šā aizlieguma (parangelias= [šo] instrukciju, norādījumu) mērķis ir mīlestība, kas nāk no tīras sirds, labas sirdsapziņas un neliekuļotas ticības; 1Tim 4:6 ⁶ To visu brāļiem mācīdams, tu būsi labs Kristus Jēzus kalps, un tava barība būs ticības vārdi un labā mācība, kurai tu seko. 1Tim 4:7-8 ⁷ Izvairies no pasaulīgām vecu sievu plāpām. Vingrini sevi dievbijībā, ⁸ jo miesīgā vingrināšana ir visai maz noderīga, bet dievbijība ir noderīga visās lietās, jo tai ir tagadējās un nākamās dzīves apsoliņums.

Erdman (1966) izaicina katru mācītāju:

"Ganam ir jāveido ne tikai viņa sprediķis, bet arī viņš pats. Tas, kurš pievērš pastāvīgu uzmanību sava rakstura, prāta un gara izaugsmei, var būt drošs, ka viņa progress būs visiem acīmredzams." (65. lpp.)

4. Pievērsiet uzmanību gan sev un savai dzīvei, gan mācībai. Mācītājs ir norūpējies par abām! Doktrīna ir veselīga mācība, kuru Pāvils uzsver 1Ti 1:5 – tā ir vēsts un dzīve no sirds svētuma!
5. Turpini tā dzīvot! Vienīgā pestīšanas garantija ir turpināt (επιμενε) būt veselīgā Kristus mācībā. Tikai caur Kristus ir pestīšana gan pašam ganam, gan tiem, kas viņu dzird.

Kristieša izaugsmes principi Vingrinies dievbijībā:

Apustuļa Pāvils dod "Laba Jēzus Kristus kalpa" (1Tim 4:6) izaugsmes principu:

"Vingrini sevi dievbijībā [kas] ir noderīga visās lietās, jo tai ir tagadējās un nākamās dzīves apsoliņums" (1Tim 4:8),

Pāvila izaugsmes Triāde: Bēdz-seko-cīnies:

“¹¹ Bet tu, Dieva cilvēk, no tā visa bēdz; dzenies pēc taisnības, godbijības, ticības, mīlestības, izturības, lēnprātības! ¹² Cīnies labo ticības cīņu, turi cieši mūžīgo dzīvību, uz ko tu esi aicināts, apliecinādams savu labo atzīšanas liecību daudzu liecinieku priekšā!” 1Tim 6:11-12

Lai gan disertācijas tekstā šīs triādes netiek salīdzinātas, uzmanīgs 1Tim luterāņu lasītājs atpazīs līdzību Mārtiņa Lutera mācītāja izaugsmes principam – triādei **Oratio-Contemplatio-Tentatio**. Apustulis Pāvils savam skolniekam Timotejam māca “Dieva cilvēka” (1Tim 6:11) izaugsmes triādes **Bēdz-Seko-Cīnies** principu:

- 1) **Bēdz** [no aplamajam mācībām], (1Tim 6:11), **bēdz** no slimīgas tieksmes “... uz strīdiem un kašķēšanos, no kā ceļas skaudība, sāncensība, zaimošana, jaunas aizdomas ⁵ un rīvēšanās starp samaitāta prāta cilvēkiem, kas atstūmuši patiesību un dievbijību uzskata par veidu, kā tikt pie bagātības,” (1Tim 6:4-5)
- 2) **Seko** labajiem tikumiem jeb “**Dzenies** pēc taisnības, godbijības, ticības, mīlestības, izturības, lēnprātības!” (1Tim 6:11) un
- 3) “¹² **Cīnies** labo ticības cīņu, turi cieši mūžīgo dzīvību” (1Tim 4:7-8, 6:3,11-12).

Atšķirībā no viltus skolotājiem un uzticībā Timoteja dievbijīgajam dzīvesveidam, Pāvils atsaucas uz šo vadītāju kā “Dieva cilvēku” (αὐθροπε_του_θεου). “Dieva cilvēks” ir Vecās Derības termins, kas uzsver misijas kalpotāja Dieva patiesības pasludināja lomu. Mozus (Dt 33:1, Jos 14:6), Dāvids (Ne 12:24), Elija (2Ki 17:18), Elīša (2Ki 8:3), un citi pravieši tika godināti šajā vārdā. Makartūrs (MacArthur, 1995, 260 lpp.) norāda, ka ikreiz, kad Pāvils brīdina Timoteju par viltus skolotājiem, viņš vienmēr viņam norādīja pretošanās ceļu, ņemot vērā viņa aicinājumu būt par Dieva misijas kalpotāju. Grūtības baznīcā mācītājiem nepieciešams sastapt caur šo pārliecību. Dievs, kurš viņus ir aicinājis, viņus arī atbalstīs ar savu nemainīgu patiesību!

Dieva padoms mācītājiem, saskaroties ar materiālistiskās sabiedrības kārdinājumiem, ir *bēgt, sekot un cīnīties*! Dieva cilvēks ir atpazīstams pēc tā, no kā viņš bēg, kam viņš seko pēc un par ko viņš cīnās (MacArthur, 1995, p. 260-264).

Pirmkārt, viņam ir **“jābēg” (φευγε)** no šīm lietām: – no “cietas vēlmes” un “mīlestības” uz naudu. Darbības vārds ir īstenības un pavēles izteiksmē, un apzīmē komandu nepārtraukti bēgt! Dieva cilvēks vienmēr ir zem velna uzbrukuma un tam pastāvīgi ir jābūt uzmanīgam (2Tim 4:5) un jālūdzas pret kārdinājumu! Citas lietas, no kā jābēg ietver šīs: sagaidāmās Dieva dusmas (Mt 3:7),

Sv.Rakstu citāti

1Tim 6:11 ¹¹ Bet tu, Dieva cilvēk, no tā visa bēdz; dzenies pēc taisnības, godbijības, ticības, mīlestības, izturības, lēnprātības!

1Tim 6:4-5 ⁴ tas ir uzpūtīgs un neko nesaprot. Tāds ir ar slimīgu tieksmi uz strīdiem un kašķēšanos, no kā ceļas skaudība, sāncensība, zaimošana, jaunas aizdomas ⁵ un rīvēšanās starp samaitāta prāta cilvēkiem, kas atstūmuši patiesību un dievbijību uzskata par veidu, kā tikt pie bagātības, bet dievbijība pati par sevi jau ir liela bagātība.

1Tim 4:7-8 ⁷ Izvairies no pasaulīgām vecu sievu plāpām. Vingrini sevi dievbijībā, ⁸ jo miesīgā vingrināšana ir visai maz noderīga, bet dievbijība ir noderīga visās lietās, jo tai ir tagadējās un nākamās dzīves apsoltījums.

1Tim 6:3 ³ Kas māca citādi un neseko mūsu Kunga Jēzus Kristus saprātīgajiem vārdiem un dievbijīgajai mācībai,

1Tim 6:11-12 ¹¹ Bet tu, Dieva cilvēk, no tā visa bēdz; dzenies pēc taisnības, godbijības, ticības, mīlestības, izturības, lēnprātības! ¹² Cīnies labo ticības cīņu, turi cieši mūžīgo dzīvību, uz ko tu esi aicināts, apliecinādams savu labo atzīšanas liecību daudzu liecinieku priekšā!

Dt 33:1 ¹ Šī ir svētība, ar ko Dieva vīrs Mozus svētīja Israēla dēlus pirms savas nāves.

Jos 14:6 ⁶ Tad Jūdas dēli nāca pie Jozuas uz Gilgālu, un kenazietis Kālebs, Jefunnes dēls, viņam sacīja: “Tu zini, ko Kungs Kādēš-Barnēā sacījis Dieva vīram Mozum par mani un tevi.

Ne 12:24 ²⁴ Galvenie levīti bija: Hašabja, Šērēbja un Jozua, Kadmiēla dēls, ar saviem brāļiem, kas stāvēja tiem pretī slavēšanā un pateicības lūgšanā, kā Dieva vīrs Dāvids bija pavēlējis – sardze pie sardzes.

2Ki 17:18 ¹⁸ Tad Kungs ļoti apskaitās uz Israēlu un atmeta to – nepalika neviena, tik vienīgi Jūdas cilts.

2Ki 8:3 ³ Kad septiņi gadi bija apritējuši, sieva atgriezās no filistiešu zemes. Viņa gāja pie ķēniņa lūgt savu namu un tīrumu.

2Tim 4:5 ⁵ Bet tu esi ar skaidru prātu visās lietās, paciet ļaunumu, dari evaņģelizācijas darbu, veic savu kalpošanu.

Mt 3:7 ⁷ Redzēdams daudz farizeju un saduķeju nākam kristīties, viņš tiem sacīja: “Jūs odžu dzimums, kas jūs ir mācījis bēgt no dusmības, kas nāks?

1Kor 6:18 ¹⁸ Bēdziet no netiklības! Jebkurš cits grēks, ko cilvēks pastrādā, ir ārpus miesas, bet, kas netiklību piekopj, grēko pret savu paša miesu.

1Kor 10:14 ¹⁴ Tādēļ, mīļotie, bēdziet no elku pielūgšanas.

2Tim 2:22 ²² Bēdz no jaunības iekārēm un dzenies pēc taisnības, ticības, mīlestības un pēc miera kopā ar tiem, kas piesauc Kungu no tīras sirds.

seksuālie grēki (1Kor 6:18), elkdievība (1Kor 10:14) un jauneklīgas kārības (2Tim 2:22).

Otrkārt, viņam ir "jāseko" (διωκε: jādzenas pēc, jāvajā, ātri jāskrien lai noķertu) svētajiem tikumiem. Tie ietver taisnīgumu, dievbijību, ticību, mīlestību, pacietību un maigumu. Taisnīgums (δικαιοσύνη) ietver "dod to, kas tam pienākas, gan cilvēkiem, gan Dievam" (Barclay, 1975, 134. lpp.)²⁶. Dievbijība (ευσεβειαν) nozīmē "cieņa un bijība pret Dievu, kas izplūst no pielūdzēja sirds" (MacArthur, 1995, 262. lpp.). Barclaja komentāros par pacietību ("υπομονην") tiek saukta "uzvaroša izturība ... stingra noturība ticībā un dievbijībā, neskatoties uz dzīves likstām un ciešanām" (Barclay, 1975, p.135). Pārbaudījumu vidū, kalpotājam joprojām jābūt "maigam, lēnprātīgam" (πραοτητα), kas sevī satur ideju par "maigu un saudzīgu noskaņojumu, maigumu garā, rāmu un padevīgu lēnprātību" (WUEST, 1966, 96. lpp.)²⁷. Pāvils uzskaitīja vairākas citas rakstura īpašības savā otrajā vēstulē Timotejam (2Tim 2:22).

Treškārt, Dieva cilvēkam ir "jācīnās" (αγωνιζου) "labā cīņā" (καλον αγωνα) par ticību. Vārds cīņa tiek "izmantots militāro un sporta kontekstā, aprakstot to koncentrāciju, disciplīnu, pārliecību, un pūles, lai uzvarētu" (MacArthur, 1995, 265. lpp.). Jēzus aicina "cīnīties", lai ieietu pa "šaurajiem vārtiem", kas ved uz mūžīgo dzīvību. (Lu 13:24). Izvēle sekot Jēzum prasa lēmuma pieņemšanu un pūles! Pāvils izmanto analogiju ar sportista tiecēšanos pēc meistarības dalībai čempionātā (1Kor 9:25). Tomēr šajā cīņā, Dievs ir spēcīgs šo centienu veicinātājs (Kol 1:29). Viens ticības cīņas piemērs ir lūgšanu. Rakstā kolosiešiem, Pāvils uzslavē Epafru kurš vienmēr "cīnās, darbojas dedzīgi" (αγωνιζομενος) par tiem lūgšanā (Col 4:12). Kas dara šīs lietas, "cieši tur" (επιλαβου) mūžīgo dzīvību. (1Tim 6:12) Atbalstu tieksmei uz labo cīņu Timoteja deva viņa "labā ticība" (την καλην ομολογίαν). Erle uzskata, ka, iespējams, tā bija redzama Timoteja ticības zvērestā viņa kristībā, kuram bija daudz liecinieku (Earle, 1978, 386. lpp.)²⁸, un kurš ietvēra arī viņa ticības apliecību pestīšanai (Rom 10:9-10). Loks (Lock, 1959, 71. lpp.) ievērojis, ka senos rakstos, šo frāzi "Jēzus ir Kungs" lietojuši martīri (jo liecinājuši = *marturēo*) pirms savas mocekļa nāves. Tāpat kā Jēzus liecināja par savu valdīšanu Poncija Pilāta priekšā, tā arī Timotejs apliecina Kristus valdīšanu (1Tim 6:13)!

Piesaucot Dievu un Jēzu Kristu, Pāvils stingri piekrodina turēties pie triādes Bēdz-Seko-Cīnies principa (1Tim 6:14-16).

²⁶ Barclay, W. (1975). The letters to timothy, titus, andphilemon. Philadelphia: The Westminster Press.

²⁷ Wuest, K. S. (1966). The pastoral epistles in the greek new testament. In Wuest's word studies (Vol. 2).

²⁸ Earle, R. (1978). 1 Timothy. In F. E. Gaebelin (Ed.), The expositor's bible commentary. Grand Rapids, MI: Zondervan.

Sv.Rakstu citāti

Lu 13:24 ²⁴ "Cīnieties ieiet pa šaurajiem vārtiem, jo es jums saku, daudzi centīsies ieiet, bet nespēs.

1Kor 9:25 ²⁵ Ikviens, kas piedalās sacīkstēs, atturas no visa cita: to viņi dara, lai saņemtu iznīcīgu vainagu, bet mēs – neiznīcīgu.

Kol 1:29 ²⁹ Šā mērķa dēļ es pūlos un cīnos tik daudz, cik viņš manī darbojas ar savu varenību.

Col 4:12 ¹² Jūs sveicina viens no jūsējiem, Epafrs, Kristus Jēzus kalps, kas vienmēr ir cīnījies par jums savās lūgšanās, lai jūs būtu pilnīgi un pastāvētu savā pārliecībā stingri pēc Dieva gribas.

Rom 10:9-10 ⁹ Un, ja tu ar savu muti apliecināsi Jēzu par Kungu un savā sirdī ticēsi, ka Dievs viņu uzmodinājis no mirušajiem, tu tiks glābts, ¹⁰ jo ar sirdi tic, lai saņemtu taisnību, bet ar muti liecina, lai gūtu pestīšanu.

1Tim 6:13 ¹³ Es piekrodinu tev Dieva priekšā, kas visu dara dzīvu, un Kristus Jēzus priekšā, kas sniedzis labo atzīšanas liecību Poncija Pilāta priekšā,

1Tim 6:14-16 ¹⁴ stingri ievērot šo pavēli, lai tā netiktu aptraipīta un nopelta, līdz atklāsies mūsu Kungs Jēzus Kristus. ¹⁵ Viņu, laikiem pienākot, rādīs svētlaimīgais un vienīgais Varenais, ķēniņu Ķēniņš un valdnieku Valdnieks, ¹⁶ Vienīgais, kam ir nemirstība, kas mīt nesasniedzamā gaismā. Viņu neviens cilvēks nav redzējis, nedz spēj pat uzlūkot, viņam vienīgajam mūžīgs gods un vara! Āmen!

Pāvila nopietnākais norādījums:

¹³ Es piekrodinu tev Dieva priekšā, kas visu dara dzīvu, un Kristus Jēzus priekšā, kas sniedzis labo atzīšanas liecību Poncija Pilāta priekšā, ¹⁴ stingri ievērot šo pavēli, lai tā netiktu aptraipīta un nopelta, līdz atklāsies mūsu Kungs Jēzus Kristus. ¹⁵ Viņu, laikiem pienākot, rādīs svētlaimīgais un vienīgais Varenais, ķēniņu Ķēniņš un valdnieku Valdnieks, ¹⁶ Vienīgais, kam ir nemirstība, kas mīt nesasniedzamā gaismā. Viņu neviens cilvēks nav redzējis, nedz spēj pat uzlūkot, viņam vienīgajam mūžīgs gods un vara! Āmen!." (1Tim 6:13-16)

Pāvils dod savu pēdējo norādījumu (παραγγελω) caur divām suverēnām personām, kuru priekšā kalpotājs nes atbildību. Viņš liecina Dieva Radītāja un Dievu Pestītāja priekšā.

Dievs Tēvs, Radītājs, dod un uztur dzīvību (ζωοποιουντος) visām lietām. Pretstatā agrīno gnostiku kļūdainajiem uzskatiem, Dievs radīja visas materiālās lietas un novērtēja tās par labām (1Moz 1-2). Šis lielais un visvarenais Dievs ir kalpotājam dzīvību sniedzošais atbalsts visās grūtībās!

Kā uzticīgs Pestītājs, Jēzus liecināja "labo liecību" (μαρτυρησαντος) (tas pats grieķu vārds kā 12. pantā) Viņa ienaidnieku priekšā. Jēzus Kristus ir mūsu piemērs Viņa paša ticības apliecībā grūtajos laikos. Viņš palika uzticīgs patiesībai neskatoties ne uz ko! Viņš atzina Savu Mesijas likteni (Mt 27:11) un Savu lielo misiju (John 18:33-37).

Kā Jēzus tur Sava Tēva vārdu, tā arī Timotejam bija jātur baušļi bez mazākā traipa (ασπιλον) un nevainojami (ανεπιληπτον), līdz nāk Kunga Jēzus Kristus atgriešanās (επιφανειας). Dievs Tēvs ir suverēns (valdnieks), kas atkal izpaudīsies caur Kristu laikā, ko Tēvs noliks Savā spēkā (Ap.d. 1:7). "Šis bauslis" droši vien attiecas uz visu ziņu, kas Timoteju aicināja sludināt. Tas ietver doktrīnu par Jēzu Kristu (1Tim 3:16, 6:3), kas saistīta ar dievticības un dievbijības pavēli. Daži komentētāji saredz to "kā norādījumu, kas tev dots kristoties".

Lai iedrošinātu šo jauno mācītāju, Pāvils palielina Dievu, kurš sargā katra ministra Vārdu.

1. Dievs Tēvs ir visvarens. Viņš ir "svētlaimīgais, (μακαριος) un vienīgais (μονος) Varenaiss (Δυνάστης²⁹ = Suverēns)" (1Tim 6:15, skat 24.lpp, Rev 1:8, Exodus 15:6). Viņš ir spēcīgais (δυναστης), kuram piemīt autoritāte un spēks valdīt pār visu radību.
2. Dievam Tēvam pieder visa autoritāte jo Viņš ir "svētlaimīgais un vienīgais Varenaiss, ķēniņu Ķēniņš (Βασιλεὺς³⁰ = Karalis, kam vara) un valdnieku Valdnieks (Κύριος³¹ (Gr.)=Kungs, kam pieder absolūtas īpašuma tiesības)" (1Tim 6:15, skat 24.lpp) Tas ir līdzīgs Kristus titulam Jāņa atklāsmes grāmatā: "ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs" (Rev 19:16, skat. arī Deut 10:17). Makartūrs uzskata, ka šis tituls apzināti lietots, lai argumentētu tā laika imperatora kulta atspēkošanu (MacArthur, 1995, 276. lpp.). Vēsturnieks Brūss Šellijs norāda, ka pamatcēlonis vajāšanām pret agrīnajiem kristiešiem

²⁹ Δυνάστης (Gr.) = dūnas'tēs = persona, kas valda ar spēku (varu), valdnieks, suverēns (sinonīmi regulators, karalis, cars, virsaitis, satraps, despots) <http://biblehub.com/greek/1413.htm>

³⁰ Βασιλεὺς (Gr.)= basiljus = Karalis [kam pieder faktiskā vara valdīt, iespējams no βάσις =pēda, pamats kā varas pamats valdīšanai] <http://biblehub.com/greek/935.htm>

³¹ Κύριος (Gr.)= kurios = Kungs, persona, kurai pieder absolūtas īpašuma tiesības, tulko kā Lord (Angl.)=<http://biblehub.com/greek/2962.htm> Vēsturiski Lord (Ang.)= kungs kādam īpašumam, ko tam [par kādiem nopelniem kroņa labā ir] dāvējis karalis, bieži vien kopā ar kādu īpašumu (muižu, apgabalu), un kopā ar goda nosaukumu. Mūsdienās Anglijā lord=kungs, kuram ir kāds karaļa dāvēts goda nosaukums (duke,marquess,earl,count, viscount and baron, knight), bieži bez īpašuma; karalis+karaliene="Your Majesty", prinči un princeses="Your Royal Highness" vīrieši – karalisajā ģimenē var būt tikai dzimuši, bet sievietes tajā var arī "ieprecēties". <https://answers.yahoo.com/question/index?qid=20110402173936AA6CctA>

Sv.Rakstu citāti

Mt 27:11¹¹ Tad Jēzus tika atvests pārvaldnieka priekšā, un tas viņam jautāja: "Vai tu esi jūdu Ķēniņš?" Jēzus teica: "Tu to saki."

John 18:33-37³³ Tad Pilāts atkal iegāja pilī, pasauca Jēzu un viņam jautāja: "Vai tu esi jūdu Ķēniņš?"³⁴ Jēzus atbildēja: "Vai tu saki pats no sevis, vai to tev par mani sacījuši citi?"³⁵ Pilāts viņam teica: "Vai tad es esmu jūds? Tava tauta un virspriesteri man tevi ir nodevuši. Ko tu esi izdarījis?"³⁶

Jēzus atbildēja: "Mana valstība nav no šīs pasaules. Ja mana valstība būtu no šīs pasaules, mani kalpi būtu cīnījušies, lai es netiktu jūdiem nodots. Bet mana valstība nav no šejienes."³⁷ Tad Pilāts viņam jautāja: "Tad tomēr tu esi Ķēniņš?" Jēzus atbildēja: "Tu saki, ka es esmu Ķēniņš. Es esmu dzimis un esmu pasaulē nācis tādēļ, lai liecinātu patiesību. Katrs, kas ir no patiesības, dzird manu balsi."

Ap.d. 1:7⁷ Viņš tiem sacīja: "Nav jūsu daļa zināt laiku vai stundu, ko Tēvs ir nolcis savā varā,

1Tim 3:16¹⁶ Visatzīstami liels ir dievticības noslēpums: viņš ir parādījies miesā, Tēva attaisnots Garā, tapis redzams eņģeļiem, sludināts pagāniem, ticībā pieņemts pasaulē, uzņemts godībā.

1Tim 6:3³ Kas māca citādi un neseko mūsu Kunga Jēzus Kristus saprātīgajiem vārdiem un dievbijīgajai mācībai, (⁴ tas ir uzpūtīgs un neko nesaprot. ...)

Rev 1:8⁸ "Es esmu Alfa un Omega," saka Dievs Kungs, "kas ir, bija un nāk, Visuvaldītājs."

Exodus 15:6⁶ Tava labā roka, Kungs, dižojas spēkā! Tava labā roka, Kungs, sadragā naidnieku!

Rev 19:16¹⁶ un uz viņa apmetņa un uz viņa gurniem ir rakstīts vārds: ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs.

Deut 10:17¹⁷ Kungs, jūsu Dievs, ir dievu Dievs un kungu Kungs, lielais, varenaiss un briesmīgais Dievs, kas neliekuļo kādam par labu un neņem kukuļus!

radās tieši no neklausīšanas romiešu pavēlei pielūgt imperatoru (Bruce Shelley, 1982, 58. lpp.)³².

3. Tikai Dievam ir nemirstība. "Nemirstība" (αθανασια = atanasia= A [bez]+ θάνατος [nāve]) burtiski nozīmē "ne-nāve".³³ Tikai (μονος) Dievā ir nemirstība (1Tim 6:16), Viņā atrodas dzīvība (John 5:26) un "Dievs ir gaisma un viņā nemaz nav tumsas" (1John 1:5), "jo pie Tevis ir dzīvības avots,

³² Shelley, B. L. (1982). Church history in plain language. Dallas, TX: Word Publishing.

³³ Teoloģiski par Dievu nevar runāt kā par nemirstīgu, jo Viņš nav no šīs, radītās pasaules. Viņš pats ir tās Radītājs, tāpēc Viņš atrodas ārpus visām radītajām lietām, tātad – lai cik to būtu grūti aptvert – Dievs ir ārpus laika un telpas, un ārpus visām citām ar šo radīto pasauli saistītajām dimensijām, ja tādas tiks atklātas. Savādāk sanāktu, ka Dievs radījis pats sevi.

Tavā gaismā mēs redzam gaismu" (Ps 36:10³⁴). "Dieva cilvēks gūst mierinājumu, zinot to, ka viņa Dievs stāv pāri vēsturei un ārpus laika. Nav svarīgi, kas notiek šajā laika sprīdī, ko Dēls pavadīja uz šīs zemes, nemirstīgais un mūžīgais Tēvs ir pieejams, lai viņu atbalstītu". (MacArthur, 1995, p 277.).

4. Dievs ir daudzveidīgi **bezgalīgs** un **bezgalīgi svēts**. "Bezgalīgums" nozīmē kaut ko, kas ir bez gala, bez robežām, bez mēra jeb neizmērojams, arī laika nozīmē "forever and ever" (Ang.), "mūžu mūžos" (Latv.). Viņa "saprašana ir bezgalīga" (Ps 147:5), "lielums nav izmērojams" (Ps 145:3), "neizmērojami dziļš, neizdibināmi bagāts" (Ephesians 3:8). "visvarens" (Rev 1:8, viņa varai nav robežu), "mūžīgs Dievs" (Isaiah 40:28), kam ir "mūžīgs gods un vara" (1Tim 6:16) un virkne citu īpašību ar neierobežotu ietekmi (Sakāmvārdi 7:22-26). Viņš ir "majestātisks svētumā" (Exodus 15:11), Tēvs dzīvo nerasniedzamā svētā gaismā (φως οικων απροοιτων)! Rakstos ir aprakstītas dažādas Dieva klātbūtnes izpausmes, kas ir apzīlinošā gaisma (Ps 104:2, 1Jo 1:5, Rev 22:5). Nevieni nekad nav redzējis un nekad nebūs spējīgs ieraudzīt Dievu (John 1:18). Bet Jēzus ir tā gaisma, ko mēs varam ieraudzīt. Tā spīd visiem cilvēkiem un Viņš sludina gaismu pasaulē (John 12:35-36, 2Kor 4:6).
5. Dievs ir godājams un pielūdzams ("ω τιμη και κρατος αιωνιον). Viņam pienākas mūžīgais un bezgalīgais dievkalpojums no Viņa radības puses. Dievkalpojums ir viena no kalpotāja panākumu atslēgām. Slavēšana iedrošina un paceļ Dieva cilvēku. Pāvils iekļāva doksoģiju, lai atdzīvinātu spēkus Timotejam viņa grūtā situācijā: "17 Gods un slava lai ir mūžības Ķēniņam, neiznīcīgajam, neredzamajam vienīgajam Dievam uz mūžu mūžiem! Āmen!" (1Ti 1:17)

Sargā uzticēto!

²⁰ Sargi, Timotej, šo mantojumu, izvairīdamies no pasaulīgas tukšvārdības un viltus atziņu melīgiem apgalvojumiem, – ²¹ daži, tā sludinādami, ir novērsuši no ticības. Žēlastība lai ir ar jums!" (1Tim 6:20-21)

Jaunais Bībeles literārais tulkojums latv.val. neievēro 3 aspektus, par kuriem vērts runāt: 1) Ak, 2) šo sargāšanā uzticēto depoziātu; 3) γυνώσεως zināšanas. Tādēļ apskatīsim burtisko tulkojums no gr. val.³⁵, kas, manuprāt, varētu būtu šāds:

²⁰ Ak, Timotej, šo depoziātu [tev] uzticēto sargā, vairoties [no] [tā] profānā³⁶, tukšas bubināšanas,

Sv.Rakstu citāti

1Tim 6:16¹⁶ Vienīgais, kam ir nemirstība, kas mīt nerasniedzamā gaismā. Viņu neviens cilvēks nav redzējis, nedz spēj pat uzlūkot, viņam vienīgajam mūžīgs gods un vara! Āmen!

John 5:26²⁶ Tāpat kā Tēvam ir dzīvība sevī pašā, viņš devis arī Dēlam, lai tam būtu dzīvība sevī pašā.

Ps 36:10¹⁰ jo pie tevis ir dzīvības avots, tavā gaismā mēs ieraugām gaismu.

Exodus 15:11¹¹ Kas ir kā tu starp dieviem, Kungs?! Kas ir kā tu, augsts svētumā, bijāmais slavā, kas dara brīnumus!

Ps 104:2² Tu sedzies ar gaismu kā drānu, izplet debesis kā telti,

1Jo 1:5⁵ Un šī ir vēsts, ko esam no viņa dzirdējuši un ko jums pasludinām – ka Dievs ir gaisma un viņā nemaz nav tumsas.

Rev 22:5⁵ Un nakts vairs nebūs, un nebūs vajadzības nedz pēc gaismekļa, nedz saules gaismas, jo Kungs Dievs apspīdēs viņus, un viņi valdīs mūžu mūžos.

Exodus 33:20²⁰ Un viņš teica: "Tev neredzēt manu vaigu, jo neviens cilvēks neredzēs mani, palikdams dzīvs!"

John 1:18¹⁸ Dievu neviens nekad nav redzējis. Vienpiedzimušais Dievs, kas ir pie Tēva krūts, viņu ir atklājis.

John 12:35-36³⁵ Jēzus viņiem sacīja: "Vēl mazu brīdi gaisma ir jūsu vidū. Staigājiet, kamēr gaisma ir ar jums, lai jūs nepārņem tumsa. Kas tumsā staigā, tas nezina, kurp viņš iet. ³⁶ Kamēr gaisma ir ar jums, ticiet uz gaismu, lai jūs topat gaismas dēli!"

2Kor 4:6⁶ Jo Dievs, kas sacījis: no tumsas atspīdēs gaisma, – ir iespīdējis mūsu sirdīs, lai apgaismotu Dieva godības atzišanu Jēzus Kristus vaigā.

Rev 4:8⁸ Šīm četrām būtnēm katrai ir pa sešiem spārnem, visapkārt no ārpuses un iekšpusē tās klātas ar acīm, un dienu un nakti tās nerimst atkārtot: svēts, svēts, svēts Dievs Kungs, Visuvaldītājs, kas bija, kas ir un kas nāk!

Rom 11:33³³ Kāds Dieva bagātības un gudrības, un atziņas dziļums! Cik neizprotamas ir viņa tiesas un neizdibināmi ir viņa ceļi!

Sakāmvārdi 7:22-26²² ... Ir tajā gars, saprātīgs, svēts, viens vienīgs, daudzveidīgs, netverams un kustības pārpilns, dzidrs, neaptraipāms un nepārprotami skaidrs, ļauna nedarītājs, labā mīlētājs, skaudrs,²³ neaizturams, labvēlīgs un cilvēkus mīlošs, drošs, uzticams un nesatraucams, visvarens, visu pārredzošs, kas caurstrāvo ikvienu saprātīgo, skaidro, netverami smalko garu,²⁴ jo par ikvienu kustību ir kustīgāka gudrība savā skaidrībā tā visu caurauž,²⁵ jo tā ir Dieva varenības dvesma, Visuvaldītāja godības starojums, kas ne ar ko nesajaucas, tālab tajā nekas aptraipīts neielaužas. ²⁶ Tā – mūžīgās gaismas atspulgs, spodrs Dieva darbīgā spēka spogulis un viņa labestības atveids."

nozārē. kam nav nekādu zināšanu, kas ir pilnīgs nemākulis (kāda nozarē). Laicīgs (2), pasaulīgs; nerelīģisks. Bezdievīgs, necienīgs. <http://www.vardnica.lv/svesvardu-vardnica/p/profans>

³⁴ Ps 36:9-NKJV

³⁵ Izmantojot http://biblehub.com/interlinear/1_timothy/6-20.htm

³⁶ Profāns= Nemākulis, pilnīgs neprašā kādā nozarē. Cilvēks, kam nav nekādu zināšanu, kas ir pilnīgs nemākulis kādā

un oponētāju iebildumiem, nepatiesi sauktiem "zināšanas", kuri daži izliekoties [nākam] no to ticības, "nav trāpījuši mērķī. Tā Žēlastība [lai ir] ar tevi. Āmen. 1Tim 6:20-21

²⁰ Ω Ak, Τιμόθεε Timotej, την σο παραθήκην depozītu [tev] uzticēto φύλαξον sargā, έκτρεπόμενος vairoties [no] τὰς [tā] βεβήλους profānā, κενοφωνίας tukšas bubināšanas, καὶ un ἀντιθέσεις oponētāju iebildumiem, ψευδωνύμου nepatiesi sauktiem γνώσεως "zināšanas", ἢν kuri τινες daži ἐπαγγελλόμενοι izliekoties περὶ [nākam] no τὴν to πίστιν ticības, ἡστόχησαν "nav trāpījuši mērķī. Ἡ Tā χάρις Žēlastība μεθ' [lai ir] ar ὑμῶν tevi. Ἀμήν Āmen. 1Tim 6:20-21

Dodot pēdējo norādījumu Timotejam, apustulis Pāvils dziļi nopietnās emocijās lieto uzrunu "Ak, Timotej", jo Timotejam ir jāsargā uzticība jeb depozīts, kas viņam ir nodots no Jēzus Kristus. Pāvila 2.vēstulē ir līdzīgs aicinājums: "¹⁴ Sargā uzticēto krietno mantojumu caur Svēto Garu, kas iemājo mūsos." (2Tim 1:14).

Robertsons māca, ka "sargāt jeb glabāt" (φυλαξον) nozīmē ir Gr. aorist steidzamības izteiksme, t.i. "jātiek glabātam", un vārds "depozīts" (παρακαταθήκη³⁷) ir bankas termins bankā glabāšanā ievieto dārgumu apzīmēšanai. (Robertson, 1931, 596 lpp.).

Fī raksta, ka šī metafora atspoguļo "augstāko [uzticības un] svētā pienākuma veidu senajā sabiedrībā, proti, saņemt uzticētu kādu vērtīgu īpašumu glabāšanā, kamēr otra persona ir prom." (Fee, 1988, p.160).

Timotejam jāglabā vai "jāsargā" uzticības "novērsoties prom no" (εκτρεπόμενος) kļūdīgu skolotāju nepatiesajām zināšanām. Pāvils šeit izmanto to pašu darbības vārdu εκτρεπόμενος kā 1:6 un 5:15, lai aprakstītu kādu, kas ir "novērsies prom no" patiesības! Tālāk viņš apraksta šīs viltus zināšanas (γνώσεως) kā profānas/pagāniskas/zaimojošas (βεβήλους). Makartūrs raksta, ka vārds βεβήλους sākotnēji nozīmējis "visu, kas atrodas ārpus svētā grieķu tempļa teritorijas" (MacArthur, 1995, 292 lpp.). Tātad tas bija profāns tādā izpratnē, ka ir parasts, nešķīsts un nevērtīgs. Šī profānā mācība sastāvēja no tukšiem vārdiem (κενοφωνίας), pretrunām (αντιθεσεις) un nepatiesi tiek saukta (ψευδωνυμου) par "zināšanām". Jāatzīmē, ka 2.gs. ķeceris Markions no Sinope savas gnostika spekulācijas nosauca par "Αντιθεσεις" (Iebildumi). Šajā darbā Markions centās parādīt pretrunu starp Vecā Derības un Jaunās Derības

argumentiem. Tātad, vai Pāvils nesaka: "Netērējiet velti laiku, meklējot pretrunas Rakstos. Izmantojiet Rakstus, lai pēc tiem dzīvotu, nevis lai par tiem strīdētos" ? (Barclay, 1975, 140. lpp.).

Disertācijas autors savus lasītājus brīdina: "Mācītāji, esiet piesardzīgi! Pāvilam bija līdzīgas problēmas ar iedomīgām, bet tukšām filozofijām kā viņš ir atzīmējis savā vēstulē korintiešiem (1Kor 1:10-4:21; 8:1-13) un Kolosiešiem (Col 2:1-10). Mācītāji arī šodien saskaras ar daudzām šādām viltus mācībām kultos un neparastās "kristiešu" sektās."

Kas ir šis depozīts (παρακαταθήκη), ko Dievs uzticībā nodod kalpotājiem viņu atbildībā?

1. Tā ir veselīgā mācība par Dieva Vārdu. Pāvils to uzsver vēstules sākumā (1: 3-11). Šis brīnišķīgais Evaņģēlijs tika uzticēts (ο_επιστευθην = uzticībā nodots) Pāvilam (1:11). Pāvils veselīgas mācības sludināšanas "nastu" nodod (παραπιθεμαι = "depozitē") tālāk Timotejam (1Tim 1:18). Pāvils to nosauc par "mācību (διδασκαλία)" (¹⁶ Esi apzinīgs pret sevi un mācību, pie tā paliec, jo, tā darīdams, tu izglābsi gan sevi, gan savus klausītājus. 1Tim 4:16).
2. 2Tās ir garīgās dāvanas, ko Dievs ir devis, lai veicinātu Viņa evaņģēliju (Gill, Komentārs par 1Tim 6:20). Šo dāvanu nedrīkst atstāt novārtā (1Tim 4:14), bet gan veicināta un uzturēta dedzīga (2Tim 1:6).
3. Tas ir aicinājums, ko katrai personai Dievs ir devis saskaņā ar Viņa gribu. Pāvils tika aicināts kalpošanā (1Tim 1:12). Dievs uztic Savu Evaņģēliju mirstīgiem cilvēkiem, kuriem ir liela atbildība aicināt dvēseles uz mūžīgo pestīšanu. Šajā kontekstā viņiem ir pilnvaras atvērt un aizslēgt Dieva valstību (Mt 16:19). Vincents no Lérinas, kurš dzīvoja 5.gs. sākumā, daļrūnīgi komentāri par "depozīta" uzticēšanu kalpotājiem:

"Kas ir "Depozīts"? Tas, kas tev ticis uzticēts, nevis tas, kas tu pats esi par to domājis: jautājums nav par asprātību, bet mācīšanās; ne par privātu pārņemšanu, bet par publisku tradīciju; jautājums, kas tev uzstādīts, ne ko tu uzstādi, kur tavs pienākums ir būt nevis autors, bet gan glabātājam, ne skolotājam, bet māceklim, ne līderim, bet gan sekotājam. "Sargā depozītu." Saglabā visu katoļu ticības mēru neskartu, nepiekrāptu. Tas, kas tev ir uzticēts, tam ļauj turpināties tavā rīcībā, lai tu to nodotu tālāk. Tu esi saņēmis zeltu; dot zeltu pēc kārtas. Neaizstāj vienu lieta ar citu. Zelta pārdoši neaizstāj ar svinu vai misiņu. Dod reālu zeltu, nevis viltojumu." (Vincent no Lérins, Trans 1982, 147 p.)

³⁷ Παραθήκη (parathéké Strong 3872)= jebkas, kas nodots Παρακαταθήκη (parakatateke Strong 3872) = Παρα (Strong 3844 = [tev] cieši blakus, [tavā] klātbūtnē) + καταθήκη (Strong 2698 = es nolieku [vai "depozītēju"] mantu vai pakalpojumu] ar domu, ka saņemšu to atpakaļ). Skat. <http://biblehub.com/greek/3872.htm>

No otras puses, Pāvils brīdināja Timoteju novērsties no "profānajām tukšajām skaņām" un "pretrunām "zināšanās", kas par tādām nosauktas maldīgi." (1Tim 1:4,6,7). Šī ir liela uzticība kalpotājam, kas apņēmis mācīt Evaņģēliju. Eusebius raksta:

"Bet, kad apustuļu svētās kopas biedri dažādos veidos bija sasnieguši savas dzīves beigas, un arī kad bija aizgājušas citā pasaulē arī tās paaudzes, kurām bija tā privilēģija ar savām ausīm klausīties dievišķo gudrību, tad sāka veidoties bezdievīgas kļūdas, kas caur viltus skolotāju krāpšanu, kas tad zinādami, ka neviens no apustuļiem vairs nebija starp dzīvajiem, nometa masku un mēģināja apstrīdēt patiesības sludināšanu, sludinot kaut ko citu, ko maldīgi

nosauca par zināšanām." (Eusebius, trans. 1975, p.143)

Pāvils noslēdz savu lielvēstuli ar svētību: " *Ἡ χάρις μεθ' ὑμῶν. Ἀμήν.*", kas burtiski nozīmē: "[Tā] Žēlastība [lai ir] ar tevi. Āmen."

Kas montāžas pārtraukts ministra evaņģēlija! Katrs labs lieta paveikts, izmantojot ministrijas nāk, jo Dieva spēcīgu žēlastību. Āmen - lai tas būtu tik katrā mācītāja dzīvē.

Katra laba lieta dzīvē nāk caur žēlastību. Āmen! Lai tas notiek tā arī katra gana dzīvē!

Pēcvārds:

Lasot šo disertāciju, vēl un vēl pārlasot darbā citētās Sv. Rakstu vietas, un patstāvīgi nodarbojoties ar 1. Tim. eksegēzi, personīgi daudz ieguvu no tās garšas un sajūtām, ar kādu pašatdevi un pazemību apustulis Pāvils veidoja nākamo kalpotāju paaudzi. Sajutu kā savijas daudzu paaudžu mācītāju domas, kas raksta par pastorālajām vēstulēm un baznīcas pirmsākumiem. Sevī sajutu, ka tā ir ļoti celsmīga pieredze.

Viena līdz galam nenoskaidrotā lieta šajā disertācijas, manuprāt, saistās ar Timoteja kristīšanas apstākļiem. Darbā teikts, ka Timotejs [droši vien] no Pāvila sludināšanas tika "**konvertēts**" Pāvila pirmā ceļojuma laikā, un Pāvils viņu kalpošanā ir aicinājis sava otrā ceļojuma laikā. Es secināju, ka ja jau māte un vecmāmiņa ticīgi – tad jau jūdi, un konvertēts Timotejs tika no jūdaisma kristietībā. Mūsdienās ar konvertāciju es saprastu kristīšanu, tomēr šī tēma darbā tiek noklusēta.

Tiek teikts, ka Pāvils Timoteju **apgraizīja** (Ap.d. 16:3). Tiek teikts, ka **prezbiteri** Timotejam uzlika rokas (tātad tiek aprakstīta Timoteja **ordinācija** speciālai kalpošanai), pirms tam veicot publisku grēksūdzi. Pāvils arī kaut kad ir uzlicis Timotejam rokas, saņemot harizmas (tātad prieka un žēlsirdības) dāvanu, bet nekas netiek teikts par Timoteja kristībām ar ūdeni. Arī Ap.d. 19:1-7, Pāvils kristīja Jēzus Kristus vārdā un ar Svēto Garu, bet netiek teikts ka ar ūdeni.

*Sagatavoja:
Dainis Geidmanis,
Dr. darbinieku programmas,
2. kursa students*

Konspekti. . .

Ievads Vecajā Derībā – 1. lekcija:

Vecā derība -> jūdaismā: tanaks, kristietībā: vecā derība - Svētie raksti.

Kāpēc ir vajadzīga Vecā derība mūsdienās?

Tā paskaidro kāpēc cilvēks, būdams radīts pēc Dieva tēla un līdzības, savas dzīves laikā jūt bēdas, ciešanas - gan garīgas, gan miesas - proti, uzstāda diagnozi, un savukārt Jaunā derība parāda kādas zāles mums jālieto, lai mums paliktu labāk.

Vecās derības saturs jūdaismā un kristietībā neatšķiras, bet atšķiras sadalījums pa tematiem.

Jūdaismā -> Tanakh - saīsinājums no 3 Vecās derības daļu nosaukumiem: Torah - mācība, Nevi'im - pravieši, Ketuvim - raksti.

Torah aptver pirmās 5 Mozus grāmatas, jūdaisma izpratnē tā ir visa Sv. Rakstu sirds.

Nevi'im - vēstures literatūra.

Ketuvim - politisko un gudrības literatūra.

Kristietībā -> četrkārs iedalījums:

- 1) pirmās 5 Mozus grāmatas - Pentateuhs: Gr. "πεντάτευχος", pieci rakstu ruļļi;
- 2) vēstures grāmatas - Jozuas līdz Esteres grāmatai;
- 3) politiskās un gudrības grāmatas;
- 4) praviešu grāmatas.

Derība = līgums, vienošanās.

Pirmā derība - 1. Moz. 2:16-17 - derība starp Ādamu, Ievu un Dievu. Cilvēki sākumā tika radīti nemirstīgi. Kāpēc Dievs ļāva tādām kokam būt? Lai cilvēks būtu ar brīvo gribu, lai cilvēkam būtu izvēles brīvība. Cilvēks pirms grēkā krišanas varēja brīvi rīkoties saskaņā ar Dieva prātu, jo ko vēlējās Dievs to vēlējās arī cilvēks. *Vai Dievs ņēma vērā cilvēka vēlmes, proti, ko vēlējās cilvēks, to vēlējās arī Dievs? Jā.

Otrā derība - 1. Moz. 9:11 - derība starp Noa un Dievu.

Dievs apliecina, ka zeme netiks iznīcināta vispārējos plūdus.

Trešā derība - 1. Moz. 12 - derība ar vēl neizveidojušos izredzēto tautu, proti, ar Ābramu.

Sūtot Ābramu prom, Dievs dāvā arī apsoltījumus.

Šis pašas derības precizējums - 1. Moz. 15. un 17. nodaļās, kā arī Dievs šo derību saka Ābrama pēcnācējiem - Īzākam un Jēkabam.

Ceturtais derība - 2. Moz. 20:1-17 - derība ar Israēla tautu pie Sinaja kalna, Mozum tiek doti 10 baušļi. 2. Moz. 24:8 - tiek pausts kādā veidā Dievs slēdz šo līgumu ar Savu tautu. Derība tiek apstiprināta ar upurasinīm.

Israēla tautas uzdevums, tās izredzētība ir tajā, ka Dievs sagatavo šo konkrēto tautu Pestītāja nākšanai, kurš savukārt piedzimst Israēla tautā, un tās izredzētība neizzūd pat pēc Kristus piedzimšanas - ikkatrs, kas atsaucas Dieva aicinājumam, tiek pievienots šai tautai un laiku beigās visi sapulcētie ieies Dieva godībā.

Derība paredz tiesības un pienākumus un abām pusēm:

- 1) Dievs nodrošina savas tautas pasargāšanu un labklājību,
- 2) bet tauta rūpējas par Dieva doto likumu izpildi viņu pašu dēļ, nevis Dieva dēļ, lai nenodarītu pāri sev individuāli un citiem sabiedrībā.

2. Moz. 31, 32 un 34 - Dievs Mozum iedod 10 baušļu plāksnes.

1) Luterāņi un katoļi iedala 10 baušļus - 3 un 7 - pirmais galdiņš = Dieva attiecības ar cilvēkiem un cilvēku attiecības savā starpā.

2) Austrumu pareizticīgie - 4 un 6 - pirmajā galdiņā akcentējot svešu tēlu pielūgšanas aizliegumu un otrajā galdiņā apvienojot pedējos divus baušļus par iekāri.

3) Jūdaismā - 5 un 5. Baušļu plāksnes tika nozaudētas laikā, kad babilonieši iekaroja Jeruzālemi un izpostīja Tempļu, tāpēc nav nozīmes

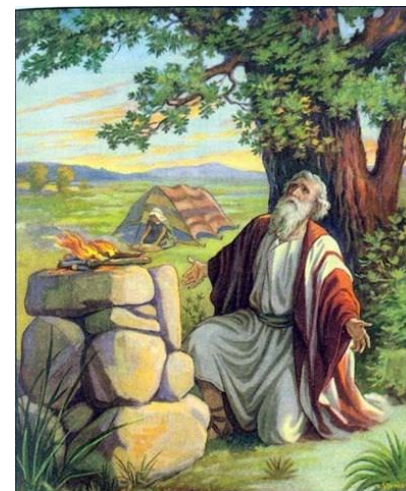
Pirmā derība:

1. Moz. 2:16-17 - derība starp Ādamu, Ievu un Dievu.

Otrā derība:

1. Moz. 9:11 - derība starp Noa un Dievu.

Trešā derība:

1. Moz. 12. nodaļa - derība ar vēl neizveidojušos izredzēto tautu, proti, ar Ābramu.

Ceturtā derība:

2. Moz. 20:1-17 - derība ar
Israēla tautu pie Sinaja
kalna, Mozum tiek doti 10
baušļi.

2. Moz. 25 - Dievs dod norādi
par Derības šķirsta
pagatavošanu, lai tajā tiktu
pārnēsātas derības plāksnes,
ceļojot pa tuksnesi uz
Apsolīto zemi.

Tad Dievs sacīja: "Lai top
velve ūdeņu vidū, kas lai šķir
ūdeņus no ūdeņiem."
Un Dievs radīja velvi un šķīra
ūdeņus, kas zem velves, no
ūdeņiem virs velves. Un tā
tapa. Un Dievs nosauca velvi:
debesis. Un tapa vakars un
tapa rīts - otra diena.
(1. Moz. 1:6-8)

diskutēt par to kā šie baušļi tika
pierakstīti uz akmens plāksnēm.

2. Moz. 25 - Dievs dod norādi par
Derības šķirsta pagatavošanu, lai tajā
tiktu pārnēsātas derības plāksnes, ceļojot
pa tuksnesi uz Apsolīto zemi.

Dievs pavēl priesteriem slācīt Derības
šķirsta vāku ar upurasinīm, jo no
turienes, skatoties uz derības plāksnēm,
Dievs skatīsies uz tām caur upurasinīm
un tauta, kas pastrādājusi derības
pārkāpumu, varēs tikt atbrīvota no soda,
jo kāda cita - nevainīga dzīvnieka -
dzīvība ir tikusi izdzēsta no šīs pasaules,
grēkā kritušās tautas vietā.

2. Moz. 17:14 - Dievs dod norādījumu
pierakstīt baušļus un to skaidrojumus
grāmatā, lai tie ikdienā būtu zināmi arī
pārējiem cilvēkiem izredzētajā tautā,
netikai priesteriem. Tiek izveidota likumu
grāmata.

5. Moz. 31 - Derības baušļus un
skaidrojumus jālasa cilvēkiem priekšā
regulāri, vismaz 1x 7 gados.

5. Moz. 17 - Dievs paredzēja, ka Viņa
izredzētajai tautai būs valdnieki, tāpēc
piekodina, ka Viņa likums ir pārāks par
valdnieku un valdnieks ir pakļauts Dieva
likumam, tādējādi varētu tikt izslēgta
valdnieku augstprātība un iedoma, ka
viņi ir arī likuma valdnieki. Arī valdniekiem
vajadzēja likumu grāmatas norakstu, lai viņi
ikdienā tos varētu pildīt.

Atsauce:

<https://www.youtube.com/watch?v=qAJ3KDDHVB0> - Youtube – 01 levads vecajā
derībā

levads Vecajā Derībā – 2. lekcija: Genesis- Torah-Pentateuhs:

Pentateuhs: Gr. "πεντάτευχος", pieci
rakstu ruļļi/Torah (mācība) = pirmās 5
Mozus grāmatas.

Jūdaismam Torah ir svarīga, jo:

- izskaidro pasaules un cilvēces rašanos;
- cilvēka vietu šajā pasaulē;
- jūdaismā saistās ar Dieva īpašajiem
apsolījumiem Viņa izredzētajai tautai.

**Kristietībā šī Vecās derības daļa ir
svarīga, jo:**

- ļauj apzināties savas saknes
- ieraudzīt Dieva apsolīto glābšanu - kā
Dievs to realizē šajā pasaulē.

Genesis - Lat. "Vulgate", Gr. "γένεσις" -
iesākums, paaudzes.

1. Mozus grāmata vēsta par:

- pasaules radīšanu;
- kā Dievs izveido Savu izredzēto tautu.
Teologi nav vienīgi prātis par to vai ir
viens vienīgs radīšanas stāsts vai divi
dažādi.

1. un 2. nodaļa:

Visa dzīvā radība tiek radīta katra pēc
savas kārtas un katrai kārtai ir savas
noteiktas robežas. Cilvēks tiek radīts
atšķirīgs no citām radībām - pēc Dieva
tēla un līdzības.

Cilvēkā tiek ieliktas kādas īpašas,
dievišķas īpašības:

- cilvēka griba - saskaņota ar Dieva
gribu;
 - līdzība šīs pasaules pārvaldīšanā -
1. Moz. 1:28;
 - nemirstība - 1. Moz. 2:17.
- Sabats - shabat, Ēbr. "pātraukt"

3. nodaļa:

Cilvēka atkrišanas dēļ, Dievs ir spiests
nolādēt visu pasauli - 1. Moz. 3:17-19.
Savas lielās žēlastības dēļ, Dievs nolād
zemi, nevis cilvēku, kā rezultātā zeme un
citi radījumi vairs nav draudzīgi cilvēkam,
bet pēc šī traģiskā atkrišanas notikuma,
Dievs dāvā arī kādu brīnišķīgu
apsolījumu, caur kuru visas lietas tiks
vērstas par labu - 1. Moz. 3:15 -
protoevanģēlijs, pirmais evanģēlijs.

Atkrišanas sekas:

- cilvēki zaudē savu dievišķo līdzību un
kļūst par savas samaitātās dabas vergiem

un tiek izraidīti no Dieva tuvuma, kurā nevar pastāvēt nekas nešķīsts, nekas, kas ir pretestīgs Dievam, pretējā gadījumā cilvēks tiktu iznīcināts nevis Dieva bardzības dēļ, bet iepriekš minētā fakta dēļ.

4. nodaļa:

Kains - Ēbr. "ieguvums" - "ar Kunga palīgu ieguvu dēlu" - 1. Moz. 4:1. Ievas sacītajā skan prieks par to, ka iespējamais pasaules glābējs un čūskas galvas samīnējs ir piedzimis, bet leva kļūdās, kā tas tiek pierādīts tālākajos grāmatas pantos, kur Kains nogalina Ābelu, jo Dievs ir pieņēmis Ābela upuri, bet Kaina upuri - atraidījis. Tāpēc Kains tiek aizraidīts no savas ģimenes un dibina citur pats savu civilizāciju, kurā ir lieli, varenī vīri, lepni un augstprātīgi, spēcīgi - Lameha dziesma - Lamehs lielās par savām 2 sievām, cietsirdību un nežēlību - 1. Moz. 4:23.

Kaina civilizācijā ir lopkopība, viņi dzīvo pilsētā, ko dibinājis Kaina dēls, Ēnohs. Ir arī mūzikas instrumenti, cilvēki dzied, spēlē, ir metāla darbarīki un ieroči, ir prieks un skaistums. Kaina pēcnācējam nav tikai vienas lietas - ticības un līdz ar to arī cerības uz Dieva apsolījumu.

5. nodaļa:

Paveras cita aina uz Ādama un Ievas 3. dēlu, Setu un viņa civilizāciju. Nodaļa skan kā tāds bērnu zvans, jo par Seta pēcnācējiem nekas daudz netiek teikts, pamatā tikai viena lieta par katru - "un viņš nomira". Vienīgais izņēmums ir Hanohs (jaunajā tulkojumā; vecajā - Ēnohs) - 1. Moz. 5:24 - ticīga cilvēka mūžs ir savādāks.

Nodaļas beigās tiek iepazīstināti ar Nou, ar kuru iesākas citādi, bet svarīgi laiki.

6. nodaļa:

1. Moz. 6:1-8: kas ir Dieva dēli un cilvēka meitas?

Kristīgā teoloģija:

- kritušie eņģeļi, kuri stājušies attiecībās ar cilvēku meitām, no kurām ir cēlušies lielle varoņi. Taču Jēzus pats apgāž Evaņģēlijā šo pieņēmumu disputā ar Rakstu mācītājiem un saduķejiem - Mt. 22:30;

- ļauno garu vai dēmonu apsēsti, lieli, varenī vīri, bet nav nekādas loģikas tos saukt par Dieva dēliem;

- dievbijīgā Seta pēcnācēji, cilvēka meitas - Kaina pēcnācēji, kā rezultātā tiek parādīts, ka Seta dēliem kopojoties ar Kaina meitām uz pasaules vairojas ļaunums, kas ir lielo plūdu iemesls. Lielie plūdi ir minēti ne tikai Bībelē, bet arī citu tautu teikās, mītos un nostāstos. Vistuvākais apraksts Bībeles aprakstam ir Babilonijas eposs par Gilgamešu, bet tur iemesls ir minēts dievu strīds un neapmierinātība ar cilvēku sacelto troksni.

Bībelē lielo plūdu apraksts aizņem 3 nodaļas - 6. līdz 8. nodaļai.

9. nodaļa:

Plūdi izbeidzas un no tiem tiek izglābta Noa ģimene - Noa, viņa sieva un 3 dēli ar savām sievām. No šīm 4 ģimenēm veidojas jauna civilizācija.

Nodaļas sākumā redzam Dieva derību ar Noa un līdz ar viņu - arī derību ar visu cilvēci - 1. Moz. 9:1-3. Dievs iedēstī pārējās dzīvajās radītais bailes no cilvēka, lai tas varētu izpildīt vismaz kaut kādā mērā šo Dieva derību, bet cilvēks nav godīgs saimnieks virs zemes un bieži vien ir tirāns un despots.

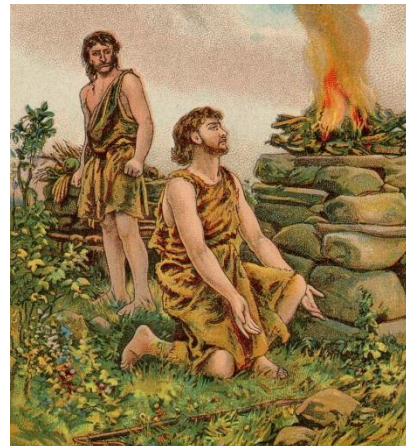
Tālākajās nodaļās ir aprakstīts, kā Noa pēcnācēji izplatās pa visu zemi, bet arī šajā reizē ir kūtri un negribīgi Dieva pavēles pildītāji.

11. nodaļa:

Cilvēki pulcējas Tigras un Eifratas līdzenumā, Sineāra līdzenumā un ceļ tur pilsētu, kurā būvē torni līdz debesīm, tādējādi padarot sevi slavenus, un nodrošinot savu palikšanu šajā pilsētā uz visiem laikiem.

Vēstījumā parādās arī liela Dieva ironija un vēstījums tiek sarakstīts ar sarkasmu. Bābeles tornis - babilū, Bab. "Dieva vārti" no Dieva skata punkta var knapi pamanīt.

1. Moz. 11:7 - Lai saskatītu torni, Dievs pats saka, ka Viņam jānolaizas zemāk, tuvāk cilvēkiem. Lai savā augstprātībā cilvēki nedarītu vienotus ļaunuma darbus, kas ir vērsti pret Dievu un Viņa pavēlēm, Dievs padara cilvēku darbošanos neefektīvu, sajaucot viņu valodas tā, ka viņi vairs nesaprot viens otru. Tādā veidā cilvēki negribīgi tiek spiesti izklīst un piepildīt šo zemi kā Dievs to bija pavēlējis.

Kains nogalina Ābelu, jo Dievs ir pieņēmis Ābela upuri, bet Kaina upuri - atraidījis.

Bābeles tornis

Šems - Noasa dēls, Šem, Ēbr. "personvārds".

12. nodaļa:

Ābrams, Šema pēcnācējs, ir apmeties kādā Tigras un Eifratas ielejas pilsētā, Ūrā, un tas ir netālu no Bābeles. 1. Moz. 12:1-3 - pavēle + apsolījums.

15. un 17. nodaļa:

Caur Ābramu un Sāru Dievs sāk realizēt Savu pestīšanas plānu šajā pasaulē, Viņš sāk veidot tautu, kurā būs jāpiedzimst Glābējam.

22. nodaļa:

Ābramam jāupurē savs vienīgais dēls Īzāks - šeit atklājas arī Dieva bēdas par Viņa Dēla upurēšanu cilvēces labad, atšķirība tikai tā, ka Īzāks tiek izglābts pēdējā brīdī.

Īzāka dēls, Jēkabs - Israēla tautas aizsācējs. No Jēkaba 12 dēliem vēlāk veidojas Israēla 12 ciltis.

1. Moz. grāmatas noslēgumā ir stāsts par Jēkaba jaunāko dēlu, Jāzepu, kurš savu brāļu skaudības un nenovīdības dēļ nonāk Ēģiptē, bet Dievs pavērs viņa likteni pavisam citā gultnē - no verdzības uz Ēģiptes ietekmīgāko vīru, uzreiz aiz faraona, dodot iespēju izglābt visu savu ģimeni, dzimtu uznākušajos bada laikos.

Atsauce:

<https://www.youtube.com/watch?v=3FYuPj0DOYs> - Youtube – 02 levads vecajā derībā

Sagatavoja: Andrejs Irbe,
Teoloģijas programmas,
2. kursa students

Levads Vecajā Derībā – 3. lekcija: Israēla tautas raššanās

2. Moz. gr. sākums atklāj kā israēlieši kļūst par vergiem Ēģiptē, par Mozus dzimšanu, kurā ir analogija arī ar Jēzus dzimšanu.

Midiānas zemē Mozus it kā iegūst mieru pēc pastrādātās slepkavības Ēģiptē, nezinot, ka aizstāvēja savu tautu, viņš sastop savu sievu, dara mierīgu gana amatu un cer aizvadīt mierīgas vecumdienas.

80 g.v. Dievs izredz Mozu kādam īpašam uzdevumam un dod viņam aicinājumu, kas ietver divas daļas:
- Dievs atklāj Mozum Savu vārdu: 2. Moz. 3:13-15 - Dieva vāds Jahve - "Esošais", ietver sevī visas 3 laika formas: bija, ir un būs; 2. Moz. 6. nodaļā Dievs atklāj, ka patriarhi Viņu pazina pēc vārda El-Shadai/Shadai - "Visuvarenais", "Dievs, kurš rūpējas, gādā, ir barotājs";
- dod uzdevumu un līdzi ar to arī apsolījumu: 2. Moz. 6:6-8.

10 Ēģiptes mocības:

Ir vērojams kāpinājums:

- pirmās trīs: ūdens pārvēršana asinīs, vārdes un knišļi, ir nepatīkamas, bet paciešamas;
- nākošās trīs, saistītas ar slimībām: mušu uzbrukums, lopu sērga, augoņi cilvēkiem;
- apdraud gan lopu, gan cilvēku dzīvību:

- a) krusa - nosit visu, kas ir palicis laukā, iznīcina ražu;
- b) siseņi - apēd pāri palikušo ražas daļu;
- c) tumsa, kas pārklāj visu zemi - nevar attīstīties nekas dzīvs.

The Ten Plagues of Egypt

Exodus 7-12

Katra mocība pazemo vienu vai vairākus Ēģiptes dievus, kas nav spējīgi tikt galā ar tām. Tādējādi Dievs parāda Savu pārākumu, rādot, ka tikai Viņš ir vienīgais un patiesais Dievs. Pēdējā mocība - visu Ēģiptes pīrmdzimto nokaušana - ir visneciešamākā, tāpēc Dievs dod pavēli apziest ar jēra asinīm visas Israēla tautas durvis, lai pēdējā mocība viņus neskartu un tādā veidā viņi apzīmē sevi kā piederīgus šai tautai - israēlieši vairs nevar palikt pasīvi vērotāji.

Pessah - "garām vai pāri iešana", apzīmē Dieva garām iešanas notikumu un dod vārdu nākamiem svētkiem, kas ik gadu tiek svinēti šī notikuma piemiņai.

Pēc atbrīvošanas, Israēla tautā bija ap 2 000 000 cilvēku - viena, pilna Latvijas tauta.

2. Moz. 15. nodaļa iezīmē robežu starp verdzību un brīvību.

2. Moz. 20. nodaļā Dievs dāvā savai topošai tautai 10 baušļus - tiek dots pirmais Dieva likums, lai verdzībā esošā tauta varētu kļūt par brīvu, vienotu tautu.

Tāpat ir nepieciešama:

- pārvalde;
- struktūra un sakārtojums: Dievs nosaka Mozum palīgus, un Mozus ierosina no katras cilts iecelt priekšniekus un vadītājus pār 1000, 100, 50 un 10 cilvēkiem - priesterība: Dievs liek iecelt

priesterus no Levija cilts, pirmais augstais priesteris - Mozus brālis Ārons, un par priesteriem - viņa dēli.

Saiešanas telts:

Ārējais pagalms - ūdens trauki priesteru šķīstīšanās rituālam, ārējā pagalmā pienesa upuris, ir arī upuraltāris, upurasinis savāca un ienesa pašā teltī.

Telts:

- Svētā vieta:

a) galds ar skatāmām maizēm, paredzētas priesteriem ēšanai, parāda Dieva viesmīlību – katram, kas ienāk Viņa namā, norāde uz Kristu - Es esmu dzīvības maize;

b) lukturis - jābūt iedegtam vienmēr, jo dievkalpošana nevar notikt tumsā, norāde uz Kristu - Es esmu pasaules gaisma;

c) kvēpināmais altāris - kvēpināmā upura rituāls, apzīmē Israēla tautas lūgšanas, kas paceļas pie Dieva kā vīraks. Tikai pēc kvēpināmā upura pienešanas varēja ieiet Vissvētākajā vietā.

- Vissvētākā vieta: šeit augstais priesteris apslaka derības šķirsta vāku ar upurasinīm, lai Dievs raudzītos uz Savas tautas grēkiem caur upurasinīm.

Upuri - VD žēlastības līdzekļi, caur kuriem tauta var saņemt grēku piedošanu. Pārsvarā tie ir upuri par netīšiem, neapzinātiem grēkiem vai pārkāpumi, tādi kā šķīstības zaudēšana, tas ir arī pateicība, mielasts savā starpā, kurā līdzdalīgs ir arī Dievs un priesteri. Upuri palīdz uzturēt Israēla tautā šķīstumu un svētumu, jo Dieva prasība ir - esiet svēti, tāpat kā Es esmu svēts. Šķīstību varēja zaudēt, pieskaroties mironim, slimajam, ja pats esi slims utt., tāpēc ir upuri, kas ļauj atgūt šķīstību.

J: Ko darīt ar tīšiem, apzinātiem grēkiem?

A: 3. Moz. gr. - upuru rokasgrāmata.

3. Moz. 16. nodaļa vēsta par Izlīguma dienu, viena diena gadā, ko Dievs ir devis Savai tautai, kad tauta var saņemt izlīgumu arī par visiem tīšiem grēkiem un pārkāpumiem, kad tie tiek izsūdžēti Dieva priekša, uzlikti grēkāzim un tas padzīts tuksnesī pie visu grēku autora un īpašnieka. Kādam no vīriem vajadzēja uzraudzīt, lai āzis neatgrieztos no tuksneša nometnē, tādējādi lai

nesagānītu tautu un neatnestu šos grēkus atpakaļ. Vērša asinis savukārt ienes Saiešanas teltī, lai slacītu uz derības šķirsta vāku. Tādējādi ikgadu tiek svinēta Izlīguma diena, kad tauta var saņemt piedošanu par saviem grēkiem.

4. Moz. gr. - Israēla tautas ceļš uz Apsolīto zemi.

Sākas un beidzas ar tautas skaitīšanu, jo pirmajā reizē, kad Israēla tauta nokļuva līdz Apsolītajai zemei, balstoties uz izlūku liecībām par jauno zemi, viņi izvēlējās atgriezties Ēģiptē un atkal kļūt par vergiem tā kā cilvēki, kas jau apdzīvo Apsolīto zemi ir pārāk sveši, sadzīvot ar viņiem liekas neiespējami un kur nu vēl karot ar viņiem - kaut arī piedzīvojuši izmaiņas, viņu sirdis neizmainījās, viņi vēl joprojām sirdī bija vergi un neuzticējās Dieva apsoliņumiem. Tas sanikvoja Dievu tā, ka Viņš pārcēla Savu apsoliņumu uz nākošo paaudzi, un šī - neieies Apsolītajā zemē, bet gan vēl 40 gadus dzīvos tuksnesī - vienas paaudzes garumā. Pēc 40 gadiem tautu skaita otrreiz (nodaļas beigās), lai varētu zināt, cik tad ieies Apsolītajā zemē.

Grāmatas beigās (22.-24. nod.) ir vēl stāsts par Mideāniešu pravieti Bileāmu, kurš pielūdza to pašu Dievu, ko Israēla tauta. Moābiešu ķēniņš baidīdamies no tā, ka israēlieši iekaros viņa zemi, lika Bileāmam nolādēt Israēlu tautu, un viņš bija gatavs to darīt par krietnu samaksu, TAČU nebija spējīgs pretoties Dieva pavēlei un rezultātā lāsts kļuva par svētību.

Beigu nodaļās ir aprakstīti Israēla tautas veiksmīgie iekarojumi Jordānas austrumu krastā un dažādas norādes no Dieva par to kā jābūt sadalītai zemei starp dažādām ciltīm, kad viņi būs šķērsojuši Jordānu un ieies Apsolītajā zemē.

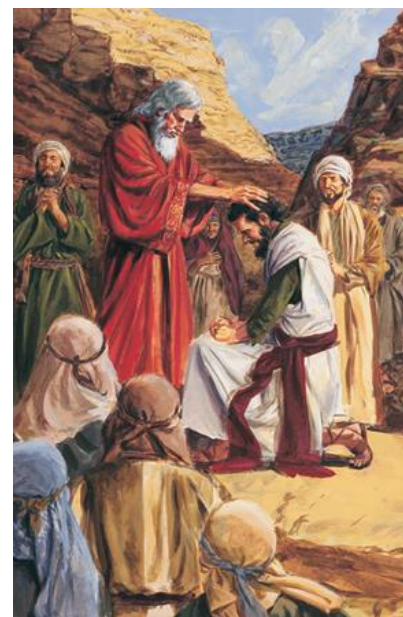
Ne Mozus, ne Ārons nevarēja ieiet Apsolītajā zemē, jo piederēja pie tās paaudzes, kas palika tuksnesī, kas ir kurnētāji un pretojās Dievam. Taču Dievs ļauj Mozum paraudzīties uz Apsolīto zemi iztālēm un, pēc Mozus lūguma, ieceļ Jozuas par vadoni, kas ievēdīs Israēla tautu Apsolītajā zemē, pie kuras robežām Mozus vēl pēdējo reizi atgādina galveno likumu.

Saiešanas telts (vairāk info. var atrast "Sola scriptura" 1. sējuma, 3. izdevumā 4.-5. lpp.)

3. Moz. 16. nodaļa:
Yom Kippur – Izlīguma diena

Pirms ieiešanas Apsolītajā zemē

**“Līdzīgi Dievs pašķir
Jordānas ūdeņus,
vispirms liekot priesteriem
ienest upē derības šķirstu
[..]”**

**Rute:
Dāvida vecvecmamma**

5. Moz. gr. - veidota kā līgums starp valdnieku (Dievu) un padotajiem (Viņa tauta).

Pēc senā līguma parauga, te parādās:
- valdnieka un padoto attiecības;
- kas tiek prasīts no tautas;
- kādi apsolutējumi un labumi tai tiek doti un garantēti;
- kas tautu sagaida, ja šie likumi netiks pildīti.

Šī pati grāmata ir arī Mozus atvadu testaments, pēc kura došanas tauta redz Mozu uzkāpjām kalnā un tur viņš pazūd, neviens viņu vairs nevar atrast. Dievs neļāva viņam ieiet Apsolītajā zemē, bet ļāva ieiet Savā mūžīgajā valstībā kā apbalvojumu par viņa grūto kalpošanu pie Israēla tautas.

Atsauce:

<https://www.youtube.com/watch?v=RJCdzprv0Fo> - Youtube – 03 levads vecajā derībā

levads Vecajā Derībā – 4. lekcija: Jozua – 2. Sam. gr.

Jozuas gr. - tieši aiz Mozus gr., iesāk vēsturisko sadaļu, apraksta Israēla tautas ieiešanu Apsolītajā zemē, tās ieņemšanu un iekarošanu, galvenā persona tautas vadīšanā ir Jozua. Jozua uzdevums: ievest tautu Apsolītajā zemē.

Jozua ar savu vārdu un uzdevumu ir Jēzus priekš pasludinājums. Jehoshua - ēbr. "Jahve ir glābšana", saīsināti Jeshua - Jēzus vārds, ar to pašu nozīmi - ēbr. "Jahve ir glābšana". Mozus pārstāvēja tautas laicīgo varu, likumu, bauslību, bet Ārons - priesterību. Abi pārstāvēja dumpīgo paaudzi un tā ir līdzība par to, ka nedz bauslība, nedz priesterība nav spējīgi dot to, nav spējīgi ievest tajā, ko dāvā Jeshua - Jēzus.

Joz. 2. nod. - 3 būtiskas lietas, kas Israēla tautai jāveic, pirms ieiet Apsolītajā zemē:

- jātiek pāri Jordānas upei;
- jāieņem Jērikas pilsēta;
- jāatjauno savas derības attiecības ar Dievu.

Līdzīgi Dievs pašķir Jordānas ūdeņus, vispirms liekot priesteriem ienest upē derības šķirstu un tad arī visa tauta varēja pāriet pāri, sausām kājām. Par liecību šim notikumam Dievs liek paņemt no Jordānas gultnes akmeņus un uztaisīt no tiem altāri rietumu krastā, kā piemiņas zīmi - kā Dievs ieveda Savu tautu Apsolītajā zemē.

Lai atjaunotu derību ar Dievu, atjaunoja apgraizīšanu, kas ir Dieva tautas ārēji redzamā zīme, un apgraizīja jauno paaudzi - visus, kas bija dzimuši tuksnesī pēdējo 40 gadu laikā. Kā iekšējai zīmei vajadzēja būt ticībai un pašāvēībai. Arī Jēzu 8. dzīves dienā apgraizīja, tādā veidā piepildīdams bauslību un Sevī atbrīvojis mūs no šīs apgraizīšanas un pārējās bauslības. Kristiešu zīmei jābūt iekšējai - ticība un pašāvēība uz Dievu.

24. nod. - Jozuas sapulcina cilšu vecākos pie sevis un vēlreiz viņiem jautā par viņu ticību, apliecinot savu: Joz. 24:15.

Soģu gr. - sastāv no:

- dubultprologa;
- dubultepiloga;
- pa vidū: tiek aicināti darboties dažādi soģi.

1. prologs - vēsta par to, ka iekarošana neveicās tik labi kā iecerēts
2. prologs - vēsta par iemesliem: Soģ. 2. nod. sākums, 3. nod. - visu soģu laiku kopsavilkums, kas rāda, ka Israēla tauta no sākuma ir uzticīga Dievam un pilda Viņa likumus, bet pamazām atkrīt pievēršoties citiem dieviem, top paverdzināta, nonāk citu tautu pakļāvībā, tad atkal pievēršas savam Dievam, lai Viņš glābj no piespiedu verdzības un atkarības. Tāpēc Dievs sūta Savu soģi. Soģis - tautas atbrīvotājs.

Soģus nomaina viens otru, līdz Dievs par soģi ieceļ sievieti vārdā Debora, jo nebija neviena krietna vīra, kas varētu uzņemties šo atbildību. Starp soģiem Israēla tauta ir dzīvojusi mierā līdz atkal pievērsās citiem dieviem un atkal bija jānāk soģim. Tai skaitā var atrast stāstu par pilsoņu karu, kuras rezultātā gandrīz iet bojā visa Benjamina cilts.

Rutes gr. - Soģu gr. turpinājums, kas vēsta par ķēniņa Dāvida vecvecmāmiņas Rutes atgriešanos pie Dieva.

1. Sam. gr. - stāsts par Samuēlu, kuru viņa māte Dievam izlūdza, izauklēja un novēlēja atkal Dievam kalpošanai. Stāsts par to kā Samuēls kļūst par pravieti, izpilda soģu pienākumus un kalpošanu, izspriežot dažādas strīdīgas lietas, apceļodams Israēla ciltis. Tauta kādu laiku ir apmierināta ar Samuēlu kā soģi, bet, kad viņš paliek vecs - pieprasa sev redzamu ķēniņu.

1. Sam. 9. nod. - Israēla tauta izvēlās sev tādu ķēniņu kādu paši vēlētos redzēt - Saulu no Benjamina cilts, kurš no sākuma ļoti uzcītīgi un godīgi pildīja savus pienākumus, līdz kaujā ar amalekiešiem, vēlēdamies izpatikt saviem karavīriem vairāk nekā Dievam, pārkāpa Dieva aizliegumu ņemt no amalekiešiem kara laupījumu, turklāt, taisnodamies, Samuēlam atbildēja, ka esot ņēmis tikai upurus viņa Dievam, nevis savam Dievam, tādējādi izsledzot sevi no izredzētās tautas vidus, uz ko Dievs drīz vien paziņo Saulam spriedumu par cita ķēniņa iecelšanu un viņa atmešanu (1. Sam. 15., 16. nod.).

1. Sam. 16. nod. - Dievs liek Samuēlam izraudzīt citu ķēniņu pār visu Israēlu. Te pirmo reizi parādās eļļas svaidīšanas rituāls, kuram ir liela nozīme VD Israēlā, jo tādā veidā tika iecelts amatā tikai augstais priesteris un valdnieks. Svaidīto sauc par mashiah - ēbr. par "mesiju". Te parādās pirmā iezīme par to Valdnieku un Augsto priesteri, kuru visi gaidīja līdz Jēzus piedzimšanai - daudzi turpina gaidīt vēl šodien.

Apciemojot kādu bagātu vīru, kuram bija 7 dēli, Samuēls neatrada nevienu no tiem, kuru Dievs ir izredzējis par ķēniņu, tāpēc tika atsaukts no ganības arī 8. dēls, jaunākais - Dāvids, kuru Dievs izvēlējās un lika Samuēlam svaidīt Dāvidu ar eļļu. Dievs izdarīja Savu izvēli, skatoties uz cilvēku sirdīm, nevis ārējo diženumu.

Tālāk Dāvids dodas kalpot Saulam un laika gaitā Sauls pamana, ka tauta vairāk pieveršas Dāvidam. Savas greisirdības un bailu dēļ, Sauls nemitīgi vajā Dāvidu, bet nesekmīgi.

2. Sam. gr.: Pēc Saula un Jonatāna nāves Dāvids apraud šos tautas varoņus.

Dāvids tiek iecelts par Jūdas cilts ķēniņu, bet Israēla tauta nevēlas viņu redzēt kā savu ķēniņu, bet gan Saula dēlu Išbašetu, tāpēc izceļas pilsoņu karš, kura noslēgumā Dāvids tomēr kļūst par ķēniņu visai Israēla tautai. Viņš atkaro Jeruzālemi no jebusiešiem un padara to par visas Israēla tautas galvaspilsētu, pārvedot gan Saiešanas telti, gan derības šķirstu.

2. Sam. 7:12-16: apsolījums par to, ka:

- 1) Dāvida pēcnācējs valdīs Israēla tronī;
- 2) un viņa pēcnācēji arī turpinās valdīt;
- 3) Dievs sūtīs arī turpmāko, īpašo Valdnieku - "Es būšu Viņa Tēvs un Viņš - mans Dēls", Mateja evaņģēlijā šis apsolījums tiek piepildīts, raugoties uz ciltsrakstiem.

Dāvidam nākas saskarties ar daudziem pārbaudījumiem: incests, ārlaulības bērns, cita sievas iekārošana, sava grēka slēpšana utt. Rezultātā Dāvids saprot, ka viņš arī ir pakļauts likumam un nevar to apiet, ja vēlas valdīt saskaņā ar Dieva prātu, saņemot Viņa svētības un apsolījumus. Sakārtojot savas attiecības ar līdzcilvēkiem un Dievu, Dāvids piedzīvo sava dēla Sālamana piedzimšanu un Dievs dāvā viņam apsolījumu, ka Sālamans būs tas, kurš valdīs pēc Dāvida un uzcelš Israēla Dievam piemērotu Templi.

Kopsavilkums: nevis līderi un tautas vadītāji nosaka un vada tautas likteni, bet gan Dievs

- Viņš izrauga vadītājus un dod viņiem uzdevumus, Viņš ieceļ amatos un atceļ no amatiem un to visu Viņš dara, lai pietuvinātu Viņa apsolījumu piepildījumu, lai nostiprinātu ticībā Savu tautu, kurā jānāk Viņa apsoltajam Mesijam un Glābejam, Jēzum Kristum.

Atsauce:

<https://www.youtube.com/watch?v=3VPSTvri9L8> - Youtube – 04 levads vecajā derībā

Sagatavoja: Andrejs Irbe,
Teoloģijas programmas,
2. kursa students

Dogmatikas seminārs: 09. – 10.10.2017.g.

Kas ir cilvēks?

20 gs. eksperimentālā zinātnei bagātīgas zināšanas par cilvēka esamības individuālajiem aspektiem/ bioloģija, psiholoģija, socioloģija dziļi analizējusi cilvēka dabisko un sabiedrisko stāvokli. Dialogā ar citām empīriskām mācībām filozofiskā antropoloģija cenšas iegūt pilnu ainu par cilvēka eksistenci.

5. B.F. Skinners (ASV) beheiviorisma pārstāvis: noliedz cilvēka gara vai saprāta eksistenci/uzskatot, ka visas cilvēka raksturīgās īpašības ir dzīvnieku dzīves formas un uzvešanās veidi (uzvedību izraisa pielāgošanās konkrētiem apstākļiem, izstrādājot attiecīgus refleksus un reakcijas);
6. Makss Šēlers: cilvēks nav pakļauts refleksu un reakciju shēmai, viņam jau ir sava pasaule, kuru viņš ir veidojis; cilvēks var brīvprātīgi ierobežot savas tieksmes, tas norāda uz gara esamību, garu nevar izskaidrot ar evolūcijas teoriju: tas ir Dieva eksistences apliecinājums;
7. Helmuta Plesners: ekscentriskā paš-transcendence (eksistēšana sevī un ārpus sevis) veido cilvēku kā EGO (kā personību); cilvēku un dzīvnieku centrs atrodas viņos pašos (centriskums), taču cilvēkam tas reizē atrodas arī ārpus viņa (ekscentriskums) = cilvēks var paraudzīties uz sevi no malas (eksistē gan pasaulē, gan ārpus tās un faktiski var nostāties pret to);
8. Arnolds Gelēns: cilvēks ir "būtne, kura rada pati sevi": a) dzīvnieka instinkti ļauj izdzīvot dažādās vidēs, b) cilvēks piedzimst bezpalīdzīgs un dabiskā vidē nolemts iznīcībai; trūkumus kompensē veidojot savu kultūru, pielietojot tehnoloģijas, valoda ļauj pārvaldīt pasauli;
9. Volharts Pannenberg: "atvērtība pret pasauli", cilvēks kā "būtne ar trūkumiem", nepieciešamības spiests, meklē atbildes uz jautājumiem; jautājums par Dievu nav izbēgams! Dievs atbilst cilvēka neierobežotajai atkarībai! Bet grēks kļūst par nespēju būt ekscentriskam (līdzīgi egocentriskam egoismam, pašpārliecinātībai);
10. Karls Barts: izstrādā savu antropoloģiju, balstoties kristoloģijā: viņš runā par Dieva tēlu vienā konkrētā cilvēkā – Jēzū – kurā arī mums var būt sava daļa: cilvēciskā

eksistence, kura pēc savas dabas ir pilnībā samaitāta, bet var tikt atjaunota caur pastāvēšanu kopā ar Jēzu; Trīsvienības personu iekšējās attiecības atbilst cilvēka un Dieva attiecībām, kā arī savstarpējām attiecībām starp vīrieti un sievieti;

1. Emīls Brunners: materiālais Dieva tēls ir pilnīgi nozaudēts, jo cilvēks, kā grēcinieks dzīvo pretrunā ar Dievu, bet formālais Dieva tēls ir saglabāts, ar īpašībām, kas padara cilvēku par cilvēku (runas dāvanas, atbildības sajūta), kas priekšnoteikums, lai varētu grēkot;
2. Gerhards Ebelings: cilvēkam ir attiecības ar Dievu: cilvēks ir grēcinieks Dieva priekšā un viņam ir nepieciešama pestīšana; cilvēkā, kā elementā, ar Dieva vārda un ticības palīdzību tiek iestādīts Dieva tēls. Tādēļ *imago Dei* notiek uzreiz pēc iestādīšanas vārdu izteikšanas.
3. Eberhards Jungels: runā par 3 cilvēka aspektiem: cilvēkam ir gars, dvēsele un miesa; a)kā miesa viņš ir saistīts ar pasauli (daļa no realitātes) centrēts uz sevi, bet kontaktā ar dvēseli, aicināts uz labdabīgumu, b) kā dvēsele viņš ir saistīts ar sevi: kā būtne kura spēj izvēlēties; nāk un iziet ārpus sevis, ir spējīgs uz sadarbību, c) kā gars saistīts ar Dievu: kā brīva būtne viņš ir Dievam parādā pats sevi, pateicas Viņam, vaicā un slavē Viņu;
4. Lotārs Gasmanis: izejas punkts 1. Moz. 2:7 – "Un Dievs Tas Kungs izveidoja cilvēku no zemes un iedvesa viņa nāsīs dzīvības dvasi; tā cilvēks kļuva par dzīvu būtni."
 - a. Cilvēku radījis Dievs. Viņš nav gadījuma rakstura produkts un nav arī pats sevi radījis; viņš ir Dieva radība;
 - b. Viņa radīšanas pamatā ir matērija: Dievs viņu izveidoja no zemes putekļiem. Dievs neignorē matēriju, bet gan piešķir tai vērtību un izmanto to;
 - c. Taču cilvēks nav vienīgi matērijas forma – viņš kļūst par cilvēku vienīgi tad, kad Dievs iedves viņā dzīvības dvasi (Garu);
 - d. Cilvēks, tāpat, ir matērijas un gara vienība;

- e. Cilvēks kā matērijas un gara vienība tiek nosaukts par "dzīvu būtni" vai "DZĪVU DVĒSELI".

Cilvēka esamības pamatā ir attiecības ar Dievu un to rezultātā – arī attiecības ar citiem cilvēkiem un pasauli.

- A) Miesa (gr.soma) raksturo cilvēku, kā ego, personu konkrētā šīs zemes eksistencē, kurš spēj darīt gan labu, gan ļaunu;
- B) Gars (ebr.ruah, gr.pnauma) raksturo cilvēku kā tādu, kurš saņem savu dzīvību no saistības ar Dievu jeb saņem to atkal un atkal caur Jēzus Kristus dāvāto pestīšanu;
- C) Dvēsele (ebr.nefeš, gr.psihe) ir būtiskākais cilvēku raksturojošais jēdziens
- D) VD, sirds (ebr.leb: raksturo cilvēka iekšējo stāvokli), (gr.kardia: uzsver jūtas un gribu; nous: uzsver domāšanu jeb saprātu).

Kļūdas:

1. Pilnīgi izslēgt no cilvēka definīcijas Dievu.
2. Netiek pietiekoši skaidri nodalīts Radītājs un radība, dievišķais un cilvēcīgais.
3. Cilvēks tiek sadalīts atsevišķās daļās, no kurām ikvienai tiek piešķirta sava vērtība.

Nemēģināt cilvēku uztvert eksistenciāli, jeb tikai cilvēka atšķirības no dzīvniekiem un tad censties savienot ar Dievu, bet balstīties Dieva atklāsmē, Svētajos Rakstos.

Izmantotā literatūra:

Lotārs Grasmanis, "Kas ir cilvēks?",
(2. daļa)

Sagatavoja: Guntars Žigurs,
Dr. darbinieku programmas,
1. kursa students

Teoloģija kā iemaņa

Teoloģija kā iemaņa jeb spēja tiek aprakstīta visās tajās Rakstu vietās, kurās ir runāts par īpašībām, kādām būtu jāpiemīt patiesi kristīgam mācītājam, patiesam teologam šī vārda bibliskajā izpratnē, kuram piemīt arī spēja veikt kalpošanas funkcijas Dieva norādītā veidā. Tādēļ, pamatojoties Svētajos Rakstos, mēs varam teoloģiskās iemaņas definēt šādi:

1. Teoloģiskās iemaņas ir garīgas iemaņas, proti, spējas, kuras dvēselei piemīt nevis kā dabiskas dāvanas, bet gan kā Svētā Gara darbības rezultāts. To pamatā ir personīga ticība Kristus vietnieciskajai izpirkšanai un tādat teologa atdzimšanai jeb atgriešanai. Neticīgi mācītāji vai skolotāji nav pelnījuši teologa vārdu, viņi nav teologi šī vārda bibliskajā izpratnē, kaut arī viņi, iespējams, ir intelektuāli apguvuši Dieva Vārda mācības un spēj tās skaidri un pareizi atspoguļot.

Citiem vārdiem, tāda parādība kā neatdzimušo teoloģija vispār nepastāv, jo neatgriezto un neticīgo cilvēku dvēselēs mīt un darbojas nevis Svētais Gars, bet gan «šīs pasaules valdnieks», tas ir, Sātans. «Arī jūs bijāt miruši savos pārkāpumos un grēkos, kuros reiz dzīvojāt, pakļauti šīs pasaules varas nesējam, gaisa valsts valdniekam, garam, kas vēl tagad darbojas nepaklausības bērnos.» (Ef. 2:1-2) Svētajos Rakstos patiess Kristus mācītājs allaž tiek aprakstīts kā grēkus nožēlojošs, ticīgs Dieva bērns, kurš gan savas spējas, gan aicinājumu kalpot uzskata par Dieva žēlastības dāvanu. «Ne ka mēs paši no sevis būtu spējīgi ko labu domāt; bet, ja esam spējīgi, tad tas ir no Dieva, kas mūs darijis spējīgus kalpot jaunajai derībai.» (2. Kor. 3:5-6) Tādēļ patiess Kristus mācītājs jeb teologs ir svētdarīts ticīgais.

Neticīgi un neatdzimuši mācītāji ieņem savu svēto amatu nevis tādēļ, ka to vēlas Dievs, bet vienīgi tādēļ, ka Viņš to pieļauj. Lai gan šo cilvēku personīgā neticība nemazina viņu pasludinātā Dieva Vārda un pārvaldīto sakramentu iedarbīgumu — ja vien viņi sludina Dieva Vārdu visā tā patiesībā un skaidrībā un pārvalda sakramentus saskaņā ar to, kā tos ir iestādījis Kristus, — tomēr fakts, ka svēto amatu veic liekuļi, ir pazemojums Tam Kungam, apvainojums Baznīcai un pastāvīgi draudi to cilvēku ticībai un dievbijībai, kas viņus uzklausā. Tieši šī svarīgā patiesība, proti, ka īsts teologs ir

patiess ticīgais, pamudināja mūsu dogmatiskus formulēt teoloģiju vispirms kā habitus spiritualis vēl supematuralis «garīga jeb pārdabiska īpašība», kuru caur Dieva Vārdu nes Svētais Gars. Teoloģijas garīgās iemaņas sevī ietver arī ticību Svētajiem Rakstiem kā dievišķi iedvesmotam, nemaldīgam Dieva Vārdam, un arī šī ticība ir Svētā Gara dāvana.

2. Teoloģiskās iemaņas sevī ietver arī spēju atturēties no visiem cilvēciskajiem uzskatiem un domām par Dievu un dievišķām lietām, visas mācības smelot vienīgi Svētajos Rakstos un tādējādi nemācot neko citu kā vienīgi Dieva Vārdu. «Ja jūs paliekat Manos Vārdos, jūs patiesi esat Mani mācekļi.» (Jņ. 8,31) Sv. Pāvils Timotejam raksta: «Ja kāds māca ko citu un nepiegiežas mūsu Kunga Jēzus Kristus veselīgajiem vārdiem un dievbijības mācībai, tas ir uzpūties un nezina nenieka, bet slimo ar prātošanas un kīldošanās sērgu.» (1. Tim. 6,3-4) To, ka frāze «mūsu Kunga veselīgie vārdi» neapzīmē tikai vārdus, kurus mūsu Pestītājs ir teicis savā zemes dzīves laikā, bet arī visus iedvesmoto apustuļu un praviešu rakstus, pierāda vairākas Bībeles vietas — Jņ. 17,20; 1. Pēt. 1,10-12; Ef. 2,20 utt.

3. Teoloģiskās iemaņas sevī ietver arī spēju mācīt visu Dieva Vārdu pilnībā, kā tas ir noteikts Svētajos Rakstos. Lai apliecinātu savu uzticību šim principam, Sv. Pāvils Efezas vecajiem paziņoja: «Es neesmu kavējis jums sludināt Dieva prātu pilnībā.» (Ap. d. 2 (t. 27) Kristīgiem mācītājiem ir jāsludina viss Dieva Vārds tā pilnībā, patiesībā un skaidrībā — kā Sv. Pāvils par sevi liecina Ap. d. 20:26: «...neesmu vainīgs nevienas dvēseles pazušānā», Burt. «Šķīsts no visu asinīm» Tieši šī iemesla dēļ apustulis tik nopietni brīdina Timoteju: «Esi nomodā par sevi pašu un par mācību, turies pie tā, jo, darīdams to, tu izglābsi gan pats sevi, gan tos, kas klausās tevi.» (1. Tim. 4:16) Taču šādas spējas nepiemīt pašam cilvēkam, bet gan nāk no Dieva.

4. Teoloģiskās iemaņas sevī ietver arī spējas pārliecināt oponentus. «Viņam jā rūpējas par sludināšanu, kas atbilst mācībai, lai viņš būtu spējīgs paskubināt veselīgā mācībā un atspēkot tos, kas runā pretim.» (Tit. 1:9)

Svētie Raksti nekad neaizliedz polemiku, bet drīzāk pat aicina uz to, jo kontroverse, ja vien tā notiek vēlamā kristīgas mīlestības garā, nekad nav destruktīva, bet gan ārkārtīgi noderīga Baznīcai. Ikvienā polemika, kurā tiek apliecināts miesisks, šķeltniecisks gars, protams, ir kristīgas kontroverses izkropļojums un kā tāds aizliegts. Ikvienas patiesas polemikas dziļākais mērķis ir izskaust maldus un uzņemt dievišķo patiesību. Šī iemesla dēļ liela daļa Kristus un Viņa apustuļu kalpošanas laika tika veltīta polemikai, jo, mācot patiesību, viņi allaž liecināja pret maldiem. «Sargieties no viltus praviešiem, kas pie jums nāk avju drēbēs, bet no iekšpuses tie ir plēsīgi vilki.» (Mt. 7:15)

5. Visbeidzot — teoloģiskās iemaņas sevī ietver spējas ciest Kristus un Viņa Vārda dēļ. «Ciet līdz ar citiem ļaunumu, būdams labs Kristus Jēzus kareivis. [...] Par to es ciešu, pat saites kā ļaundaris, bet Dieva vārds nav saistīts.» Sekas, ko rada pasaules ienaidis pret Kristus Evaņģēliju, mūsu Pestītājs apraksta šādi: «Jūs būsīt visu tautu ienīsti Mana Vārda dēļ.» (Mt. 24:9) Ja kristietis un it īpaši kristīgs teologs nav gatavs Kristus dēļ atsacīties no ērtībām un draudzības, nav gatavs zaudēt godu un īpašumu, dievišķās patiesības dēļ zaudēt pat dzīvību, viņš nevar kalpot savam Kungam tā, kā tas tiek no viņa prasīts.

Tādat teoloģiskās iemaņas ir Dieva dāvātas spējas mācīt šķīstu un nesagrozītu Dieva Vārdu, pilnībā pasludināt Dieva vēsti pestīšanai, oponēt viltus mācībai un atspēkot to un Kristus dēļ paciest visas sekas, kuras izraisa Dieva Vārda pasludināšana.

Izmantotā literatūra:

Dr. teol. Džons Teodors Millers,
“Kristīgā dogmatika”, 9. Teoloģija kā iemaņa

Sagatavoja: Raimonds Šteinbergs,
Dr. darbinieku programmas,
1. kursa students

Teoloģija kā mācība

Ja teoloģija savā subjektīvajā nozīmē ir iemaņa jeb spēja mācīt Dieva Vārdu visā tā patiesīgumā un tīrībā, kā tas ir fiksēts Svētajos Rakstos, tad kristīgā teoloģija savā objektīvajā nozīmē jeb kā mācība nav nekas vairāk un nekas mazāk kā patiesss un tīrs Svēto Rakstu mācības atspoguļojums.

Cilvēks var apgalvot, ka ir kristīgs teologs tikai tad, ja viņš māca vienīgi biblisku mācību.

Tomēr šī mācība nav radusies un veidojusies cilvēku pārdomu rezultātā, bet gan ņemta vienīgi no Svētajiem Rakstiem. Tādēļ kristīga teologa amatpienākums ir vienīgi sagrupēt konkrētās nodaļās un paragrāfos ar atbilstošiem nosaukumiem tās mācības, kuras Svētajos Rakstos ir izklāstītas daudzās un dažādās vietās. Sintēzi un analīzi viņš lieto vienīgi dažādu Rakstu mācību formālai sakārtošanai. Runājot par pašām mācībām — neatkarīgi no tā, vai tās kristīgam teologam šķiet esam saskaņā ar saprātu un personīgo pieredzi, — viņš tām neko nedz pieliek, nedz atņem. Tādējādi kristīgs teologs pasargā savu «doktrīnas sistēmu» vai «dogmatisko teoloģiju».

Ektipālajai teoloģijai pieskaitāmas arī dabiskās zināšanas par Dievu, kuras cilvēks gūst vai nu no Bauslības, kas ierakstīta viņa sirdī, vai no Dieva darbiem — Rom. 1, 19 un turpm., 2, 14-15. Arī dabiskās zināšanas par Dievu nāk no Viņa paša sniegtās atklāsmes — Ap. d. 14,17; 17, 26-27. Tomēr šīs dabiskās zināšanas, kaut arī patiesas un savā vietā noderīgas, nav pietiekamas, lai glābtu grēciniekus, jo tās sevī neietver Evaņģēliju par Dieva žēlastību Jēzū Kristū. Šī iemesla dēļ vienīgā ektipālā teoloģija, kura var veidot kristīgās reliģijas pamatu, ir Svēto Rakstu jeb Dieva rakstītā Vārda reliģija.

Šo būtisko patiesību, ka Baznīcā sludinātajai mācībai jābūt bibliskai mācībai, ir pilnībā atmetuši mūsdienu teologi racionālisti. Mūsdienu «zinātniskā teoloģija» vairs

neatzīst Svētos Rakstus par vienīgo kristīgās ticības avotu un normu, gluži pretēji — kristīgās teoloģijas identificēšanu ar Rakstu mācību «zinātniskā teoloģija» vērtē kā «nenormālību» un «atgriešanos pie novecojušiem teoloģiskiem uzskatiem». Svēto Rakstu vietā mūsdienu racionālistiskā teoloģija kā ticības normu un standartu pieņem cilvēka saprāta diktētos noteikumus, vairāk vai mazāk nomaskētus ar terminiem «kristīgā apziņa», «kristīgā pieredze», «kristīgā pašapziņa» utt.,

Dieva Vārds ir vienīgais līdzeklis, ar kura palīdzību Svētais Gars izraisa kristīgu atgriešanās un ticības piedzīvojumu (Rom. 7, 7; 1, 16-17). Turpretī tur, kur netiek sludināts Dieva Vārds, nav arī patiesi kristīgas pieredzes. Līdzīgi arī «kristīgā ticība» jeb «kristīgā apziņa» nekādā ziņā nevar kalpot kā kristīgās teoloģijas avots un norma, jo, tāpat kā «kristīgā pieredze», arī «kristīgā ticība» un «kristīgā sirdsapziņa» rodas no tā, ka mēs ticībā pieņemam Svētos Rakstus. Bet, tā kā «kristīgā ticība» ir Svēto Rakstu auglis, tā nekādā gadījumā nevar būt kristīgās teoloģijas avots un norma.

Īsumā — racionālistiskā teoloģija ir neticības auglis un kā tāda ir nepārprotami maldīga, bezdievīga un nebibliska. Mūsu dievišķais Kungs nešaubīgi apliecināja: «Stāv rakstīts.»

Izmantotā literatūra:

Dr. teol. Džons Teodors Millers, “Kristīgā dogmatika”, 10. Teoloģija kā mācība

Sagatavoja: Raimonds Šteinbergs,
Dr. darbinieku programmas,
1. kursa students

Dieva būtība un atribūti

- Svētie Raksti apraksta Dievu kā **augstāko Būtni** (*ens omnium excellentissimum*),
- ~ kā **absolūti pilnīgo Būtni** “**Dievu Dievs un kungu Kungs**” 5Moz 10:17
- ~ “**Svētais un vienīgais valdnieks**” 1Tim 6:15-16
- ~ vai vienkārši kā **absolūto Būtni**, kas “**ir pirms visa, un viss pastāv Viņā**” Kol 1:17
- ~ kā **mūžīgo, nemainīgo dievišķo Būtni**,
- ~ jeb pēc M.Lutera vārdiem - “**tīro Būtni**” —>
- ~ = **JAHVE** “**Es esmu Jehova, tas ir Mans Vārds.**” Jes 42:8

- pēc prof. V.Maldoņa vārdiem:
- ~ “...Dieva esme ir pārcilvēcīga, pārdabiska un tomēr atkal cilvēkam radnieciska un cilvēka satiksmei pieejama būtne, persona.”
- ~ “...**Dievs ir absoluts**”
- ~ jeb “...nepieciešamais, neatvairamais, kas nav no empirijas atkarīgs, bet pilnīgs, pārpasaulīgs, vienīgā īstenība, neierobežota nepieciešamība.”
- Tālāk prof. V.Maldonis skaidro jēdziena “absoluts” saturu -
- ~ “1) **absolutais ir gars**” un “2) **absolutais ir personība**”

- Dievišķie **atribūti** ir tikuši iedalīti **negatīvajos** (statiskie, absolūtie, pastāvīgie) un **pozitīvajos** (aktīvie, relatīvie, īslaicīgie).

- Millers raksta, ka šis atribūtu sadalījums ir pats par sevi **nepilnīgs** un pat **neadekvāts**, un zināšanas par tiem neapšaubāmi ir jāgūst **vienīgi no Svētajiem Rakstiem**.

- Dievs ir **neizteicams** - tas attiecas uz **pārpasaulīgo transcenci**:

- Dievs ir **omnipotents** - visvarens. Var darīt, veikt visu, ko vēlas.
- Dievs ir **omniprezents** - klātesošs visur vienlaikus, tuvāk mums katram, nekā mēs esam klāt viens otram. Nav vietas, kur Dieva nebūtu.

A. Dieva visuresamība attiecas ne tikai uz Viņa darbību, bet arī uz būtību. Citiem vārdiem, Dievs nekad nedarbojas in absentia (*"nebūdam klāt"*), jo tur, kur Viņš darbojas, tur Viņš arī ir (**Psa 139:7-10**).

Uz Kristu, saskaņā ar Viņa cilvēcisko dabu, SR attiecinā:

~ **lokālu klātbūtni** **Lk 2:12** "**Redzi, jums šī zīme: jūs atradīsit bērniņu, autos ietītu un silē gulošu.**"

~ **ilokālu klātbūtni** **Jņ 20:19** "**Šīs nedēļas pirmās dienas vakarā, kad mācekļi, baidīdamies no jūdiem, bija sapulcējušies aiz aizslēgtām durvīm, atnāca Jēzus un, nostājies viņu vidū, sacīja: "Miers jums!"**

~ un piepildošu, visaptverošu klātbūtni **Ef 1:23** "**...kas ir viņa miesa, viņa piepildījums – viņa, kas visu visur piepilda.**"

Ef 4:10 "**Tas, kas nokāpa, ir tas pats, kas uzkāpa augstāk par visām debesīm, lai visu piepildītu.**"

B. Dievs ir klātesošs visā radībā, bet nav daļa no tās.

C. Dievs ir visuresošs, bet ne materiālā veidā. Kā raksta Gerhard, "*Dieva klātbūtne ir a) ilokāla, b) nedalāma, c) mūsu saprātā neaptverama, d) darbīga un iedarbīga un e) tā ietver sevī visas lietas*".

- Piemēri:

~ **Dieva visuresamību, reālo klātbūtni mēs redzam Svētā Vakarēdienā.**

~ **Jer 23:24** "**Vai vīrs paslēpsies slēptuvē, ka es neredzēju? –**

saka Kungs, vai ne es piepildu debesis un zemi? – saka Kungs."

~ **Psa 139:7** "**Kurp man doties prom no tava Gara, kurp no tevis man laisties?**"

~ **Psa 23:4** "**...pat ja iešu pa nāves ieleju, ļauna nebīšos, jo tu esi ar mani, tavs zizlis un spieķis drošina mani.**"

~ **Mt 28:20** "**tās mācīdami turēt visu, ko es jums esmu pavēlējis; un, redzi, es esmu ar jums ik dienas līdz laiku beigām.**"

- Dievs ir **omniscients** - mūžīgs = vienmēr esošs. Nav laika, kad Dievs nebūtu bijis un nebūs.

Visuzinošs, bezgalīgi gudrs, pastāvošs pilnīgi pats par Sevi un ir neatkarīgs no visa, kas atrodas ārpus Viņa.

- Dievs arī ir **imanents = šaipasaulīgs**, jo Viņš spēj ienākt arī šajā pasaulē. Viņš nav šīs pasaules daļa, bet **ienāk šajā pasaulē Kristū**.

- Dievs ir **visas esamības absolūtais pamats** - Radītājs un Uzturētājs.

- Dievs ir **noslēpums** - **1Tim 6:16a** "**Vienīgais, kam ir nemirstība, kas mīt nesasniedzamā gaismā. Viņu neviens cilvēks nav redzējis, nedz spēj pat uzlūkot...**"

- Dievs ir **Kristū atklātais noslēpums** - mēs dzīvojam Dieva klātienē un Viņa esamībā, tāpēc Viņš ir atvērts (bet Viņš ir bezgalība!). **Bez Kristus** viss pārējais ir elkdievība.

2. Kor 5:17-20 "**Tādēļ tas, kas ir Kristū, ir jauns radījums; viss vecais ir pagājis, un redzi – viss tapis jauns. Viss ir no Dieva, kas mūs ar sevi caur Kristu ir samierinājis un ir uzdevis mums šai izlīgšanai kalpot. Tādējādi Dievs Kristū pasauli samierina ar sevi un nepieskaita cilvēkiem viņu pārkāpumus, un mūsos viņš ir ielicis izlīguma vēsti. Kristus dēļ mēs esam sūtni, it kā Dievs sauktu caur mums: Kristus dēļ mēs lūdzam – saņemiet šo izlīgumu ar Dievu!**"

- Dievs ir **suverens** - Dieva pārākums par esību izriet no Viņa suverenitātes par cilvēkiem, par morāli.

Mēs esam totālā atkarībā no Viņa, un pamatā mums ir jābūt paklausīgiem.

Visu, ko dara Dievs, ir labs un pareizs

- Dievs ir **absolūtā griba** - Viņam ir personiska griba mums katram. Mūsu griba nekādā veidā nav un nebūs pilnīga.

- Dievs ir **persona** - Viņš nav bezpersonisks jēdziens kā domā filozofi.

Attiecības starp Dievu un cilvēkiem ir kā starp personām.

- Dievs ir **nemainīgs pēc Savas dabas = Savā būtībā un īpašībās** - bet katra Viņa radība ir mainīga. Krišālais cilvēks ir nepastāvīgs. Ne uz vienu cilvēku nevar paļauties (**Psa 146:3**)

~ Dievs rada "*ex nihile*", tāpēc pēc savas dabas mēs esam "*neko*", un tikai Svētā Gara pastāvīga katbūtne uztur šo pasauli.

~ Radīšana un iemiesošanas darbi **nav mainījuši Dieva nemainīgumu**. Gerhard: "*...noliktā laikā Viņš paveica to, ko savā nemainīgajā gribā bija nolēmis jau no mūžības.*" (I,124)

(Ps 147:5 "Liels mūsu Kungs un varens spēkā, viņa gudrībai nav mēra.")

Izmantotā literatūra:

- Dr. teol. Džons Teodors Millers, "Kristīgā dogmatika", 184.-192.lpp.;
- prof. V. Maldoņa, "Evaņģēliskā dogmatika"

Sagatavoja: Pāvels Naumovs,
Dr. darbinieku programmas,
2. kursa students

- Dievs ir **absoluts** - Dievs ir pašpietiekamība, personiskā griba un mērķis, ko Viņš īsteno. Mēs esam totāli atkarīgi no Viņa.
- Dievs ir **bezgalīgums** - Viņam nav robežu ne telpā (neizmērojamība), ne laikā (mūžība).
- ~ Dievs ir **bezgalīgs** gan pēc **būtības** (Ps 145:3 "Liels ir Kungs un augstu slavēts, viņa dižums nav izmērojams."),
- ~ gan pēc Saviem **atribūtiem**

Mācība par Svēto Garu: 51. vēstule luterāņu mācītājiem

Mācība par Svēto Garu, kurai mēs šeit pievērsīsimies, ir pamatā visām baznīcas kalpošanas amata vajadzībām un problēmām, ar kurām mums ik dienas nākas saskarties. Reālā Svētā Gara klātbūtne zūd tad, kad Viņa mācība ir zaudējusi savu lomu un kā tā sekas autors min: mācītāju trūkumu, jo jaunieši izvēlās laicīgus aicinājumus, mācītāja amats ir kļuvis problemātisks, mācītāji piedzīvo nervu sabrukumus, pieaug sieviešu mācītāju skaits un teoloģiska mazspēja, īpaši luterismā. Salīdzinājumam: Kristus pārstāj būt mūsu vidū tad, kad Viņš netiek pareizi sludināts, t.i. ja tiek falsificēts Jēzus Kristus Evaņģēlijs un sakramenti.

Kas bazīcā vēl ir saglabāties no Svētā Gara darbības? Tas, ka notiek kalpošanas amata sekularizācija, tas atklāj to, kas nav kārtībā ar mums pašiem, to, ka mēs, mūsdienu kristieši, meklējam Svēto Garu tur, kur Viņš nemaz nav sastopams, mēs vairs neatrodam Viņu tur, kur Viņam būtu jābūt. Mūsu ticība Svētajam Garam, Viņa dievišķumam, Viņa dievišķajai personai ir kļuvusi vājāka vai arī pavisam zudusi. Ja lietas turpinās attīstīties šajā virzienā, tad mūsu baznīcas liktenis ir vairāk nekā skaidrs, jo mācītājam nav jānodarbojas ar ārējām darīšanām, baznīcas grupējumu tikšanām, naudas vākšanu u.t.t., bet par to ir jāatbild diakonom, jo kā mēs lasām Augsburgas ticības apliecības

5.artikulā: mācītāja tiešais amats pienākums ir "Evaņģēlija sludināšana un sakramentu izdalīšana".

Bet mēs nebūt neesam pirmie, kas meklē Svēto Garu tur, kur Viņš nav. Šīs briesmas jau pastāv kopš apustuļu laikiem un laiku pa laikam atrodas tādi kristieši un pat veselas baznīcas, kas krīt tām par upuri, piemēram, 2.gs. tas bija montānisms². Jautājums par Svēto Garu, Aizstāvi, kurš atklāja sevi jaunajos pravietojumos, dziļi satrauca un galu galā arī sašķēla tā laika kristietību. Vēl varam atsaukt atmiņā spirituāliski noskaņotos viduslaiku franciskāņus, jūsmotāju kustību, pret kuru nācās cīnīties Luteram. Mūsdienās tās ir dažādas pentakostāļu kustības, kuru pamatā nav Svētā Gara darbība.

Mūsdienu pasaulei ir vieglprātīga maniere runājot par Svētā Gara darbības piedzīvošanu, tā saknes slēpjas 17.gs. angļu entuziasmā un 18.gs. piētismā³ un metodismā⁴. Baznīcā aizvien vairāk iespējās pasaulē izplatītas metodes ar kuru palīdzību tiek manipulēts ar masām, kur noteikti ir jāņem vērā pūļa psiholoģija, jo tā iedarbojas lielos saietos. Neaizmirsīsim arī mūsdienīgos masu informācijas līdzekļus (atgādināšu, ka šis raksts ir tapis 1960-ajos gados, kur mēs esam šodien?). Pasaulīgās lietas ir jāizmanto Kristus baznīcas labā, bet ir

jāapzinās riski, ka masu psihoze var notikt arī baznīcā. Mums ir jālūdz pēc lielās žēlastības dāvanas, kur ļauj atšķirt un pārbaudīt garus.

Liela kļūda ir domāt, ka virziens kādā attīstās mūsu baznīca ir vienīgi Svētā Gara darbības rezultāts. Vai lēmums, kas ir pieņemts atbalstot abortu kā bērnu dzimstības kontroles instrumentu, vai tiešām šis lēmums ir pieņemts Svētā Gara vadībā? Šmalkaldes artikulos (III, VIII, 5 un 9) Luters jūsmotājus un entuziasmu uzskata par velna darbu, jo tas aizved no ārējā Dieva vārda pie citiem ārējiem vārdiem, kas noved pie prātošanas un pašu iedomām. Tā ir visu herēžu avots, vara un spēks.

² Frīdijā radusies kristiešu kustība (nostaukta viena no tās līderiem - Montāna - vārdā), kas sludināja drīzu pastarās dienas iestāšanos. Raksturīga hipertorfēta (pārmērīgi palielināta) askēze un ētisks rigorisms (pārmērīgas stingrības, nelokāmības ievērošana).

³ (pietismus) ir protestantu reliģiskās dzīves fenomens, kurš sākumā parādījās 17. gadsimtā luterānisma aprindās, kas tiecās protestantismā atjaunot garīgo dzīvi ar nolūku stimulēt reliģiozo sentimentalitāti. Piētisms ir galvenokārt iecerēts un domāts "praktiskai pietātei" pretēji baznīciskai un patristiskai (svēto tēvu) dzīvei. Dieva zināšana piētismā pieprasa fundamentālo patiesību emocionālu pieredzi. Tas ir **adogmatisks** (noliedz jebkāda veida dogmas), zemu vērtē un ignorē Baznīcas Tēvu teoloģiskās patiesības, sasniedzot **agnosticismu** (no sen grieķu *ἀγνωστος*, *agnostos*, "neizzināmais") ir filosofisks uzskats, ka dažu pieņēmumu vai propozīciju patiesums vai aplamums nav zināms, vai nevar būt zināms principā. Šis jēdziens tiek īpaši attiecināts uz

teoloģiskām doktrīnām. Ikdienā tas tiek saprasts kā uzskats, ka mēs nevaram zināt, vai Dievs pastāv vai nepastāv ar morālā (tikumīgā) izdevīguma apsegu. Svarīgs piētisma atslēgas elements ir baznīciskās kopības ontoloģiskās patiesības noliegums. Tas uzskata, ka cilvēka pestīšana ir individuāls notikums, individuālas pietātes absolūtisms.

⁴ ir viens no protestantisma novirzieniem. Tas radās, apvienojoties vairākām konfesijām, kuru idejas balstījās Džona Veslija dzīvē un mācībā. Metodismu nozīmīgi ietekmēja arī Džordžs Vaitfilds un Džona brālis Čārlzs Veslijs. Metodisms līdzās anglikāniskajai ietekmei, tam ir arī hermētisma un arminānisma (pēc mācības izveidotāja J. Arminija (1560.–1609.) vārda – mācība, kas uzsver žēlastības universalismu un brīvo gribu, noliedzot predestināciju; Jēzus Kristus ir miris par visiem cilvēkiem, ne tikai par izredzētajiem; arminānisms noliedz inspirāciju un iedzimtā grēka doktrīnu; Kristus esot no mūžības pakļauts Dievam) iespaidi. Metodisti Svētos rakstus atzīst kā vienīgo savas mācības pamatu. Atpestīšanā galvenā nozīme tiek piešķirta ticībai.

Svētais Gars ir klāt katrā sprediķī tikai tad ja Evaņģēlijs tiek mācīts skaidri un pilnībā, tad neskatoties uz mūsu vājumu, tiek sludināts Dieva vārds. Tas, kas netiek uzticēts Dieva vārdam, tas tiek sasniegts ar mūsdienīgas evaņģelizēšanas psiholoģiskajiem līdzekļiem. Par Svēto Garu tiek runāts, bet neviens vairs nezina, kas Viņš ir. Šķiet, ka Svēto Garu var izmērīt un nosvērt. Šāda evaņģēlisma sekas ir, ka baznīcai pievienojas tūkstošiem jaunu locekļu. Svētais Gars patiešām nāk no pareizas sludināšanas, bet Viņš ne vienmēr izraisa ticību, bet gan dara to tikai *“tad un tur, kur tas labpatīkas Dievam.”* Tā ir Augsburgas ticības apliecības 5.artikula mācība. Tas nozīmē, ka ārējs Rakstu vārds un pareiza, bibliska sludināšana vienmēr nes Svēto Garu, bet ne vienmēr tā izraisa tūlītēju ticību. Kā Marka 4:12 Jēzus saka: *“Ka tie redzēdami redz, bet nenomana un dzirdēdami dzird un nesaprot; ka tie neatgriežas un neiegūst piedošanu.”* Šī teiciena sakarā mums jāskatās arī Jesajas grāmatas 6.nodaļas 9.-10.pants, kur redzam nedaudz plašāku skatījumu: *“Tad Viņš sacīja: “Ej un saki šai tautai: dzirdēt dzirdiet, bet nesaprotiet, redzēt redziet, bet neizprotiet un neapjēdziet! Apvietini šās tautas sirdi un padari tās ausis nedzirdīgas, un apstulbo tai*

acis, ka tā neredz ar savām acīm, nedzird ar savām ausīm un nesaprot ar savu sirdi un neatgriežas, lai taptu dziedināta.” Neviens, kurš nav patiesi pārsteigts par to, kas ir apslēpts šajos vārdos, nekad īsti neiepazīis Svēto Garu.

Apustulis Pāvils pamāca Korintas draudzi, ka nemanāmākie Svētā Gara darbi ir tie dižākie. Taču jo īpaši tas attiecas uz mums, mūsdienu cilvēkiem, kas vairs neatrod Svēto Garu tur, kur Viņam ir jābūt, kas vairs neizprotam Svētā Gara saikni ar ārējiem žēlastības līdzekļiem un, iespējams, pat nevēlamies vairs par to dzirdēt. Gars nevar tikt atdalīts no Dieva vārda, gluži kā Svētajos Rakstos *pneuma* nevar tikt atdalīta no *logos*, lai arī starp tiem pastāv zināma atšķirība. Gluži kā ārējais Dieva vārds un Gars bija iesaistīti pasaules radīšanā⁵, tā arī visos dižajos Dieva darbos kopīgi darbojas Dēls un Gars: Jēzum kļūstot par cilvēku (*“kas ieņemts no Svētā Gara”*), Jēzus Kristībā un Viņa augšāmcelšanās notikumā⁶. Šis ir tas iekšējais iemesls, kādēļ Svētais Gars sevi saista ar ārējiem Rakstu vārdiem un šo vārdu sludināšanu. Tas, kurš Jņ. 3:8⁷ tiek salīdzināts ar vēju, kurš *“pūš, kur gribēdams”*, būdams Kungs (*“Un es ticu uz To Kungu Svēto Garu”*), ir saistījis sevi ar ārējiem žēlastības līdzekļiem, lai mēs varētu zināt, kur Viņš ir atrodams. Tieši šī iemesla dēļ, kā to paskaidro Luters Šmalkaldes artikulos III, VIII, 6, spirituālisti, kuri vēlas saņemt Svēto Garu bez žēlastības līdzekļiem, izgudro paši savus žēlastības līdzekļus. Šo vārdu lielo patiesumu ne vienu reizi vien ir apstiprinājuši vēsture.

Mēs meklējam Svēto Garu visur kur, bet tikai ne tur, kur Viņš patiešām ir atrodams. Tas ir tāpēc, ka mēs uzskatām, ka nav Svētā Gara cienīgi saistīt sevi ar tādiem “nenozīmīgiem” ārējiem līdzekļiem kā “vienkāršie” Rakstu vārdi, Rakstu skaidrojumu vārdi vai vienkāršais Kristības ūdens. Bet Svētais Gars piesaista sevi šiem ārējiem žēlastības līdzekļiem. *“Vārds tapa miesa”*. Gars nāk līdz ar ārējiem

Rakstu vārdiem. Svētajā Vakarēdienā maize ir Kristus miesa un vīns ir Viņa asinis nevis vienīgi zīme jeb simbols. Šī bibliskā atklāsmes būtība ir, iespējams, pats grūtākais, kas mums kristiešiem ir jāiemācās, jo mēs esam tā pieraduši domāt par ķermeni un dvēseli, par miesu un garu kā par pretstatiem, ka mēs vairs nesaprotam to, ka viss dievišķās mīlestības diženums slēpjas tieši tajā apstākļī, ka Dieva Dēls nāk pie mums miesā un Svētais Gars sevi piesaista ārējiem žēlastības līdzekļiem.

Gluži kā Dievs bez Kristus mūžam paliek apslēpts, tā arī Svētais Gars paliek apslēpts bez Dieva vārda un sakramentiem. Un gluži kā Dieva atklāsmē Kristū ir vienlaicīgi Dieva slēpšanās Kristus cilvēcīgajā dabā, tā arī Dieva Gars ir dziļi apslēpts žēlastības līdzekļos. Kā mēs lasām “Mazajā katehismā” II, 6: *“Es ticu, ka es ar savu paša spēku un prātu nevaru uz Jēzu Kristu, savu Kungu, ticēt, nedz pie Viņa tikt, bet Svētais Gars ar Evaņģēliju mani aicinājis, ar savām dāvanām apgaismojis..”*, tātad Dievs vienmēr ir bijis ticības nevis novērošanas objekts.

⁵ **1.Moz. 1:2** (*“Bet zeme bija neiztaisīta un tukša, un tumsa bija pār dziļumiem, un Dieva Gars līdinājās pār ūdeņiem.”*); **Jņ. 1:1-3** (*“1 Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Tas bija iesākumā pie Dieva. Caur Viņu viss ir radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas ir.”*); **1.Kor. 8:6** (*“bet mums ir tik viens Dievs, Tēvs, no kura visas lietas un kurš ir mūsu ilgu mērķis; un tik viens Kungs, Jēzus Kristus, caur kuru visas lietas, arī mēs caur Viņu.”*)

⁶ **1.Tim. 3:16** (*“Un patiesi liels ir dievbijības noslēpums: Viņš ir skatīts miesā, taisnots Garā, parādījies eņģeļiem, sludināts tautām, ticēts pasaulē, uzņemts godībā.”*)

⁷ *“Vējš pūš kur gribēdams, un tu dzirdi viņu pūšam, bet nezini, no kurienes viņš nāk un kurp viņš iet. Tāpat ir ar ikvienu, kas piedzimis no Gara.”*

Bez Evaņģēlija un bez apustuliskās liecības par Kristu mēs būtu kā tie mācekļi, par kuriem ir runāts Ap.d.

19:1-7¹⁰, kuri bija saņēmuši vienīgi Jāņa Kristību un nebija pat dzirdējuši, ka "Svētais Gars ir". Tikai tas, kurš apliecina Nīkajas ticības apliecības otro locekli, kur ir runāts par Dēlu¹¹, kā patiesību, var turpināt tālāk ar trešo un apliecināt ticību Svētajam Garam¹².

Svētais Gars ir atrodams Dieva vārdā. Tur Viņš mums atklājas kā Dievs, kā pats Dievs. Mūsu ticība Svētajam Garam ir kļuvusi gaužām vāja. Mēs pamatā uzskatām Viņu par Dieva spēku, bet nevis personu. Svētā Gara zaimošana ir konkrētas personas zaimošana, kā to atspoguļo pretstatījums "Cilvēka Dēls" un "Svētais Gars" (Mt. 12:32¹³; Lk. 12:10¹⁴) - un šī persona ir Dievs. Svētais Gars liecina pats par sevi Svēto Rakstu vārdos un nekur citur. Tādēļ Svēto Rakstu izpratne ir saistīta ar izpratni par Svēto Garu kā dievišķu

personu. Ja Raksti nav Dieva vārds, tad arī Svētais Gars nav dievišķa persona, bet ir "dievišķa dvesma".

Protestantisma teoloģijas attīstība kopš apgaismības laika skaidri apliecina, ka neticība Rakstiem kā Dieva vārdam ir cieši saistīta ar neticību Svētajam Garam kā dievišķai personai. Ja netiek pareizi mācīta doktrīna par Svētā Gara personu, tad arī mācība par Kristus personu netiek izprasta pareizi un šī ir visgrūtākā problēma doktrīnas attīstības vēsturē.

⁸ "Tādēļ es jums saku: neviens, kas runā Dieva Garā, netaisīs: nolādēts lai ir Jēzus, - un neviens nevar teikt: Kungs ir Jēzus, - kā vien Svētajā Garā."

⁹ "Un Es lūgšu Tēvu, un Viņš dos citu Aizstāvi, lai Tas būtu pie jums mūžīgi"

¹⁰ "Kamēr Apollis bija Korintā, Pāvils, pārstaigājis augstienes apvidus, nonāca Efezā, un, sastapis dažus mācekļus, viņš tiem sacīja: "Vai jūs dabūjāt Svēto Garu, kad jūs kļuvāt ticīgi?" Tie viņam atbildēja: "Mēs pat neesam dzirdējuši, ka Svētais Gars ir." Viņš jautāja: "Ar kādu kristību jūs esat kristīti?" Tie atbildēja: "Ar Jāņa kristību." Bet Pāvils sacīja: "Jānis kristīja ar grēku nožēlas kristību, ļaudīm sacīdams, lai tie tic tam, kas nāksot pēc viņa, tas ir, Jēzum." To dzirdējuši, viņi tika kristīti Kunga Jēzus

Vārdā. Kad Pāvils uzlika tiem rokas, Svētais Gars nāca pār tiem: tie runāja mēlēs un pravietoja. Viņu bija pavisam ap divpadsmit vīru."

¹¹ "Dievs no Dieva, Gaisma no Gaismas, patiess Dievs no patiesa Dieva, dzimis, ne radīts, ar Tēvu vienāds būtībā."

¹² es ticu: "uz Kungu Svēto Garu, kas dzīvu dara, kas no Tēva un Dēla iziet, kas ar Tēvu un Dēlu vienlīdz pielūdzams un godājams, kas caur praviešiem runājis."

¹³ "Un, kas ko runā pret Cilvēka Dēlu, tam tas tiks piedots; bet, kas ko runā pret Svēto Garu, tam tas netiks piedots ne šinī, nedz nākošā mūžā."

¹⁴ "Un katram, kas teiks ko pret Cilvēka Dēlu, tam to piedos. Bet tam, kas zaimos Svēto Garu, to nepiedos."

Izmantotā literatūra:

H. Zass, žurnāls "Mantojums", Mācība par Svēto Garu: 51. vēstule luterāņu mācītājiem, 9.-16.lpp., no angļu val. tulk. Andris Smilgdrīvs

Sagatavoja: Eduards Kress,
Teoloģijas programmas,
3. kursa students

Radošā sleja . . .

Aukstums un nakts

Aukstums mani mācīja,
Tas nepielūdzami ar saviem
dzeloņiem
Mani "sildīja" –
Kā pa nātrēm pēra un vīstīja:
Tik vien kā aukstums māca,
Viss pazudīs reiz,
Ja nemācēsi sasildīties
Tā līdz galam un kārtīgi.

Svētais Gars un spēki

Atskatos uz jaunības kvēlo cerību un
mīlu –
Viss mainījies,
Vairs negribētu pat satikties,
Bet reiz degu es neprātā un cietu.

Viss mainījies,
Un joprojām atskatos kā Svētā Gara
upe projām nesusi.

Tikai tagad attiecības pret to visu ir
kā pret iespēju un draugu,
Ne vairs kā iegribu un iekāri priekš
sevis –

Cik dažādas un daudz ir enerģiju
visumā,
Bet ne visas derīgas un labas,
It sevišķi, ja prāts nav attīrīts un
skaidra nav redze.

- Beigās tāpat nav kam piekerties,
Tik vien kā sērfot uz šī „dēļa”,
Un to savu iespēju saskatīt,
Ko Tas man vēlas dot un parādīt.
Tas, kas ir Neizzināmais,
Tas, kas aizskar mūsu dvēseles
stīgas.

Līdzsvars

Ja es nevaru dziedāt,
Kā tad mana dvēsele to darīs?
Ja es nevaru skriet,
Kā mana miesa skries?
Ja kāda daļa no manis nevar kaut ko,
Vai tad necieš viss Veselums?
Un tomēr mēs dažkārt aizmirstamies,
Dažkārt uzmanība zūd,
Un mēs iekļūstam otrā grāvī -
Un atkal sūdzamies!
Balanss – tā ir atbilde,
Jo nepieprasa absurdo...

Autors: Ingmārs Ļakas,
Teoloģijas programmas,
2. kursa students

Septembra kalendārs . . .

Dzimšanas dienas u.c. svētki

P	O	T	C	P	S	Sv
28	29	30	31	1 Zinību diena Dz.d.: Gints Zandarts (Dr. darb., 1. kurss)	2	3 13. sv. pēc Vasarsvētkiem
4	5	6	7	8 Dz.d.: Agnis Alksnis (Dr. darb., 2. kurss)	9	10 14. sv. pēc Vasarsvētkiem
11 Dz.d.: Armands Vilciņš (Teoloģija, 3. kurss)	12 Dz.d.: Sigita Dišlere (Dr. darb., 1. kurss)	13	14	15	16	17 15. sv. pēc Vasarsvētkiem Dz.d.: Dāvis Jānis Brūvers (Teoloģija, 3. kurss) Vilnis Meiers (Teoloģija, 1. kurss)
18 Dz.d.: Oskars Smolaks (Teoloģija, 4. kurss)	19	20	21 Sv. apustuļa un evaņģēlista Mateja diena Dz.d.: Arnis Stankevičs (Teoloģija, 4. kurss)	22	23	24 16. sv. pēc Vasarsvētkiem
25	26	27 Dz.d.: Edgars Graudiņš (Teoloģija, 4. kurss)	28	29 Ercenģeļa Mihaēla un visu eņģeļu diena	30	1

Mazliet nenopietnības...

Sieva - vīram:
- Vai tu atceries, kā "Pamatinstinktā" Šarona Stouna policijas iecirknī pārmeta vienu kāju pāri otrai?
- Protams! - vīrs iesaucas.
- Lūk, to redz tu atceries, ka mums šodien ir kāzu jubileja, to gan tu neatceries!

Laulība ir tad, kad vienam visu laiku ir taisnība, un otrs ir vīrs.

Puisis sēž pavisam noskumis. Draugs jautā:
- Vecīt, kas noticis?
- Mana līgava iziet pie vīra.
- Beidz! Pie kā?
- Pie manis!

Baznīca, kāzu ceremonija. Mācītājs svinīgi:
- Līgavaini, vai esat ar mieru šo sievieti ņemt par sievu?
Līgavainis cerīgi:
- Jums ir labāki varianti?

Maza meitenīte pirmo reizi piedalās kāzās. Pēc laulību ceremonijas viņa vaicā mātei:
- Mammu, kāpēc līgavai ir balta kleita?
- Meitiņ, baltā krāsa simbolizē laimi. Līgavai šodien ir vislaimīgākā diena viņas dzīvē... Meitenīte brīdi padomā un tad atkal jauta mammai: "Sapratu... un kāpēc līgavainis ir melnā?"

Pirms kāzām mātes dialogs ar meitu:
- Meitiņ, nu neprecies tak Tu ar Andri! Paskaties Tu uz viņu - līku muguru, klībs, ar brillēm...
- Mammu, man skaistuli arī nevajag!
- Es taču ne par to! Jau tā dzīve nav puisī diez ko žēlojusi...

Tas, kurš smejas pēdējais, domā vislētāk.

Oktobra kalendārs . . .

Dzimšanas dienas u.c. svētki

P	O	T	C	P	S	Sv
25	26	27	28	29	30	1 17. sv. pēc Vasarsvētkiem: Pļaujas svētki
2	3	4	5	6	7 Dz.d.: Inga Stonka (Dr. darb., 2. kurss)	8 18. sv. pēc Vasarsvētkiem Dz.d.: Kaspars Bankovskis (Teoloģija, 1. kurss)
9	10	11	12	13	14 Dz.d.: Artūrs Dimitrijevs (Dr. darb., 1. kurss)	15 19. sv. pēc Vasarsvētkiem
16	17	18 Sv. evaņģēlista Lūkas diena	19	20	21	22 20. sv. pēc Vasarsvētkiem
23	24	25	26	27 Dz.d.: Jānis Spudas (Teoloģija, 2. kurss)	28 Sv. apustuļu Sīmaņa un Jūdāsa diena	29 21. sv. pēc Vasarsvētkiem
30	31 Reformācijas diena Dz.d.: Guntars Žigurs (Dr. darb., 1. kurss)	1	2	3	4	5

Mazliet nenopietnības...

Policists apstādina šoferi par būtisku ātruma pārsniegšanu.

- Kungs, es visu varu paskaidrot! - sauc šoferis.
- Paskaidrosi manam šefam, bet līdz tam pasēdēsi kamerā!
- Bet es gribu teikt...
- Aizver muti...
Pēc dažām stundām policists pieiet kamerā pie pārkāpēja un saka:
- Tev paveicies, šefs

tagad ir savas meitas kāzās, kad atbrauks, viņam būs laba oma.
- Nu nez, nez, vispār es esmu līgavainis!

- Mīļā, apēd gabaliņu tortes!
- Negribu!
- Nu apēd, ļoti garšīga tortīte!
- Es pēc sešiem vispār neēdu.
- Bāc, stulbene, ēd! Tur ir gredzens, precēt tevi gribu!

Vīrs pie advokāta.
- Es vēlos šķirties no sievas – mēs pastāvīgi strīdamies.
- Vai atceraties pirmo strīdu?
- Jā, protams. Tas sākās jau kāzu dienā!
- Un par ko tas sākās?
- Sieva arī gribēja būt uz kāzu fotogrāfijas.

- Mīļais, kad mēs apprecēsimies, es ar tevi dalīšu visas nelaimes un pārdzīvojumus...
- Dārgā, bet man nav nekādu nelaimju un pārdzīvojumu!
- Es taču saku "kad mēs apprecēsimies!"

Lai kā fizikultūras skolotājs centās dejojot diskotēkā, tik un tā sanāca palēcieni un pietupieni.

Novembra kalendārs . . .

Dzimšanas dienas u.c. svētki

P	O	T	C	P	S	Sv
30	31	1 Visu svēto diena	2	3	4	5 22. sv. pēc Vasarsvētkiem
6	7 Dz.d.: Didzis Olte (Teoloģija, 4. kurss)	8	9	10	11 Lāčplēša diena	12 23. sv. pēc Vasarsvētkiem
13	14	15 Dz.d.: Artūrs Kaņepe (Dr. darb., 2. kurss)	16	17	18 Latvijas Republikas proklamēšanas diena	19 24. sv. pēc Vasarsvētkiem
20	21	22	23 Dz.d.: Pāvels Naumovs (Dr. darb., 2. kurss)	24 Dz.d.: Uldis Žabris (Dr. darb., 1. kurss)	25	26 Mūžības svētdiena (balta)
27	28	29	30 Sv. apustuļa Andreja diena	1	2	3

Mazliet nenopietnības...

- Dārgais, mums rīt kāzu jubileja, varbūt nokaujam sivēnu?
- Pie kā tad sivēns vainīgs, tad jau Jurčiku jākauj, viņš mūs iepazīstināja!

- Kāpēc izšķīrāties?
- Viņa mēnešiem īdēja par tēmu „tu mani nemīli”...
- Un?
- Pārliecināja!

Pārpildītā autobusā kāda meitene iesaucas:
- Jaunais cilvēk, nespiediet man krūtis!
Puisis:
- Jums viņu nav.
Meitene:
- Rupeklis!
Puisis:
- Sapņotāja!

Cilvēkam ir divas dzīves. Otrā sākas tad, kad viņš saprot, ka dzīve ir tikai viena.

Pacients ienāk pie ārsta, tas sāk šķirstīt viņa kartiņu un murmina:
- Šausmas... Pilnīgs ārprāts... Vāks...
Pāršķir nākamo lapu un atkal:
- Un it kā taču vēl jauns un stiprs...
Pacients šokā:
- Dokter, kas tur tāds?
Ārsts:
- Ai... brilles mājās aizmirsu.

Bez tām es vispār neko neredzu.

Kafejnīcā apmeklētājs jautā viesmīlei:
- Kādas zupas jums ir?
Viesmīle:
- Zirņu solanka.
Apmeklētājs:
- Vai tad tā ir viena zupa?
Viesmīle:
- Tagad viena, mums bija nepieciešams tukšs katls.

Decembra kalendārs . . .

Dzimšanas dienas u.c. svētki

P	O	T	C	P	S	Sv
27	28	29	30	1	2	3 Adventa 1. svētdiena
4	5	6	7	8	9 Dz.d.: Andris Reiters (Teoloģija, 4. kurss)	10 Adventa 2. svētdiena
11	12	13	14	15	16	17 Adventa 3. svētdiena
18	19	20	21 Sv. apustuļa Toma diena	22	23	24 Adventa 4. svētdiena Ziemsvētku vakars: Kristus piedzimšanas svētvakars (balta)
25 Kristus piedzimšanas svētki; 1. Ziemsvētki	26 2. Ziemsvētki Sv. diakona un martira Stefana diena	27 Sv. apustuļa un evaņģēlista Jāņa diena	28 Bezvainīgo bērnu martiru diena	29	30	31 Svētdiena pēc Ziemsvētkiem; Vecgads

Mazliet nenopietnības...

Puisis grib iepazīties ar meiteni. Meitene:
- Es par jums neko nezinu, jūs par mani arī ne... Kāpēc mums būtu jāsabojā mūsu ideālās attiecības?

Sēdēju pie datora, skatījos filmu. Te atcerējos, ka ir piektdienas vakars, - vajadzētu atpūsties. Un, lūk, es jau guļu uz dīvāna un skatos filmu.

Ekstrasenss iestrēga liftā un pusi dienas nevarēja izsaukt avārijas dienestu, jo atsaucās vai nu Rainis, vai Kārlis Ulmanis, vai Eižens Finks.

Puisis aptiekā:
- Man, lūdzu, prezervatīvus.
Farmaceite:
- Maisiņu vajadzēs?
Puisis:
- Nē, viņa ir smuka.

Tiesnesis lietas iesniedzējam:
- Tātad jūs joprojām apgalvojat, ka apsūdzētais nosauca jūs par idiotu?
Lietas iesniedzējs:
- Jā. Tikai viņš to neteica tieši. Viņš teica: "Intelektuālās attīstības ziņā jūs esat vienā līmenī ar mani."

Vecpuisis ir cilvēks, kurš uz darbu nāk katru rītu no citas puses.

Sarunājas divas draudzenes. Viena stāsta:
- Mans vectētiņš atkal precēsies.
Otrā:
- Cik viņam gadu?
Pirmā:
- Deviņdesmit trīs.
Otrā:
- Un līgavai?
Pirmā:
- Astoņdesmit trīs.
Otrā:
- Vecuma starpība viņu neuztrauc?

Redakcijas kontakti:
Andrejs Irbe

TELEFONA NR.:
+371 26788931

E-PASTS:
lutakasredakcija@hotmail.com

PATEICĪBAS:

Archib. Jānis Vanags
Kaspars Bankovskis
Helēna Andersone
Armanda Brīdāga
Inga Bleidele
Sigita Dišlere
Anitra Vanaga
Artūrs Dimitrijevs
Anete Vīmane
Vilnis Meiers
Andris Reiters
Uģis Salna
Jānis Spudas
Dainis Geidmanis
Laila Čakare
Pāvels Naumovs
Guntars Žīgurs
Raimonds Šteinbergs
Eduards Kress
Ingmārs Ļakas

Pateicos par jūsu visu
aizlūgšanām avīzes
tapšanā!!!

Redaktora sleja

Mīlie brāļi un māsas Kristū.

Pateicos par jūsu pacietību un aizlūgšanām par avīzes tapšanu – beidzot rudens pirmais un vienīgais izdevums ir tapis. Kā redzat ļoti bagāts un ražīgs, kā arī mums visiem ļoti palīdzošs mācībās.

Jauno evaņģēlistu interviju slejā es apzināti neko par sevi nerakstīju, lai mans vārds nefigurētu tik daudz viscaur avīzei, tāpēc savu interviju vēlos ievietot tai paredzētā vietā, proti, šeit – Redaktora slejā.

Daudzi no jums jau zin, ka es strādāju kā farmaceits aptiekā un esmu arī evaņģēlists.

Amatā iecelšanas diena un draudze:
2017.g. 24. septembrī;
Babītes Sv. Annas
baznīcā.

Kas bija tas, kas mani mudināja kārtot evaņģēlista eksāmenu?
Jēzus Kristus, mūsu Kungs un Pestītājs, bija tas, kas mani mudināja kārtot šo eksāmenu. Jau no mazām dienām es esmu sajutis un sadzirdējis Dieva

aicinājumu kalpot un tikai ar laiku sapratu kādā tieši veidā. Pieņemdams šo aicinājumu, es cenšos tam būt uzticīgs tik, cik Dievs man dod uz to spēku un saprašanu.

Kurā draudzē es kalpoju vai kalpošu kā evaņģēlists un kādus pienākumus es izpildu vai izpildīšu iepriekš minētā draudzē?

Es kalpoju Piņķu Sv. Jāņa draudzē, Jūrmalas iecirkņa prāvesta, Andra Krauliņa rīcībā, no sākuma aizvietojojt mācītāju dievkalpojumos un vadot kristību-iesvētes mācības, viņa prombūtnes laikā.

Novēlējums studentiem:
Esiet uzticīgi Kristum, vērsiet savu skatu uz Viņu, sekojiet Viņam, sadzirdiet un piedzīvojiet Viņu, dzīvojiet Viņā, jo Viņš ir visu lietu mērs un paraugs, kam var līdzināties un kam var pietuvoties jebkurā laikā – viņš ir vienas lūgšanas attālumā, 24/7.

Tik daudz par manu nākotnes kalpošanu, bet tagad par avīzes “Sola scriptura” kalpošanu. Tā kā pienākumu ir daudz, tad esmu izlēmis izdot akadēmijas avīzi reizi divos mēnešos.

Nākošo avīzes numuru plānoju izdot līdz 3. Adventa svētdienai, jo nākošā numura pamata tēma ir **Advents un Ziemsvētki**, un ceru iekļaut šādu informāciju:

- par dievkalpojuma kārtībām I un II, ja kalpo tikai evaņģēlists, bez mācītāja;
- Gaudete nedēļas O-antifonus;
- konspektus no atlikušajām lekcijām Vecās derības ievadā;
- kā arī jebkurus citus, JŪSU sagatavotus rakstus, kas atbilst numura tēmai.

Jūsu rakstus gaidīšu līdz 1. Adventa svētdienai – **līdz 3. decembrim** un novēlu svētīgu jauno mācību gadu.

Andrejs Irbe,
Teoloģijas programmas,
2. kursa students,
“Sola scriptura” redaktors

SOLA SCRIPTURA
Alksnāja iela 3,
Rīga, Latvija

Ierosinājumi, atsauksmes, pateicības:
